

Lắng Nghe Nước Mắt

Contents

Lắng Nghe Nước Mắt	1
1. - Chương 01	2
2. - Chương 02	6
3. - Chương 03	13
4. - Chương 04	18
5. - Chương 05	23
6. - Chương 06	29
7. - Chương 07	36
8. - Chương 08	40
9. - Chương 09	44
10. - Chương 10	49
11. - Chương 11	54
12. - Chương 12	58
13. - Chương 13	63
14. - Chương 14	67
15. - Chương 15	70
16. - Chương 16	74
17. - Chương 17	77
18. - Chương 18 End	81

Lắng Nghe Nước Mắt

Giới thiệu

“Trên đời này có nhiều cuộc gặp gỡ, tình cờ, là duyên phận cả đời gắn bó. Nhưng cũng có những tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-nghe-nuoc-mat>

1. - Chương 01

Chương 1: Chỉ còn là ngày hôm qua

“Có những duyên phận một khi bỏ lỡ sẽ là lỡ cả cuộc đời.”

Hà Nội, gió lạnh, mùa đông ném xuống mặt đường những ánh nhìn sẫm tối. Vầng trăng gầy guộc ngái ngủ gối đầu lên những dải mây xám nhạt. Mùa đông đến thật buồn.

Khang thấy những hơi thở của mình tan ra thành từng làn khói mỏng, rùng mình khi chạm tay vào ổ khoá. Lạnh. Anh kiên nhẫn với từng chiếc chìa một, xoay chìa, cuối cùng trả lời sự kiên nhẫn ấy là tiếng cánh cửa căn hộ được mở ra lặng lẽ. Thẩn thờ ngã người xuống sofa. Chẳng ai hiểu những muộn phiền đang trôi nổi trong tâm can anh lúc này. Hơi rượu vẫn chất đầy nơi cuống họng. Mệt mỏi. Gạt bỏ mọi suy nghĩ hỗn loạn đang có, Khang đứng dậy bước về phía phòng tắm rồi trằm mình trong mùi bạc hà, trầm hương và sự ấm áp lan toả khắp cơ thể. Ít nhất hiện tại nó làm anh thấy thoải mái phần nào. Quần khăn tắm ngang người, vô tình nhìn thấy người đàn ông trong gương mà Khang bật cười. Đôi mắt trũng sâu, gân xanh nổi cộm xung quanh mắt, từng mảng da khô bật ra trên đôi môi vốn quyến rũ thường ngày, da mặt cũng xạm lại mà không rõ nguyên do. Chưa bao giờ thấy mình xuống mã trầm trọng. Có lẽ tới lúc cần thay đổi. Ừ thì đổi thay.

“ Buổi sáng hôm ấy thấy em chợt khóc

Rồi vội vàng lau thật nhanh nước mắt

Vẫn biết ta đã sai khi gặp nhau,

vì em đã có người yêu

Goodbye, i'm fine xin đừng bận tâm

Đừng buồn vì những gì ta đã có

Anh biết sẽ vẫn quan tâm nhiều lắm

Dù anh chẳng là ai...”

Mơ màng với tay lấy điện thoại, giọng vẫn còn đầy ngái ngủ, Khang bắc máy: “Alo, Khang nghe.”

“Có biết 9h họp không mà còn ở đây? Chú chết ở chỗ nào thì góc đầu dậy nhanh hộ anh cái. Bao nhiêu người đang chờ mình chú đấy”

Chưa cần đợi phản ứng của người nghe, bên kia đã cúp máy rụp. Chết tiệt. Sáng nay có cuộc họp. Tại đêm qua gần 4h mới chợp mắt nên Khang chẳng còn có khái niệm thời gian. Như vũ bão, Khang bật dậy lao ngay vào nhà tắm với tốc độ nhanh nhất: đánh răng, rửa mặt, cạo râu. Ôi, một ngày mới đã thật sự bắt đầu. Mặt trời đã lộ đầu gõ cửa từ lúc nào chẳng biết.

Điềm nhiên bước vào phòng làm việc, Cao Khang hướng về bàn trợ lí: “Nhưng chuẩn bị tài liệu cho anh còn 5p nữa cuộc họp bắt đầu rồi. Nhanh em nhé.”

“Cuộc họp vừa được huỷ xong. Em gọi cho anh mãi không được.”

“Huỷ?”

Cô gái trẻ mặt vẫn đang đầy lo lắng, từng âm tiết như muốn cất lên khỏi đầu môi mà lại bị kìm xuống. Nhìn sâu vào đôi mắt trong sáng đó Khang dường như hiểu rằng có sự bất ổn.

“Sao vậy?”

Vừa hỏi Nhung, Khang vừa cầm tách cafe vẫn còn đang toả hơi nóng nhấp môi.

Nhung ngược lên nhìn Khang đầy bất an: “Cục trưởng tới rồi, dặn bao giờ anh đến thì vào gặp ông.”

“Ồh. Thì ra là vậy. Thảo nào nhân viên của anh sợ tới mức mặt cắt không ra giọt máu. Anh sẽ bình yên trở về. Em cứ yên tâm chưa phải lo tiền phúng viếng.”

Nhưng nghe vậy lắc đầu thờ ơ.

Khang bước vào phòng khách. Yên lặng tới đáng sợ, Khói thuốc bủa vây toàn bộ căn phòng. Khẽ hắng giọng, Khang mở miệng: “Chú”

“Uhm. Tới rồi đây àh. Cháu ngồi đi. Chú chỉ có vài lời muốn nói thôi.”

“Dạ, cháu xin nghe chú dạy bảo.”

Cao Cường khẽ nhăn mày. Năm tháng làm ông không thể giấu đi những mệt mỏi hằn sâu trên khuôn mặt. Dập thuốc, uống từng ngụm trà nhưng ông vẫn không quên quan sát thằng cháu nhỏ. Khang dường như hiểu được tâm trạng của chú mình lúc này. Anh cúi đầu như một đứa trẻ đang nhận lỗi và sẵn sàng chịu phạt. Chờ đợi, chờ đợi, cuối cùng ông cũng nói.

“Khang à, cháu không cần bắt cơm này nữa cũng được nhưng đừng đập vỡ cái danh dự ba đời của nhà họ Trịnh. Cháu hiểu rõ là nghề của chúng ta yêu cầu kỷ luật thế nào. Vậy cháu nhìn lại cháu đi, còn ra dáng của một công an nữa hay không? Chỉ tính riêng việc một tháng nay làm ăn chần chừ, đi muộn về sớm, ngay đến cả cuộc họp thường niên sáng nay mà cũng cần người nhắc nhở là sao? Tài liệu bên ngoại giao do cháu phụ trách, chú đã trực tiếp sửa rồi. Không đùa với những việc quan trọng như vậy được đâu. Tự cháu liệu làm thế nào thì làm. Lớn rồi, chú không phải nhắc nhiều. Nhưng đừng làm ông nội, ba cháu và chú phải phiền lòng.”

Khang im lặng. Anh hiểu chứ. Anh hiểu hơn ai hết những sai lầm gần đây anh mắc phải. Những gì người ta biết về anh lúc nào cũng là một Cao Khang tài trí hơn người, lãnh đạm, thâm trầm và không để mình mắc lỗi. Nhưng chưa ai hiểu một Cao Khang lúc yếu đuối sẽ thế nào. Mất kiểm soát bản thân. Bấy ngày thì có sáu ngày say, một ngày tỉnh lại thì cũng là lúc xế chiều. Đã bốn năm nay, anh chỉ biết vùi mình vào công việc. Từ một trinh sát tập sự non nớt rồi từng bước lên tới chánh văn phòng thanh tra, rồi giờ thì là trưởng phòng tham mưu trẻ tuổi nhất. Hai tám tuổi, có trong tay mọi thứ trừ tình yêu.

Tiến cục trưởng xong, anh về phòng khoa trái. Hút trọn gần hết bao thuốc thì trời cũng sang chiều. Nhân viên hiểu rõ sếp có tâm trạng nên không ai dám làm phiền. Còn anh cứ thả mình vào những suy nghĩ mông lung.

.....

Ba năm trước, anh gặp Lam. Lam. Chỉ đọc cái tên ấy thôi đã đủ làm tim anh đau nhói. Quá khứ chỉ là ngày hôm qua, nhưng ngày hôm qua thì lại rất gần. Đó là một buổi chiều mùa đông trước thềm Giáng sinh. Lang thang trong Parkson, cuối cùng Cao Khang dừng chân tại quầy nước hoa. Nhân viên ở đây đã quá quen với anh. Cũng phải thôi, một người đàn ông độc thân, đẹp trai và lúc nào cũng lạnh lùng nhưng không mất đi phong thái lịch sự và quyền rũ vốn có đã đủ làm chết bao trái tim của những thiếu nữ xung quanh. Khẽ mỉm cười và nhỏ giọng, Khang cất tiếng: “Có hàng mới không em?”

Cô nhân viên như bị đắm chìm vào nụ cười và đôi mắt ấy, phải mất ba giây mới tỉnh lại để đáp lại câu hỏi của vị khách đẹp trai trước mặt.

“Có anh ạ, mùi trầm hương mà anh thích. Nhưng chỉ còn một lọ duy nhất. Sếp vẫn dặn phải để bằng được cho anh.”

Trong lúc đó một giọng nữ dịu dàng mà tưởng như chỉ hàng đêm trong mộng anh mới được nghe thấy cất lên: “Bạn có thể lấy cho mình xem hộp CK kia không?”

Cô nhân viên nhìn cô gái trước mặt rồi lại quay sang nhìn Cao Khang một cách đầy ẩn ý. Anh hiểu đó là lọ nước hoa CK cuối cùng mà cô nhân viên vừa nhắc tới. Anh thích nước hoa, nó mang lại cho anh sự ấm áp và bình yên nhưng bao năm nay anh chỉ dùng một loại duy nhất. Cao Khang chỉ dùng CK. Như một tiên đề không cần phải chứng minh tính đúng sai vì nó hiển nhiên là như thế. Trong trường hợp này, lọ nước hoa yêu thích có thể sẽ bị tuột khỏi tay. Song điều làm anh hứng thú chính là cô gái xem hàng bên cạnh. Giọng nói của cô như nắng thu rót mật vào đồng bằng giá. Như có một ma lực, cả hai cùng đưa mắt nhìn về đối phương dò xét rồi điểm nhìn lại rơi xuống chai nước hoa được thiết kế tinh tế, chất lỏng màu lam

ánh lên những vầng sáng lung linh. Nó như thách thức người xem rằng nó là duy nhất. Như hiểu được sự khó xử của nhân viên, Khang phá vỡ sự im lặng tồn tại trong tích tắc đó:

“ Em cứ lấy cho cô đây xem đi, nếu cô ấy thích thì anh không lấy nữa cũng được. Dù sao vẫn còn nhiều cơ hội mà.”

Chưa đợi tới khi chai nước hoa được lấy ra, Thiên Lam đã khẽ cười và nhìn Cao Khang rồi nhẹ nhàng phát âm từng từ một:

“ Có những thứ trong cuộc đời này, một khi bỏ lỡ sẽ mãi mãi không thể nào gặp lại. Tôi không thích nước hoa lắm, tại thấy chiếc lọ đẹp quá nên chỉ muốn xem thử. Huống hồ, đó lại là nước hoa dành cho nam giới. Hãy để anh sở hữu sẽ tốt hơn là rơi vào tay một người không thích hợp như tôi.”

Nói rồi, cô rời khỏi trước con mắt nhìn của Khang và cô nhân viên đang vẫn cầm trong tay lọ nước hoa mang thông điệp “ lựa chọn cuối”. Có những thứ trong cuộc đời này, một khi bỏ lỡ sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Vội vàng đón lấy chai nước hoa từ tay cô nhân viên và để lại một lời nhắn gửi:

“ Em nói với giám đốc bán hàng là thanh toán cho anh. Anh sẽ gọi điện cho cậu ấy sau.”

Sau đó hoà vào không khí của dòng người đang tấp nập trong trung tâm mua sắm, anh sải bước tìm người con gái “ một khi bỏ lỡ sẽ là lỡ dở một đời”. Lúc này anh mới để ý kỹ cô gái trước mặt mình. Cô gái trẻ xinh xắn đáng yêu, mặt trái xoan bầu bĩnh, tóc ngắn cũn, rối tự nhiên, màu nâu trầm, môi hồng cánh sen, má hơi ửng, mặc một bộ đồ khá đơn giản, quần bò không kiểu cách và áo kẻ ca rô màu xanh đen, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng màu lam vô cùng đơn giản. Như có dòng điện xoẹt qua người, Thiên Lam khẽ quay lại :

“Ồi, sao lại là anh?”

Cao Khang nhếch môi cười đáp lại: “ Sao lại không thể là tôi?”

“ Không phải anh mất đồ và tình nghi tôi được thiên phú tài ăn cắp chứ? ”.

Tình nghịch nháy mắt càng làm tăng thêm vẻ đáng yêu vốn có của mình, Thiên Lam không hề biết rằng chỉ cần từng cử chỉ nhỏ của cô đã ghi điểm trong đôi mắt vị trung uý lạnh lùng đối diện. Cao Khang đưa hộp CK về phía Thiên Lam :

“ Có những thứ một khi bỏ lỡ là bỏ lỡ một đời. ”

Đón hộp CK trên tay Cao Khang, Thiên Lam vẫn ngây ngô chưa hiểu chuyện gì thì cùng lúc ấy tiếng chuông điện thoại kéo Khang ra một nơi khác. Thiên Lam vẫn lắc đầu không hiểu, rõ ràng là cô không hề có ý định lấy lọ nước hoa tinh xảo này mà, đưa mắt kiếm tìm người đàn ông đẹp trai khi nãy thì chỉ thấy một vết trắng mờ đang lẩn trong đám đông một cách vội vã. Cô vội cầm theo đồ về quầy nước hoa ban nãy:

“ Bạn ơi, bạn có biết vị khách ban nãy không? Mình muốn gửi lại anh ấy lọ nước hoa này.”

Cô nhân viên cười một cách lịch sự:

“ Xin lỗi chị, lọ nước hoa này đã được thanh toán rồi ạ. Đây là hàng đặt sẵn nên rất đặc biệt. Chị thật là may mắn.”.

Ồi trời, tự nhiên thành người mắc nợ. Không biết làm sao được, Thiên Lam chán nản rời khỏi Parkson.

Hôm đó, vì phải về đưa em gái nhập viện sinh cháu nên Khang không có cả cơ hội hỏi tên và xin số điện thoại của cô gái đó. Ai bảo em rể anh đi công tác chẳng đúng lúc chút nào. Nhưng anh đâu ngờ, có những cuộc gặp gỡ không chỉ là gặp gỡ vì nó sẽ kéo theo hệ quả trọn một đời thương nhớ kiếm tìm. Có một điều không thể chối bỏ, thử để ý xem, sau khi biết một ai đấy, thì người ấy sẽ luôn có những dịp tình cờ xuất hiện trước bạn ở những dịp bạn không thể nghĩ là tình cờ hơn nữa! Chưa đến một tuần sau họ gặp lại. Tắc đường, đèn đỏ. Vốn chỉ là thường tình giữa Hà Nội chưa đến bốn triệu người. Nhưng anh chợt thấy bóng dáng quen thuộc ấy đang ở lề đường. Hình như xe cô ấy đang bị công an giữ. Chỉ là thoáng qua, cũng không chắc là người đó. Đánh liều với duyên phận, anh cho xe lên vỉa hè và lại gần. Vị thiếu tá đang làm nhiệm vụ vốn đã thuộc lòng danh sách ba đời nhà anh, thấy anh, ông niềm nở: “ Sao thế, hôm nay cơn gió nào mà cháu lại dừng xe chào chú vậy?”.

Lúc này, Khang mới quan sát kỹ người con gái mắt sắp trực trào nước mắt. Đôi mắt ngập nước ấy cũng đang nhìn anh dò hỏi. Là cô ấy, đúng là cô ấy rồi. Cuộc đời thật kỳ diệu. Khang lễ phép nhìn người đàn ông luống tuổi chào hỏi:

“ Chú vất vả rồi, lạnh thế này vẫn phải ở ngoài trời. Ba cháu vẫn nhắc chú luôn.”

Người đàn ông trung niên cười một cách sảng khoái, gật đầu hài lòng và không ngừng vỗ vai Cao Khang. Chỉ những cử chỉ đơn giản nhưng hàm chứa biết bao là yêu mến. Ông biết thằng nhóc này chẳng có gì tốt đẹp đâu mà, thế nào cũng có chuyện cần nhờ cho xem.

“ Sao nào, đồng chí có chuyện gì cứ thẳng thắn trình bày. Đảng và Cách Mạng sẽ xem xét mức độ thành khẩn và niềm tình tha thứ. Chữ tự nhiên đừng xe chỉ để chào tôi một tiếng thì ông chú già này chẳng giám nhận đâu.”

Nhưng mở cờ trong bụng, Khang cười cười: “ Chú, bạn cháu hôm nay mắc lỗi gì mà chú dọa cho con gái nhà người ta sắp khóc rồi kìa.”

Thiên Lam lặng nghe từ nãy đến giờ đã hiểu, anh ta là công an. Nhưng sao anh ta lại không mặc cảnh phục. Cả hai lần cô đều thấy anh ta một thân Armani như muốn khẳng định với những người nhìn xung quanh rằng: Tôi là người có tiền. Để ý lại thì thấy anh ta đi Sh. Đúng là anh ta có tiền nên mới đặt một chai nước hoa mang giá trị sáu con số 0 và trước con số 0 ấy chắc chắn không phải là số 1 vào tay người lạ. Ông chú giao thông nhìn Khang rồi lại quay sang nhìn Thiên Lam rồi lại cười:

“ Hoá ra là bạn hả? Cô gái xinh đẹp đây không mang giấy đăng ký, đi sai làn đường qui định, còn không có tiền mặt. Ngành mình chưa có chế độ quẹt thẻ nộp phạt nên chú bó tay rồi.”

Cao Khang à lên một tiếng rồi lại nhìn về phía Thiên Lam. Anh ghé tai ông chú nói gì đó Lam không nghe rõ. Chỉ thấy ông chú quan sát cô cười cười rồi xua tay và không ngừng nói “ bỏ đi, bỏ đi”.

Cao Khang lại gần, lần này anh đã thấy rõ thẻ tên của cô được đề rất rõ ràng trước bộ đồng phục nhân viên của Viebank. Phạm Thiên Lam. Thiên Lam nhìn anh rồi lại nhìn bóng ông chú bỏ đi mà không khỏi ngạc nhiên rồi chỉ biết cười gượng gạo:

“ Lại gặp anh rồi. Cảm ơn anh, thật xin lỗi vì đã mang lại phiền phức cho anh nhiều quá. Hôm nay tôi thật sự không mang theo tiền mặt. Cả lọ nước hoa lần trước nữa. Nếu anh không bận có thể cho tôi xin ba mươi phút được không? Tôi sẽ nhanh chóng đi rút tiền trả anh?”

Cao Khang được đà lần tới:

“ Cô chỉ định trả tôi tiền thôi sao? Tôi nghèo đến mức chỉ có mỗi tiền thôi. Cô không định trả nợ ân tình cho tôi chứ? Món nợ ân tình là khó trả lắm đó.”

Thiên Lam lúng túng , hai bàn tay đan vào nhau bối rối:

“ Vậy tôi biết làm sao giờ? Thật sự tôi không biết phải cảm ơn anh thế nào. ”

“ Vậy chi bằng cô mời tôi một tách cafe. Dù sao chỉ vài bước chân cũng tới Highland rồi. Ok?”.

Một chiếc Sh đen cùng một chiếc Vespa xanh lam sánh vai giữa tiết trời se lạnh. Điều làm người ta không thể không nhìn vào đó chính là một cặp nam thanh nữ tú vô cùng hợp đôi đang cùng nhau bước vào Highland Coffee. Có chiếc lá nào rơi xuống lề đường rất vội rồi lại trả bình yên về cho cây vốn đã già cỗi. Những người qua lại ngoài kia có ai là quen, ai là xa lạ, ai vội vàng ai điềm nhiên không vướng chân? Nhưng chẳng có ai có thể làm ảnh hưởng tới mối duyên phận đang vừa mới bắt đầu.

Phá vỡ sự ngại ngùng chưa hết của Thiên Lam, Cao Khang lên tiếng trước:

“ Trịnh Cao Khang, sinh năm 1984, giới tính nam, cao 1m78 nặng 62kg. Hiện đang làm nhân viên tham mưu cục an ninh đối ngoại trực thuộc bộ công an. Cấp bậc: trung uý. Địa chỉ 49 Yết Kiêu_Hai Bà Trưng_Hà Nội . Tình trạng quan hệ: Độc thân, vợ chưa, người yêu chưa, bệnh truyền nhiễm không. Rất vui được làm quen với công dân chưa chấp hành đúng luật giao thông.”

Thiên Lam tròn mắt nghe đoạn giới thiệu của Khang rồi bật cười, neho mắt và đáp lại:

“ Tôi tên là Phạm Thiên Lam, năm nay tôi 24 tuổi, tôi sinh ra và lớn lên tại Hà Nội. Nơi đó chắc chắn bao kỷ niệm mãi sẽ là hành trang tôi mang theo suốt cuộc đời. Ở đó có những con đường luôn biết đưa chân người đi về nơi mà mình muốn đến. Cụ thể, tại đường Trần Hưng Đạo vào hồi 4h30 tôi đã vô tình phá vỡ hình ảnh công dân tốt xây dựng trong 24 năm qua. Tôi rất lấy làm biết ơn sâu sắc chân thành cảm ơn đồng chí trung uý Cao Khang một chiều dừng chân cứu giúp. Nguyên xin hết lòng báo đáp.”

Lần này đến Cao Khang khuyến mại cho cô gái xinh đẹp ngồi đối diện nụ cười rạng rỡ, vô tình làm lộ rằng khinh khi cho nhân viên mang cafe ra suýt đứng tim vì người đẹp trai trước mặt.

“ Lấy lòng thì anh không dám nhận nhưng lấy thân báo đáp thì anh không khước từ đâu.”

Mặt Thiên Lam đỏ bừng, nhưng vẫn đáp trả Khang không hề sợ hãi:

“ Nếu lần nào cũng được người qua đường lấy thân báo đáp tấm chân tình của anh thì chắc đồng chí trung uý như anh phải có đội ngũ con nhỏ xếp dọc bờ Hồ rồi ấy chứ.”

.....

Bất chợt giai điệu của “lắng nghe nước mắt” kéo Cao Khang thoát ra khỏi ký ức đã nhuộm màu.

“ Buổi sáng hôm ấy thấy em chợt khóc

Rồi vội vàng lau thật nhanh nước mắt

Vẫn biết ta đã sai khi gặp nhau,

vì em đã có người yêu

Goodbye, im fine xin đừng bận tâm

Đừng buồn vì những gì ta đã có

Anh biết sẽ vẫn quan tâm nhiều lắm

Dù anh chẳng là ai...”

Khang khàn giọng nhắc máy:

“ Alo, xin lỗi ai đấy nhỉ?”

“ Anh đang ở Hà Nội chứ? Em về đêm qua, định tối nay nhờ anh tẩy trần cho thẳng em nhưng không biết anh có vướng lịch công tác hay không?”

“ Sơn àh. Mày đặt bàn trước chờ anh. Gọi cánh thẳng Quân đến nữa, tan làm anh ra ngay.”

“ Ok. Thế nhá. Lưu số của em vào đây”.

(Còn tiếp)

2. - Chương 02

Chương 2: Nắm một bàn tay cần gì?

“Anh không sợ điều gì, chờ đợi ngàn năm cũng không, tìm em không thấy anh cũng có thể tìm đến cả đời, tìm đến khi cận kề cái chết. Anh chỉ sợ duy nhất một điều trên cuộc đời này, lỡ như người làm em hạnh phúc nhất không phải là anh...”

5h chiều, một chiếc Audi R8 màu đen quật lái về phía khách sạn Thắng Lợi. Hồ Tây chiều đã buông dần. Hương hoa sữa khắc khoải ủa tới. Khang hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở ra. Bước về phía phòng được đặt trước, anh vừa kéo ghế ngồi xuống vừa cố gượng cười để giấu đi những phiền muộn đang xâm lấn trong lòng:

“ Sao hôm qua chú về không gọi anh ra đón. Đạo này đang nghèo, muốn làm taxi mà chẳng có ai thuê.”

Hoàng Sơn ồ lên một tiếng đầy kinh ngạc :

“ Có phải anh lại nghèo tới mức chỉ có mỗi tiền? Vậy hôm nay anh trả bữa này. Em đạo này khủng hoảng tiền tệ nên phải bán xới về nước kiếm sống.”.

Minh Quân đang lật menu cũng ngẩng đầu lên góp vui:

“ Anh già còn nhiều cơ hội để trả. Bữa này mày phải chịu tổn thất nặng nề rồi. ”

Mỗi người một câu khiến hai chai Chivas nhanh chóng lắng xuống giọt cuối cùng, Khang lúc này thấy dạ dày ngắc đau. Nhưng có là gì so với vết thương lòng mà anh đang khó khăn lắm để kìm lại. Anh nhắc ly rồi nhìn về phía Hoàng Sơn:

“ Ly cuối, anh cạn còn chú uống được bao nhiêu thì tùy, anh không ép”.

Không chờ phản ứng của Hoàng Sơn, anh đã dốc cạn ly rượu đầy. Cuồng hống bị đốt cháy. Chát và nồng.
“ Nói đi, lần này chú định về bao lâu?”

Hoàng Sơn vẫn chưa chạm môi, ly rượu cầm trên tay vẫn đang ánh lên màu hổ phách. Đôi mắt sắc quết ngang qua người Khang rồi mới trả lời:

“ Em về làm một số giấy tờ rồi đi ngay. Định nhờ anh giúp một tay. ”

Minh Quân đang gấp thức ăn bất ngờ dừng đũa và cười khích tướng Sơn:

“ Cái gì mà làm giấy tờ? Ông già nó bắt nó về lấy vợ đó anh.”

Khang khẽ nhăn mày: “ Phải không?”

Chậm rãi, Sơn đáp lời anh:

“Phải. Đạo này bố mẹ em có những hành động rất là đáng sợ. Cách đây không lâu mẹ em gọi điện hỏi rất nghiêm túc: Sao tao thấy mày bảo cái Thảo giới thiệu bạn nó cho mày mà vẫn chưa có ai à?

Đáng sợ nhất là bố em, tự dưng chiều nay hỏi mày chưa đi mua hoa à, em còn ngây thơ hỏi mua hoa làm gì thì bố bảo không mua hoa tặng bạn gái à làm em tí nữa ngất ra giữa nhà vì hơn hai mươi năm có mặt trên cõi đời này chưa bao giờ bố em mở miệng nói ra hai từ “ Bạn Gái”, lần này lại được cả hai cụ quan tâm khiến em hoang mang quá đỗi. Có thể tầm ba-bốn năm trước thì em còn tự nói với bản thân là do duyên số nhưng bây giờ thì có thể xác định chắc chắn là Ế con mẹ nó rồi.” Vừa nói Sơn vừa cất tiếng thở dài.

Quân được thể cười sằng sặc. Cao Khang chỉ nhếch môi, vẫn thâm trầm như điều đó chẳng có gì làm ngạc nhiên lắm. Hoàng Sơn nhún vai tỏ vẻ bất lực rồi tiếp tục buông lời:

“ Lần trước về quê ngoại ăn cưới đứa cháu họ, nhìn thấy chú rể sinh năm 92 mặt non choẹt nắm tay cô dâu mới lớp 11 em chẳng hiểu chúng nó sẽ lấy gì mà xây dựng hạnh phúc? Lúc đó mới bật cười nhận ra là hồi bé tầm lớp 9 mình đã có suy nghĩ rất người lớn như là: mình yêu cô gái này và sau này mình sẽ cưới cô ấy, mình sẽ làm tất cả những gì cho cô ấy hạnh phúc vậy mà giờ càng lớn càng cảm thấy mình trẻ con, sợ có trách nhiệm với một ai đó. Bản thân em còn chưa lo xong thì lấy gì để mang lại hạnh phúc cho người mình yêu?”

Công Thắng vốn ít lời lần này cũng không nén được ngạc nhiên, bị kéo vào câu chuyện. Anh lên tiếng hỏi:

“ Không phải cháu mày bị bác sĩ bảo cưới chứ? Tao thấy cách đó hiệu quả đấy. Thích em nào cứ làm cho em đó tăng cân là xong ấy mà.”

Minh Quân bên này nhếch nhác đáp lời:

“ Mày nghĩ dễ lắm à? Nó dẫn mặt ra cho mày thích làm gì thì làm chắc? Gái xinh thì nhiều nhưng xinh mà tử tế thì hiếm, đã hiếm lại càng không tới lượt mình.”

Cao Khang cảm thấy nghẹt thở bởi không khí quẩn lầy xung quanh, mùi nước hoa, thuốc lá, hơi rượu phả ra. Anh đứng dậy bỏ mặc cuộc hội ngộ còn chưa dừng lại:

“ Các chú tiếp tục, anh có việc về trước.” Nói rồi, anh bỏ đi trước con mắt nhìn của mấy thằng em thân thiết.

Hoàng Sơn gọi với theo:

“ Thế anh không lấy quà của em à?” nhưng người đàn ông phía trước đã mất dấu nơi hành lang khách sạn. Cả bọn nhìn nhau câm lặng. Phá vỡ không khí đó vẫn là Quân:

“ Anh già hôm nay làm sao thế nhỉ? Chúng mày có thấy lạ không?”

“ Tao mà biết tao đã không mang họ Nguyễn.”

Hoàng Sơn nhìn về phía Công Thắng: “ Mày không mang họ Nguyễn thì mày mang họ gì ? ”

“ Nếu biết tao đã mang họ Trịnh rồi.”

Cảm giác bó tay trước câu trả lời của Thắng, Sơn nhún vai tỏ vẻ bất lực. Ba người còn lại bắt đầu tiếp tục chinh phục những chai Chivas mới. Họ cùng rôm rả tiếp tục câu chuyện, nào thời sự, làm ăn, chứng khoán, bất động sản.....bỏ quên mất một người đàn ông đã ra về trước đó.

.....

Cùng lúc ấy, bãi đỗ xe có một chiếc Audi nằm yên trong câm lặng. Một người đàn ông gục đầu trước tay lái. Chẳng ai có thể mở xẻ xem rốt cuộc trong não anh ta chứa những gì. Anh nhớ tới lời Hoàng Sơn vừa nói: trách nhiệm cho hạnh phúc? Hôn nhân sao? Không phải là anh chưa từng nghĩ tới. Anh cũng như bao người đàn ông khác trong xã hội này, anh cũng nghĩ về một mái ấm hàng ngày có vợ cận kề bên cạnh rồi vài năm sẽ có con. Bao năm độc thân đi tới đi lui anh cũng đã chán ngán vô cùng. Bạn bè bằng tuổi anh không ít người đã có những hân hai đứa nhóc. Cũng không ít người đã hợp tan, tan hợp, kết hôn rồi li hôn như là chuyện thường tình. Còn anh trong lúc này vẫn ngồi đây chẳng biết đi đâu vì sợ khi đối mặt với bốn bức tường câm trong căn hộ sẽ xiết chặt nỗi sợ hãi chìm sâu dưới đáy lòng.

Một Cao Khang mà cũng có ngày biết sợ sao? Sao lại không? Anh không sợ điều gì, chờ đợi ngàn năm cũng không, tìm Lam không thấy anh cũng có thể tìm đến cái chết, tìm đến khi cận kề cái chết. Anh chỉ sợ duy nhất một điều trên cuộc đời này, lỡ như người làm cô ấy hạnh phúc nhất không phải là anh...? Phải có bao nhiêu yêu thương thì người ta mới có thể đi qua hết tuyệt vọng này đến tuyệt vọng khác. Xét cho cùng, yêu và không yêu chỉ hơn nhau có một chữ cái. Vậy mà đã cố buông bỏ nhưng lại không thể cam lòng. Đã dẫn lòng là hãy quên cô ấy đi, hãy quên tình cảm từng có trong lòng, rồi lại bắt đầu, rồi lại hạnh phúc. Nhưng vẫn không làm được. Ai đó đã từng nói rằng: “ Đau tự khắc sẽ buông”. Chẳng lẽ anh chưa đủ đau thương? Hay là nỗi đau càng hằn sâu thì đôi tay càng muốn nắm? Đăng nhập tài khoản facebook của mình, anh lướt tay trên từng con chữ rồi để lại một status ngay tại trang cá nhân: “ Nắm một bàn tay cần gì? ”.

Biết bao người like, bao người comments nhưng chẳng ai hiểu . Đến bản thân anh cũng trở thành kẻ dại trước câu hỏi đó. Cần gì? Cái anh cần chỉ là một sự khẳng định với bản thân về một lần thất bại. Đã không thể nắm tay cô ấy để bình thản đi giữa nhân gian vậy thì tốt nhất là vứt bỏ những tạp niệm còn tồn tại. Phải mất bao lâu sau thì anh mới dám yêu thêm lần nữa? Anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường. Một người đàn ông mang trong mình một trái tim thương tổn. Một người đàn ông cần một bàn tay nguyện ý san sẻ yêu thương.

.....

Ngoài kia, bóng tối và lạnh lẽo tham lam xộc vào, mùa đông vẫn giầy xéo tâm can Khang bằng hàng ngàn hình ảnh về Lam. Lam ở đâu đây rất gần. Nhưng anh hiểu rằng khoảng cách gần cũng là mãi mãi không tài nào với tới. Nếu Lam đã không để anh được nhìn cô ấy bằng mắt, thì anh sẽ nhìn cô ấy bằng cả trái tim. Cho đến một ngày....Gió vẫn xao xác thổi. Khang khởi động xe đi ngược hướng về nhà. Một chút hoảng loạn, một chút mơ hồ mà Khang không thể gọi thành tên. Dừng xe trước một quán cafe sách vốn đã thành thân thuộc ở nửa kia thành phố. Cho tới khi đầu óc không còn đủ sức chống đỡ nỗi tâm trạng, anh mới ra khỏi xe bước vào Salem coffee. Thấy anh đến, Hương đi về phía anh nở nụ cười rất khẽ:

“ Sao hôm nay Chuột lại ghé thăm nhà Voi thế này?”

Khang hờ hững nhìn Hương rồi bỏ lại một câu khiến cô vài giây chết đứng:

“ Sơn về rồi đấy, hai đứa định thế nào?”

Nhanh chóng tìm lại trạng thái cân bằng, Hương vừa kéo ghế ngồi xuống đối diện với Khang vừa tìm cho mình một câu trả lời thông minh nhất: “ Lẽ ra em phải hỏi anh câu đó mới đúng. Có sao anh lại hỏi em?”

“ Ô hay, chẳng liên quan. Rõ ràng là anh hỏi em cơ mà?”

“ Em và Sơn có chuyện để có thể “ định thế nào” hay sao? Giữa chúng em không phải là anh không biết. Cái em cần thì Sơn không có. Cái Sơn có em cũng không cần. Những chuyện phức tạp đã là quá thừa rồi, sao không đơn giản để sống có phải tốt hơn không. Nhưng nhìn anh thì có chuyện thật rồi. Ai lấy mất của anh cái gì à mà mặt anh hầm hầm sát khí dọa khách của em chưa đầy năm phút chạy hết rồi”

“ Không lẽ mặt anh đáng sợ thế sao? Sao đứa nào ngày trước miệng không ngớt khen mình đẹp trai? Hoá ra là bị lừa. Già rồi, bị trẻ con nó trèo lên đầu, khổ thế đấy.” Khang tỏ vẻ bất lực.

“ Đẹp trai không mài ra ăn được mà anh. Lần nào anh đến đây thì mười phần là hôm đó mặt anh được viết lên hai chữ Chán Đời. Haizz. Anh nói thử xem, anh còn cái gì chưa vừa lòng nữa?” Hương gần từng từ một như càn xoáy sâu vào nội tâm Khang. Đúng vậy, anh còn cái gì chưa vừa lòng nữa?

“ À ha. Anh chỉ muốn tìm một nơi yên lặng để suy nghĩ vài việc. Đang định bao trọn cả quán tối nay nhưng mà em cứ muốn đuổi khách thì anh biết làm thế nào?” Vừa nói Khang vừa toan đứng dậy.

Hương vội vàng quơ tay về phía Khang “ Đứng dừng. Sao anh không nói trước. Để em đi pha cafe cho anh.”

Khang cười, “anh chỉ muốn lấy cái điện thoại ra khỏi túi thôi mà”.

.....

Khang nhấp môi từng ngụm cafe, gắp vài miếng tiramisu cho vào miệng rồi nhìn Hương. “ Sao thế?”

Hương di chuyển ánh mắt nhìn ra ngoài cửa kính, vì sao lại ưu phiền? Hương trầm giọng: “ Em không biết có chuyện gì nhưng em hiểu là anh lại đang buồn. Em đọc ở face rồi. Nắm một bàn tay cần gì? Anh có thể hiểu được mà. Vấn đề là anh cố tình không hiểu đấy chứ.”

Sửng sốt, Khang ậm ừ vài tiếng rồi chăm chú quan sát cô gái đang ở trước mặt mình. Lần nào có tâm sự, anh cũng thường đến đây. Anh tìm về đây như tìm chốn che chở bình yên, bỏ rơi hết muộn phiền sau lưng ở lại. Có khi chỉ cần một ngụm cafe cũng đủ làm anh ấm lòng. Giọng nói Khang lạc đi: “ Theo em, nắm một bàn tay cần gì?”

Hương cười cười: “ Nếu có thể trả lời, em dăment ở dưới rồi, cần gì anh phải hỏi nữa. Đâu phải câu hỏi nào cũng cần đến đáp án. Em nghĩ nếu một cô gái thông minh và thích hợp khi nghe câu hỏi ấy sẽ đáp lại anh bằng một câu hỏi khác kiểu như: Sao anh không thử nắm tay em?. Chỉ tiếc em không phải là người thích hợp không em cũng sẽ không ngần ngại trả lời anh như thế. Ai bảo anh giàu, nắm tay anh cũng đủ ăn cả đời rồi.”

Khang bật cười bó tay với kiểu suy luận của Hương. Nhưng có lẽ, Hương nói đúng. Không phải câu hỏi nào cũng cần đến câu trả lời. Cũng như việc, tình yêu vốn tự nhiên sinh ra không nên, không thể và ta không có quyền gượng ép. Nếu cứ yêu một người là sẽ được đáp lại thì cuộc đời làm gì còn thẳng nào ngày ngày nhớ đến một bóng hình không thể ôm lấy như anh. Phải chăng thời điểm thích hợp gặp một người thích hợp thì tình yêu đó không gì tuyệt vời hơn thế. Còn thời điểm không thích hợp thì dẫu có gặp người thích hợp đến đâu cũng chỉ là một tình viễn vông mà thôi. Mà điều đáng buồn, đó là Khang lại rơi vào trường hợp thứ hai.

.....

Thọc sâu bàn tay vào túi áo lông ấm áp, Tiểu Nguyễn hít hà mùi irish đang được chưng cất dưới nhà. Trong ánh sáng vàng của ngọn đèn tường yếu ớt, cô thấy rõ hình ảnh của Khang thật buồn. Rảo bước xuống dưới, cô phá tan khoảng không gian chết lặng giữa hai bóng người cô đơn.

“ Anh Khang đến sao chị không gọi em dậy?”

Hương đưa mắt đầy yêu thương theo tiếng nói phát ra nơi cầu thang đang rơi xuống: “ Chị sợ em mệt nên để em ngủ thêm lát nữa.”

Đưa mắt nhìn về phía cô gái trẻ đang đi tới, Khang cất tiếng:

“Sao thế, lâu ngày không gặp nhớ anh tới phát cuồng rồi à?”

Tiểu Nguyễn đưa tay ôm lấy Hương và gục đầu cuộn mình sát vào chị để tìm hơi ấm. Cô ngược nhìn Khang dò xét mọi sự đổi thay trên gương mặt anh rồi cất tiếng thở dài:

“Đàn ông như một cuốn sách, có cuốn hay, có cuốn dở, có cuốn ở giữa các trang được kẹp tiền....còn anh thì. Haizzz”

Khang mỉm cười chờ đợi đáp án rơi trúng đầu mình: “Vậy hẳn anh phải là cuốn sách ở giữa các trang được kẹp tiền rồi?”

Tiểu Nguyễn lắc đầu, vòng tay càng xiết chặt Hương rồi chậm rãi phán quyết: “Anh biết không, anh chẳng khác nào một cuốn sách mà người xem chỉ có thể sờ tới trang bìa. Hãy mở lòng mình ra để thấy cuộc đời tươi đẹp. Không thấy cũng chẳng sao nhưng em chán cái cảnh nhìn anh thiếu não và cô đơn lắm rồi. Cái cũ không đi thì sao cái mới tới. Người đổi thay đâu phải người có tội. Can cố gì mà nghĩ nhớ hay quên? Hãy để mọi chuyện mặc sức tự nhiên không phải tốt hơn sao?”

Chẳng đợi phản ứng của Khang, cô đứng dậy xoa bụng và kêu đói, rồi mặc kệ hai người già đàm đạo chuyện đời. Cô phải đi giải quyết một

bữa no trước đã. Còn lại Hương và Khang và những khoảng trống không tên. Hương có biết bao điều muốn nói với anh nhưng cô lại thôi vì cô sợ, dù Cao Khang mà cô biết có mạnh mẽ và bao nhiêu lạnh lùng thì sâu thẳm nơi trái tim yếu mềm cũng là bấy nhiêu thương tổn.

.....

Sau khi chào tạm biệt hai chị em Hương, Khang lái xe thẳng về nhà. Bức tường kí ức được anh dày công xây lên đang bong ra từng mảng, vỡ vụn trong đêm lạnh. Khang về tới nhà khi đêm đã khuya, hơi thở của anh thoảng hương cafe đăng đẳng. Không gian xung quanh bỗng đặc quánh lại tới nghẹt thở. Khang chậm chậm mở cửa phòng ngủ. Anh nhớ về những gì Tiểu Nguyễn nói trước đó: Cuộc đời tươi đẹp, cái cũ không đi sao cái mới tới? Chưa bao giờ anh thấy hạnh phúc mong manh như lúc này. Anh đang cố gom nhặt toàn bộ ảnh và những món đồ chơi của Lam còn tồn tại, cả những tạp chí và sách của cô mà một thời anh tham lam luyện giữ. Anh đã từng nghĩ sẽ đợi cô về. Nhưng có lẽ cô sẽ không bao giờ về, hoặc là anh đã không thể chờ đợi thêm được nữa.

5h sáng.

Trong suốt ba tháng qua, đây là lần đầu tiên anh có thể dậy sớm đến vậy. Anh mang theo hai túi đồ của Lam được thu dọn đêm qua đặt vào cốp xe, tắt điện thoại. Anh cần khoảng không gian yên lặng, ít nhất trong hai ngày cuối tuần. Anh chạy xe rời khỏi thành phố ngược về hướng bắc. Anh sẽ để những gì thuộc về Lam mãi mãi ở nơi đó. Chỉ có như vậy anh mới không tự làm tổn thương mình.

.....

Một ngày nắng của mùa đông ba năm về trước anh đã từng đến đó cùng Lam, chứ không phải một mình như lúc này. Anh vẫn nhớ sáng hôm đó cũng là thứ bảy, bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại khi trời vừa hửng nắng:

“Buổi sáng hôm ấy thấy em chợt khóc

Rồi vội vàng lau thật nhanh nước mắt

Vẫn biết ta đã sai khi gặp nhau

Vì em đã có người yêu

Goodbye I'm fine xin đừng bận tâm

Đừng buồn vì những gì ta đã có

Anh biết sẽ vẫn quan tâm nhiều lắm

Dù anh chẳng là ai...”

Khang bối tung đồng lộn xộn trên giường tìm điện thoại, “ Alo, mày bị đuổi ra khỏi nhà à mà gọi tao vào giờ này?”

Quân đang tràn đầy hứng khởi trước ngày đông hừng nắng “ Anh Khang, dậy đi. Bọn em đang ở Đại Lải rồi. Trên này, tuyệt lắm. Nằm nhà ngủ thì quá phí.”

Khang vẫn đang ngái ngủ:

“ Thôi, các chú chơi vui vẻ, anh ngủ tiếp.”

“ Đừng, đừng mà anh. Thực ra còn một chuyện nữa. Bọn em không có đứa nào mang chìa khoá biệt thự theo. Anh nhớ khi đi thì cầm lên nhá. Mang luôn cả sạc máy ảnh theo cho em. Thế nhá, sáng sớm em cúp đây ”.

Chết tiệt. Kế hoạch nướng ngày cuối tuần của Khang nghiêm nhiên tan thành mây khói. Uể oải rời khỏi giường, sắp vài bộ quần áo, máy ảnh, thuốc dị ứng, cảm thấy vẫn còn thiếu cái gì đó mà anh không thể nhớ ra nổi. Đã lâu rồi anh không lên Đại Lải. Đi cùng nhóm sớm muộn anh cũng trong bộ dạng nhếch nhác xách đồ cho bọn trẻ. Mấy thằng em đều tốn lên vì gái. Bất lực trước tình trạng độc thân. Có tin nhắn vừa đến. Là tin nhắn của Lam. Weo, sao anh không nghĩ ra cô ấy lúc này nhỉ? Sau lần gặp tại Highlands đó, anh vẫn giữ liên lạc với cô, thỉnh thoảng cùng dùng bữa, cảm thấy nói chuyện cũng rất hợp. Cuộc sống của cô có vẻ khá đơn giản và buồn tẻ. Cô nói, gia đình cô đều di cư sang Úc. Chỉ còn mình cô ở lại bên này do hợp đồng với ngân hàng chưa kết thúc. Khang nhắc máy gọi

“ Xin chào người đẹp”

“ Hi. Chào Khang mỹ nhân. Anh nhận được tiền em gửi rồi chứ ạ?”

“ Chết thật, anh vẫn chưa nhận được. Hay là em cứ lấy thân báo đáp cho anh đi. Anh đã bảo rồi mà, anh nghèo tới mức chỉ còn có mỗi tiền.”

“ Sao lại thế nhỉ? Em đã kiểm tra là gửi thành công rồi mà. Anh thử ra kiểm tra giúp em đi. Không em mặc kệ đây.”

“ Rồi rồi, anh sẽ kiểm tra. Nhưng trước mắt, em chuẩn bị đồ nhanh nhé. Đơn giản thôi, anh đưa em tới một nơi. Chiều mai về. Ok?”

“ Anh đang tham gia đường dây buôn người xuyên quốc gia à?”

“ Buôn người thì chưa, nhưng buôn heo thì sắp. Không đùa với em nữa. Cuối tuần ở nhà một mình làm gì. Anh đưa em đi chụp ảnh ở Đại Lải. Đảm bảo an toàn tuyệt đối. Em mang đồ dùng cho hai ngày, chiều mai về thành phố. Không làm em thất vọng. Nếu không yên tâm thì em cứ gọi điện cho bạn bè bảo họ nếu không thấy em cứ đến cơ quan anh tìm người.”

“ Ủa. Em không sợ gặp phải Sở Khanh nhưng em sợ gặp phải Mã Giám Sinh lắm. Vậy được. Dù sao cũng đang chán. Anh có tiện đường qua Tây Hồ đón em chứ?”

“ Uhm. Không tiện lắm. Hay là em bắt taxi ra chân cầu Thăng Long đợi anh nhé. Anh sẽ đón em ở đó. Ok? ”

“ Ok. Lát gặp lại.”

“ Lát gặp lại.”

Hai người họ tới Đại Lải cũng là lúc trưa. Mặt Khang méo xệch đi vì đói, lại còn phải chạy xen đường dài chưa kể đến là tiếp chuyện người đẹp. Nếu đưa anh đi chụp các lớp lúc này hẳn bác sĩ sẽ kết luận: anh bị căng cơ hàm. Rất lâu rồi anh mới cười nhiều đến thế. Lam đã mang đến một sức sống mới cho thế giới vốn băng lạnh trong anh. Lúc trong xe vì Lam ngồi ghế sau nên anh không thấy được hết chân dung mỹ nhân đi cùng. Lúc này anh mới nhìn kỹ cô ấy vận đồ giống như anh. Một cây Adidas trắng. Người ta sẽ nghĩ họ vận đồ đôi đi nghỉ cuối tuần mát. Mà sự thật đúng là họ đang đi nghỉ cùng nhau, nhưng Lam thì được nghỉ còn Khang thì được mệt.

Sự xuất hiện của họ khiến người đối diện tròn mắt sửng sốt. Vốn tưởng là ông già nhếch nhác đi một mình, Quân không nghĩ bên cạnh Khang còn có theo cả bông hoa đang nở rộ. Quân nhìn Khang cười cười tỏ vẻ ta đây biết rồi nhá, đón chiếc chìa khoá căn biệt thự ở lưng chừng núi rồi vội vàng mở ra.

Khang cùng ba người anh em nữa góp tiền mua chung mảnh đất này cách đây vài năm trước. Lúc đó, đất vốn dĩ còn rất rẻ, họ đầu tư một khoản xây dựng căn biệt thự này để thỉnh thoảng đến nghỉ cuối tuần. Lam ngại ngần cười chào hỏi mọi người rồi quan sát và không khỏi đánh giá căn biệt thự của Khang : “ Trông anh thế mà cũng biết hưởng thụ đấy chứ? ”

Khang sắp lả ra vì đói nhưng vẫn lấy hơi trả lời người đẹp: “ Anh còn nhiều điều mà em chưa biết. Muốn biết cứ tìm hiểu dần dần.”

Họ dùng bữa đơn giản sau đó ai về phòng người nấy. Bọn trẻ thì cùng nhau nhập hội vào rừng chụp ảnh. Khang vẫn mệt nên đánh một giấc. Lam vẫn ngại nên không nhập hội với các bạn của Khang mà cô sau khi ngủ trưa đã tự cầm máy của mình đi săn những khoảnh khắc sơn cước hùng vĩ. Lúc Khang tỉnh dậy cũng là xế chiều, chỉ thấy âm thanh như loạn thời tiền sử ở dưới nhà. Anh xuống dưới uống nước. Quân thấy Khang liền trêu:

“ Em thấy chị dâu có nhiều khả năng bị tộc bắt cũng nên. Thế mà anh vẫn cứ ngủ ngon lành được. Lạ thật.”

Lúc này Khang mới nhớ là anh không hề có một mình. Chết tiệt. Vốn dĩ những cuộc chơi nhóm như thế này, anh đều chẳng bao giờ phải vướng bận gì hết. Anh ngủ tới mức mù đầu đi, mù quên cả Lam. Anh lên phòng thay đồ và vợ vội ví tiền cùng điện thoại, nhanh chóng kết nối cuộc gọi:

“ Lam àh, em đang ở đâu đó? Anh ra đón em? Ở đây không phải an toàn như em tưởng đâu...”

Lam vẫn đang ở chợ. Cô không hứng thú lắm với mấy mặt hàng thủ công. Cô cũng từng đi những nơi tương tự thế này rất nhiều lần. Nhưng chủ yếu là đi Sapa hoặc Điện Biên. Nơi này, vẫn không khác đồng bằng là mấy. Chỉ là, cô thích len lỏi vào đám đông, có như vậy cô mới không thấy mình cô đơn nữa. Điện thoại của Khang gọi tới. Cô nghe thấy giọng anh có vẻ đang lo. Ít nhất thì cô cũng đâu phải là đứa trẻ lên ba nữa. Nhưng cảm giác có một ai đó quan tâm, nói thế nào nhỉ? Cảm thấy vui vui. Lam khẽ nở nụ cười. Từ xa, Khang đã thấy cô. Đường như bất kì ở nơi chốn nào thì Thiên Lam cũng luôn luôn nổi bật. Chẳng khó khăn gì để anh nhận ra cô.

“ Lam. Đây này”

Lam sải bước về phía Khang. Anh nhìn cô trêu mếu:

“ Em chụp được nhiều chứ? Ở chợ thì có cái gì hay đâu. Ngày mai anh dẫn em vào rừng. Đạo này người ta đổ xô lên đây chụp ảnh cưới nên khu đó được cải tạo rất đẹp.” Họ vừa đi về phía biệt thự , vừa nói cười. Ước gì những giây phút đó là mãi mãi.

.....

Sáng hôm sau, Khang đưa Lam đi chụp ảnh như đã hứa. Họ tách riêng khỏi nhóm. Bọn Quân biết ý nên cũng chẳng làm phiền anh. Đã rất lâu rồi, họ không thấy Khang vui như vậy. Có lẽ từ khi chia tay Vân. Ngày đó, họ chỉ thấy Khang và Vân bên nhau như một cặp trời sinh. Cứ tưởng tình cảm mấy năm từ thời đi học sẽ keo sơn bền chặt. Nhưng sự can thiệp của gia đình Khang đã phá hỏng tất cả. Vân vì học nhạc viện nên đã chuyển vào Sài Gòn phát triển sự nghiệp. Còn Khang luôn áy náy trong lòng về chuyện cũ. Anh luôn cảm thấy mình nợ Vân rất nhiều. Món nợ ân tình trả khi nào mới hết? Mấy năm nay, anh không hề đến với một ai. Sau đó vì giận mẹ mà anh đã ra ở riêng. Có lẽ lần này, mặt trời lại chiếu sáng nhân gian. Hy vọng chuyện tình cảm của Khang và Lam sẽ cập bến bờ hạnh phúc. Chỉ là ngay đến họ cũng không nghĩ sẽ có một ngày Lam lại bỏ Khang mà đi.....

(Còn tiếp)

3. - Chương 03

Chương 3: Mong manh tình về.

Khang sắp ngã vào khoảng không gian trong quá khứ vỡ vụn ấy. Anh bỗng bừng tỉnh. Mở cửa biệt thự. Anh mang đồ vào nhà. Với tay tìm lên công tắc điện lại thôi. Ánh sáng mờ nhạt len vào căn nhà làm anh thêm buốt lạnh. Mọi thứ ở đây vẫn như ba năm trước. Khang còn nhớ, nhưng Lam thì đã quên. Khang trở lại, còn Lam thì rời xa mãi mãi. Ngoài kia, gió vẫn xao xác thổi. Trong khoảnh khắc ấy, Khang cay đắng nhận ra cô gái mình yêu thương tuột khỏi tay quá xa, vô tâm, để lại Khang với những nỗi nhớ quắt quay vụn dập dãi...

Ba năm trôi qua, Lam trong tim Khang vẫn là cô gái với khoé miệng ngọt ngào, đôi mắt nâu sáng sắn. Có những nỗi nhớ tan nhanh trong nhạt nhòa miền kí ức. Có những nỗi nhớ dù đi suốt cuộc đời cũng chẳng thể nào quên. Người yêu thương rời xa như một giấc mơ, Khang trở thành kẻ trắng tay với trái tim vỡ dần. Lý trí chấp nhận nhưng sao con tim không chịu đầu hàng. Lam đâu biết rằng, có những đêm Khang lên chờ trước cửa nhà cô như một gã điên để rồi hôm nay nỗi nhớ cháy bùng lên. Mang từng khung ảnh của Lam từ túi du lịch đặt vào phòng của anh trong căn nhà hoang hoải. Những cuốn sách mà Lam vẫn thường hay đọc. Một nửa trong số đó là những tiểu thuyết lãng mạn của Mark levy. Vô tình ánh mắt anh dừng lại trên tay mình: “Em ở đâu?”. Anh đặt cuốn sách dưới gối rồi tiếp tục dọn đồ. Hình như, Lam đã nhiều lần nhắc với anh về cuốn tiểu thuyết này rồi thì phải. Nhưng những lần đó anh cứ ậm ừ cho qua.

.....

Mặt trời xuống núi, tiếng côn trùng rả rích bên cửa sổ. Khang vừa đi ăn về. Một không gian vắng lặng. Anh pha cho mình một ly cafe rồi trở về phòng. Trở mình trên chiếc giường lạnh lẽo. Có thể rất lâu nữa anh mới đến đây hoặc cũng có thể là mãi mãi không trở lại. Vì nơi đây, anh nguyện để những ký ức đẹp nhất của mình và Lam được bình yên chôn dấu. Với tay cầm lấy cuốn sách ban chiều của Lam, Khang lật từng trang và đọc mãi miết. Em ở đâu? Sự yên ổn chẳng thể đồng nghĩa với tình yêu? Trái tim Khang không thôi buốt nhói. Khang đã hiểu vì sao cô lại rời xa anh đến một bầu trời khác, một vòng tay khác. Tựa như nhân vật Susan trong tiểu thuyết anh đang đọc đêm nay. Không sao cả. Lam vẫn ở đây, ngay bên ngực trái, trái tim anh này.

.....

Sáng hôm sau, Khang tỉnh giấc cũng là lúc 10h sáng. Anh khoá cửa phòng mình và nhìn cánh cửa ngôi biệt thự khép lại với đầy nỗi tiếc. Tận sâu trong tim, anh biết mình còn yêu Lam tha thiết. Nhưng sau hôm nay, anh sẽ quên Lam. Anh sẽ bắt đầu một cuộc sống khác. Rồi anh sẽ đi qua mùa đông này không có cô bên cạnh. Anh chạy xe hướng về thành phố. Ở đó đang có rất nhiều người đợi anh chỉ tiếc Lam không còn ở đó...

Lấy lại chính mình sau quãng thời gian dài đầy mỏi mệt. Xe vừa chạy vào lòng Hà Nội, Gió gào từng đợt, thấm thiết. Cây ngã nghiêng, cổ trụ để khỏi bật tung rễ, mùa đông lạnh tái, tát mạnh tức giận vào từng góc nhà, khe phố, hất tung lẫn lượt từng tầng áo len dày của người người qua đường. Khang khoá xe, bước vào thang máy tìm về căn hộ của riêng mình nằm bất động trên tầng 18 của khu chung cư cạnh Tây Hồ.

“ Cô đi đồ rác sớm thế?”

“ Khang đấy à. Cháu về rồi hả? Em gái cháu tới tìm mấy lần nhưng cô cũng không biết làm sao để có thể trả lời. Em cháu nhắn bao giờ cháu về thì gọi cho nó.”

Lúc này Khang mới nhớ, anh tắt máy đã được gần hai ngày rồi. Nhoén cười cảm ơn cô hàng xóm, anh mở cửa căn hộ và không quên bật máy.

“ Alo. Em tìm anh à?”

“ Anh làm cái gì thế hả? Ông bị tai biến phải vào viện mà vẫn không quên nhắc tên anh.”

Khang kết thúc cuộc gọi trong thần trí hoảng loạn, không thể giấu nổi những hoang mang và sợ hãi trong anh lúc này.

Ánh hoàng hôn cuối chiều mờ nhạt, loang ra thành những vệt dài rồi tan dần theo làn khói mỏng. Khang vội vã bước vào trong Vinmec như sợ chỉ một giây thôi cũng làm anh sống trong ân hận cả đời. Đi về phía phòng Vip của khu bệnh viện quốc tế, anh tìm theo đúng số phòng 24 mà em gái dặn. Anh thấy ba mẹ mình đang ngồi lặng đi cạnh giường bệnh của ông nội. Còn có các em anh ở đó.

“ Con chào cả nhà. Ông thế nào rồi ạ?”

Ba anh khàn tiếng than thở:

“ Anh vẫn còn vác được xác đến đây cơ đấy.”

Mẹ anh kéo áo ông rồi nhắc nhở: “ Bố vừa mới ngủ. Ông yên lặng tí được không. Con nó cũng đâu có muốn thế, giờ đứa nào không có cuộc sống riêng cơ chứ. Muốn trách mắng gì để lúc khác. Ông về nghỉ đi, dù sao con nó cũng đã đến rồi.”

Rồi bà quay ra mấy đứa cháu nhẹ giọng: “ Các con cũng về đi. Ông không sao cả. Đêm nay có thằng Khang ở lại đây rồi. Dặn mẹ các con không phải sang nữa.”

Ba anh chẳng nói thêm câu nào, cứ thế đi thẳng. Mấy đứa em nhìn anh một cách đầy ái ngại rồi cúi chào mẹ anh, trước lúc ra về, thằng Minh còn huých tay Khang sau đó ghé tai “ Ông còn khoẻ lắm, lúc sáng tỉnh vẫn còn nhắc lần này ra viện phải bắt anh nhanh nhanh lấy vợ thôi. Anh liệu liệu mà gật cho ông vui nhá.”

Khang cười hiền khô như việc câu chuyện vừa nghe xong chẳng liên quan gì tới anh vậy. Cả gian phòng lại rơi vào tĩnh lặng. Mẹ đưa cho anh chiếc khăn tay thoang thoang mùi hoa nhài mà suốt hai tám năm qua, chỉ có mẹ anh mới có

“ Nhìn con kìa. Thấm mồ hôi đi. Giữa mùa đông mà cũng đổ mồ hôi được.”

Khang nhìn mẹ trìu mến :

“ Con chỉ sợ ông có mệnh hệ gì thì cả đời con cũng xong, đi theo ông luôn mất.”

Bà Vi nghe vậy không khỏi trách con:

“ Gần ba mươi tuổi đầu rồi chứ ít à. Ăn với nói cho cẩn thận. Ông chưa thấy con và các em nhà chú thành gia thất thì làm sao yên tâm được. Lần này do bị trúng gió lạnh nên ông mới ngã bệnh. Ông quý con nhất nhà nên con liệu mà chăm sóc ông cho cẩn thận. Sinh lão bệnh tử không tránh được. ”

Có lẽ mẹ anh cũng đã già rồi. Đã hai tháng nay anh chưa về nhà ăn bữa cơm nào thì phải. Kể từ sau khi chia tay mỗi tình đầu, anh liền dọn ra ngoài ở. Anh cũng cần một khoảng không gian của riêng mình. Từ đó chỉ cuối tuần anh mới về nhà ăn cơm. Mặc sức sự giận giữ của ba, rồi sự can ngăn của ông nội và mẹ, Khang vẫn dọn đến khu Tây Hồ. Đã năm năm sống một mình cũng thành quen. Đôi lúc thèm ăn cơm mẹ nấu, anh lại đi từ bờ hồ bên này sang bờ hồ bên kia. Cùng một thành phố mà khoảng cách gia đình ngày càng bị kéo xa. Cho đến hôm nay, nhìn thấy mặt mẹ mình đã không ít nếp nhăn. Tóc bà chỉ qua mấy tháng cũng đã bạc thêm nhiều sợi, thoảng nhìn cũng nhận ra. Cả một đời, mẹ anh bó mình lại vì nhà họ Trịnh. Người ngoài nhìn vào thấy bao là ngưỡng mộ ! Chỉ có anh hiểu rằng, đi tới ngày hôm nay mẹ anh đã phải nén không biết bao nước mắt. Mỗi lần nhìn thấy mẹ khóc, anh rất đau lòng. Dù sau này, người nguyện ý gắn bó cả đời với anh là ai đi chăng nữa, thì anh sẽ dùng mọi năng lực để cô ấy được hạnh phúc và không phải nếm qua vị mặn chát của những giọt nước mắt giống bà.

Tiếng cửa phòng bệnh được mở ra, một giọng y tá làm dừng lại câu chuyện giữa hai mẹ con họ.

“ Cháu xin phép được kiểm tra huyết áp và nhịp tim cũng như xem lại não đồ cho ông.”

Khang đứng dậy nhường phần giường còn ấm chỗ cho cô gái tiến đến kiểm tra. Bà Vi cảm thấy cô y tá này rất quen mà nhất thời không nhận ra đã gặp ở đâu. Dáng người thanh mảnh thu mình trong chiếc áo Blouse trắng. Khuôn mặt trái xoan không hề có dính lớp son phấn cộm dày như các cô gái hiện đại mà bà thường thấy, lông mày thanh tú, đôi mắt ươn thoảng chút u buồn nhưng làm người khác nhìn vào không thôi yêu mến. Càng nhìn càng thấy vừa lòng. Có lẽ tại vì đứa con trai của bà đang ở đây, vô tình tạo thành một cặp rất hài hoà và cân xứng. Một ý niệm chợt hiện lên trong đầu, giá mà có cô con dâu như thế này thì tốt biết mấy.

Tỉ mỉ ghi từng số liệu cụ thể vào bảng theo dõi, Lâm Nguyên nhìn bà Vi rồi cười dịu dàng:

“ Tình trạng của ông không có gì đáng lo nữa rồi bác ạ. Cháu sẽ theo dõi thêm đêm nay, nếu không có gì đáng ngại, sáng ngày mai bác làm thủ tục xuất viện và đưa ông về nhà chăm sóc là được rồi.” Nói rồi cô cúi đầu chào bà và Khang và lặng lẽ bước ra khỏi phòng bệnh.

Khang nhìn mẹ hỏi đầy lo lắng:

“ Mẹ sao vậy? Cô ấy vừa bảo ông không có gì đáng lo nữa rồi mà?”

“ Không. Chỉ là mẹ đang nghĩ xem cô y tá lúc nãy sao mà quen thế. Rõ ràng là gặp ở đâu mà không thể nhớ ra.”

Tưởng chuyện gì, Khang cười cười: “ Chẳng phải mẹ gặp người ta hôm qua rồi lại cả hôm nay đây thôi? Không phải mẹ thấy thích quá định bắt về làm của riêng đây chứ?”

Bà Vi nhăn mày rồi nhìn sang Khang: “ Mẹ thì bắt sao nổi. Nhưng con thì có thể đấy. Có một cô con dâu như thế còn gì hơn nữa?”

Khang cảnh giác cao độ trước câu nói của mẹ: “ Mẹ à. Tri nhân, tri diện bất tri tâm. Mẹ mới nhìn thấy người ta có mấy ngày mà đã thành thế này. Con sợ bắt về làm con dâu, mẹ lại thành ra không biết con là ai mất. Con gái thời nay đáng sợ lắm, mẹ không hiểu được đâu. Tầm thật thì ít mà Tầm trá hình thì chẳng còn chui trong quả thị, đâu đâu cũng đầy rẫy ra đấy. Mẹ cứ nhìn ai cũng muốn bắt về làm con dâu thì con có khi phá vỡ kỷ lục của Bảo Đại về số vợ.”

Bà Vi vẫn không nói gì, mặc kệ thằng con trai đang huyền thuyên đủ thứ. Hình như bà nhớ ra điều gì đó rồi cười một mình. Lần này bà sẽ cho thằng con trai bắt tội của bà biết Tầm thật với Tầm giả thế nào.

.....

Đến lúc chiều ông nội tỉnh giấc, nhìn Khang giận dữ: “ Anh giờ còn biết đến tôi là ai nữa. Cứ đi lo việc của anh đi. Tôi tuy già nhưng còn lâu mới chết. Anh chưa lấy vợ, tôi chưa có chất đích tôn thì sao mà chết nổi. Muốn chết lắm rồi nhưng đi đến giữa đường Diêm Vương bảo chưa làm xong trách nhiệm của người ông mà đã đòi chết là không được. ”

Khang vừa gọt táo, vừa nhìn ông rồi lắc đầu nhoen cười:

“ Ông muốn có cháu dâu thế thì ngày mai con làm cái biển cần tuyển vợ rồi mang theo khắp nơi. Kiểu gì chẳng có người lại gần đồng ý.”

“ Những đứa đầy chất cũng thần kinh không thì cũng là chạy bộ từ Trâu Quì tới. Ông nói này, con cũng lớn lắm rồi, ba mươi rồi. Hồi bằng tuổi mà ông đã có cả ba con, chú con rồi cả cô con nữa. Còn ba con hồi ba mươi tuổi cũng đã hoàn thành nhiệm vụ của nhà nước giao cho dừng lại ở hai con rồi. Thế mà giờ con làm ông thất vọng quá. Đừng nói đến có đứa trẻ làm vui cửa vui nhà, ngay đến đứa cháu dâu cũng không có thấy mặt. Lần trước, ông cứ nghĩ cái Lam và con...ai ngờ. Con phải có cái nhìn tích cực lên. Bằng bất cứ giá nào năm nay cũng phải lấy vợ.”

Ông nhắc đến Lam lại gọi trong anh biết bao nỗi nhớ. Biết tìm ở đâu một người hiểu biết, lễ phép và dịu dàng như cô ấy bây giờ. Không phải là anh không muốn lấy vợ sinh con mà là duyên chưa tới. Huống hồ, hình ảnh cô ấy trong anh vẫn rất rõ ràng, như chỉ cần chạm tay ra là làm bật tung những mảng ký ức hai màu sáng tối. Ông nội anh đã từng dành cho Lam biết bao là yêu mến, cả ba mẹ anh cũng vậy. Lần đầu tiên sau một năm quen Lam, anh quyết định mời cô tới nhà chơi với tư cách bạn. Cũng là lần đầu tiên sau 2 năm kể từ khi chia tay Vân anh chính thức mở lòng mình ra tham lam đón nhận một thứ tình cảm ấm áp khác.

.....

Đó là một ngày tháng ba ngập tràn nắng xuân ấm áp, anh chính thức chuyển công tác sang bên phòng tham mưu và thăng hàm trung úy. Vốn chỉ là một bước nhảy bình thường, nhưng với ông nội anh thì đó là một mốc son của danh dự ba đời nhà họ Trịnh. Ông nội anh vốn là lính trinh sát, từng giữ vị trí quan trọng trong bộ công an, rồi ba anh và chú anh cũng phục vụ cả đời cho ngành an ninh. Nhưng đến đời thứ ba, các em con chú chẳng đứa nào theo nghiệp của cha ông, đều bỏ đi làm kinh doanh hết. Chỉ có mỗi anh từ nhỏ

đã bị ba dạy bảo rất nghiêm khắc. Sống trong khuôn vàng thước ngọc và theo kỷ luật truyền thống nên anh đã sớm không còn sự lựa chọn nào khác. Năm mười bảy tuổi, anh đăng ký nguyện vọng vào học viện an ninh. Rồi ra trường, đi làm, từ một anh nhân viên quèn, sau đó thì làm trợ lý văn phòng thanh tra nhưng chẳng khác nào tạp vụ, hàng ngày pha nước, quét nhà, thu dọn giấy tờ linh tinh. Nhìn vào thì người ta lại nghĩ là an nhàn, nhưng so với một người vừa mới ra trường đầy nhiệt huyết như Khang thì chẳng khác nào càng thui chột sự nhiệt tình và ước mơ trong anh. Mất hai năm phấn đấu và nhẫn nhịn, anh được bổ nhiệm công tác sang bên tham mưu. Thế mới hiểu hết ý câu nói của một nhà văn nào đó mà anh từng tâm niệm: “ Chúng ta vẫn còn trẻ. Trong lúc thất bại đừng có quên đi ước mơ và nhiệt huyết ban đầu.”

.....

Gọi là bữa cơm thân mật mừng cho anh, nhưng ba mẹ anh mời khá nhiều khách. Chủ yếu là bạn chiến đấu cũ của ba anh. Có người đã về nghỉ, cũng có người còn đương chức. Đôi khi, cần phải dựa vào những mối quan hệ để tồn tại. Không phải anh không hiểu điều đó. Khách của anh chủ yếu là bạn bè thân thiết chơi với nhau từ nhỏ hoặc không thì cũng là những người rất đặc biệt. Đặc biệt như Lam chẳng hạn! Bước chân tới nhà họ Trịnh, Lam rất ngạc nhiên. Cô đã mất nửa ngày để chọn quà mừng cho Khang. Đó là kiểu dáng mới nhất của Armani, sơ mi màu trắng kèm theo một lọ CK hương bạc hà dịu nhẹ. Một phần thể hiện sự quan tâm, cũng là một phần vì cô đã nhận của anh quá nhiều. Sự lo lắng của anh luôn khiến cô thấy muôn phần ấm áp, nhất là khi cô chỉ có một mình giữa thành phố hơn bốn triệu dân này. Đáp lại thịnh tình ấy cũng là lẽ đương nhiên.

Quan sát kiến trúc cổ của nhà họ Trịnh, Lam không khỏi trầm trồ. Nguyên cả dãy nhà gỗ ba gian, hai tầng thâm nâu có thoáng chút bạc màu vì năm tháng. Tổng thể cả khu vườn nhỏ phía trước phải rộng tới gần 200 mét vuông. Giữa sân là hai cây nhãn cổ thụ nghiêng theo chiều thời gian. Chưa kể đến góc nơi Lam đang đứng là cây Đào tiên đang sai trĩu quả. Khoảng sân rộng rãi, được lát gạch cao cấp đang loang từng dấu chiều nhật. Lan đưa mắt tìm bóng dáng của Khang nhưng không thấy. Ngại ngần xen với chút khẩn trương. Cảm giác như bước vào một thế giới không có mình trong đó. Lạ lắm. Bất chợt, một giọng nói ghé sát tai cô: “ Thấy sợ rồi hả?”. Là Quân! Nhìn Quân, Lam gượng cười: “ Đúng là sợ thật. Biết là quen được đại gia nhưng lại không biết anh ta là con nhà danh gia vọng tộc.”

Quân nhìn Lam đầy nhắc nhở:

“ Quen Khang nhiều năm nhưng anh đến đây cũng được có vài lần. Em nên chuẩn bị tinh thần tác chiến trước đi. Mẹ Khang hay để ý nhưng em cũng đừng vì thế mà mất tự nhiên. Còn bố anh ấy thì tỏ ra không quan tâm nhưng lại ngầm đánh giá. Anh không hi vọng em bị hi sinh ở trận đầu.”

Lam khẽ nhún mày:

“ Anh nói gì lạ thế, em có chút khẩn trương thật nhưng là vì ngạc nhiên bởi hoàn cảnh gia đình Khang. Chứ em và anh ấy chẳng có gì đặc biệt cả, nên chuyện anh lo sợ giúp em sẽ không xảy ra đâu. ”

Quân nhún vai tỏ vẻ bất lực:

“ Có gì thì hai người tự hiểu. Anh là người ngoài sao mà biết được.”

.....

Khang khó khăn lắm mới chào hỏi xong mấy người bạn của ba, anh trong nhà bước ra đã thấy Lam đang đứng cười với Quân. Có một cảm giác hơi khó chịu, chỉ sợ thằng dê gái đó không chịu bỏ qua cho Lam. Vì sự thật là giữa anh và cô chưa có gì gọi là chính thức yêu đương. Cứ lằng nhằng, hẹn hò, ăn cơm, xem phim...làm hết tất cả những chuyện mà các đôi yêu nhau vẫn làm trừ những hành động thân mật và tiếng yêu chưa được nói. Anh sợ bị từ chối rồi hạnh phúc mong manh đang có vỡ tan. Đối mặt với thất bại khó hơn những gì người ta vẫn nghĩ. Vết thương cũ của mối tình đầu vẫn luôn nhắc nhở anh rằng: những nỗi đau do tình yêu gây ra, dù mặc sức thời gian bao lâu cũng không thể nào lành lại. Thời gian làm chúng ta đánh mất ngày xưa, đánh mất tình mình. Và còn nhiều hơn thế. Yêu, tưởng như chết được vì tình yêu đó, tưởng như đã yêu hết, yêu mãi, không bao giờ muốn ngừng yêu. Nhưng đợi thời gian chạy qua, tất cả có thể rất khác.

Khang bước về phía góc sân nơi Lam đang đứng. “ Em đến lúc nào sao không gọi anh ra đón?”

Lam đưa hộp quà được tự tay gói cẩn thận cho Khang: “ Em biết hôm nay anh là nhân vật chính mà. Nhưng công nhận là khó khăn lắm em mới tìm thấy nhà anh. Chỉ còn mỗi nước chưa lục tung cả phố cổ lên thôi.”

Khang chăm chú nhìn Lam rồi ồ lên. Rất tự nhiên, anh cầm tay Lam và đưa cô đi về phía gian chính của dãy nhà : “ Anh dẫn em đi gặp ba mẹ anh và ông nội. ”

Lam chỉ biết để mặc Khang kéo tay cô đi. Tại góc nơi cô đang đứng có một cô gái khác ẵm theo một đứa nhỏ lại gần hỏi Quân: “ Ủầy. Hôm nay ông Khang nhà em già có bạn gái nữa cơ đấy. Ai thế anh Quân?”

Quân chìa tay ra đòi ôm thằng nhỏ và đáp lại Dung: “ Chị dâu tương lai của em đấy, kém em hai tuổi. Sướng nhá. Thoả mãn ước mơ làm giặc bên Ngô rồi.”

Em gái Khang tròn mắt ngạc nhiên như không tin nổi những gì mình vừa nghe. Bao năm nay có thấy ý kiến gì về vấn đề vợ con đâu. Lẽ ra hôm nay ra mắt bạn gái cũng nên báo trước một tiếng. Cô sợ ba mẹ cô đau tim vì ông anh trai già mất!

Khang dẫn Lam vào nhà, anh giới thiệu rất tự nhiên như là việc đó được anh tập đi tập lại không biết bao lần rồi vậy: “ Thừa nội, ba mẹ. Đây là bạn gái con. Hôm trước con có nói qua với mẹ rồi ạ.”

Lam cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, đây có khác nào công bố với họ rằng: đây là cô gái của con đâu chứ. Chỉ còn biết lịch sự mỉm cười rồi cúi đầu vô tội: “ Cháu chào ông và hai bác.” Mặt Lam vốn chỉ trang điểm rất nhẹ nhưng do sự xấu hổ mà Khang úp đèn đầu cô làm Lam càng thêm đỏ mặt. E thẹn và lúng túng. Bà Vi không khỏi đánh giá và cho điểm. Bà cảm thấy rất vừa lòng. Ông nội thì như đã quen biết cô gái này từ trước, nhanh chóng đuổi Khang ra ngoài sân đón khách. Còn ông dẫn Lam theo lên lầu. Lam vừa đi vừa ngoái lại nhìn Khang đầy bất an. Sau này, Khang hỏi ông hôm đó đã nói những gì với Lam để cô ấy khi về không thèm nhìn Khang lấy một cái. Ông chỉ cười cười bảo rằng ông muốn có chất bé, rồi nhà rộng mà chẳng có đứa trẻ nào thì buồn lắm. Quanh năm chỉ có mấy người già và mấy cái cây thật thê lương.

.....

Ngày hôm ấy, Khang đưa Lam về. Hai người chẳng ai nói với ai câu nào. Ai cũng chạy theo một dòng suy nghĩ khác nhau. Khang thì ngại ngùng vì sự đường đột của mình. Còn Lam thì có vẻ giận. Quen biết hơn một năm nhưng Khang chưa thấy cô ấy giận bao giờ. Có lẽ đây là lần đầu tiên. Trước khi lên nhà, Lam chỉ nói với Khang đúng một câu: “ Anh giải thích với ông và hai bác về sự hiểu lầm chiều nay nhé. Em cảm thấy không thích hợp nếu để mọi người nghĩ như vậy.”

Từ hôm ấy, hai người như có một khoảng cách ngăn lại. Cái vách ngăn ngày càng lớn cho đến một hôm vô tình đi tiếp khách, Khang thấy Lam đang cùng mấy đồng nghiệp dùng cơm. Nhìn cô duyên dáng trong bộ váy công sở cười rất tươi. Không biết có phải do uống rượu hay không mà anh thấy má cô ửng hồng. Cảm giác nhớ nhung những ngày qua xộc về khiến anh cả ngày hôm đó không tài nào thoát ra được. Cô đã vô tình chiếm giữ trái tim anh. Đêm hôm đó anh gọi cho Hương để hỏi một vấn đề mà bao đêm anh nghĩ mãi không ra:

“ Đây, nếu có ai dẫn em về nhà anh ta và giới thiệu với ông bà bố mẹ rằng đây là bạn gái con, trong khi anh ta chưa hề hỏi ý kiến em thì em có giận không?”

Hương cười ranh mãnh bên kia điện thoại.

“ Nhanh chóng khai mau sẽ được hưởng khoan hồng. Còn không thì anh cứ ngồi đấy mà nghĩ tiếp.”

Khang thấy hơi sốt ruột. Hiếm khi anh nói chuyện riêng tư với bọn trẻ nên có phần xấu hổ

“ Không nói thì thôi. Anh dùng google seach.”

Hương được đà lấn tới :“ Vậy thôi nhá, em cúp máy. Anh tự lo liệu.”

Bực mình không đâu, Khang mở lap lên mạng. Nhưng anh chưa ngu ngốc tới mức tìm tới google. May mà bác sĩ tâm lý của anh ngày nào cũng trên mạng giờ này.

“- Chào Năm

- Ôh, Em chào anh Chuột
- Bên Mỹ bây giờ là mấy giờ rồi? Em vẫn khỏe chứ?
- Anh ăn nhầm thuốc à? Ngày nào anh chẳng chém em trên face. Tự nhiên hôm nay vào Yahoo hỏi vớ vẩn?
- Uhm. Nếu anh tìm chị dâu cho em, có thích không?
- Ngạc nhiên chưa? Ngạc nhiên quá. Bé Nấm like điều này. Nói đi, em sẵn sàng tham mưu kế hoạch tác chiến cho anh. Anh có tuổi rồi chắc thần kinh không được nhạy bén lắm.
- Giỏi. Giỏi lắm. Anh có tuổi nhưng vẫn bẻ gãy được từng trâu đấy. Anh thích một người. Mà cô ấy đang giận anh. Thì anh phải làm thế nào để cô ấy để ý tới anh?
- Ha ha, cuối cùng anh cũng vào vấn đề chính rồi đấy. Đơn giản, anh chạy tới nhà cô ấy và hét vào lỗ tai cô ấy rằng: Anh nhớ em lắm, anh không thể sống thiếu em, cưới anh đi.
- Anh chưa thần kinh tới mức ấy. ”

Cả buổi tối tìm quân sư mà lại thành ra công cốc. Anh biết, tự trọng của Lam rất lớn. Lần này thì cô ấy giận anh thật rồi. Nhưng anh không còn trẻ để chơi cái trò ú tim trốn tìm đấy nữa. Anh là người của hành động. Sáng hôm sau, Khang đặt một bó hồng phấn và kèm theo tấm thiệp không đề tên người gửi. Đúng 9h sáng, cửa hàng điện hoa giao tới tận cơ quan của Lam. Ngạc nhiên cũng có nhưng phần lớn là tò mò không biết ai gửi hoa cho mình. Sinh nhật thì không, ngày lễ chẳng phải. Trong tấm thiệp hoa chỉ có vài dòng ngắn gọn:

“ Anh chợt nhận ra, anh đã chẳng có gì ở cái ngày trước khi quen em.”

Cô cười, nụ cười rất ngọt. Nhắc máy lên và gọi vào số máy bàn của cơ quan anh. Nhưng người nhắc máy là thư ký của anh:

“Dạ, phòng tham mưu đối ngoại xin nghe.”

“Dạ. Cho em tìm anh Cao Khang.”

“Anh Cao Khang vừa ra ngoài. Nếu chị có việc gấp có thể nhắn lại hoặc liên lạc vào số di động của anh ấy.”

“Dạ thôi. Nhờ chị nhắn giúp anh ấy là bên ngân hàng Viebank chi nhánh Tây Hồ vừa có xảy ra mất mát nghiêm trọng liên quan trực tiếp tới anh ấy. Phiên anh ấy liên lạc với cô Phạm Thiên Lam bên nhân viên kiểm toán để hiểu rõ hơn tình hình. Cảm ơn chị.”

Mãi tới đầu chiều, Khang mới trở lại phòng làm việc, chỉ nghe Nhung nhắn thế, anh đã có trong lòng biết bao hồi hộp. Cầm di động định nhắn tin nhưng lại thấy nên gọi. Cuối cùng anh vẫn nhắn tin:

“ Cả đêm qua anh nằm xem bộ phim The Notting Hill. Cuối phim có một phân đoạn khiến anh rất cảm động. Đó là chàng trai đứng trước thời khắc cô gái mình yêu chuẩn bị rời khỏi, anh ta đã lấy hết can đảm để thổ lộ: “ Anh chỉ là một chàng trai bình thường. Một chàng trai đang đứng trước mặt cô gái mà mình yêu thương để hỏi xem cô ấy có đồng ý làm bạn gái anh không?” ”. Sau khi đọc tin nhắn, Lam cảm thấy một cảm giác rất lạ, xao xuyến, hạnh phúc. Nhìn về bó hồng phấn trước mặt. Cô gửi ba chữ đến số máy của Khang: “ Em nguyện ý.”

(còn tiếp)

4. - Chương 04

Chương 4: Nguyễn Lâm Nguyên

“ Người ta yêu nên mong chiều thứ bảy

Hoàng hôn về họ lại dẫn nhau đi

Tôi không yêu không thích chiều thứ bảy

Hoàng hôn về tôi lại thấy cô đơn.”

Nhận được tin nhắn của Lam, Khang cảm thấy trái tim mình không còn trong lồng ngực. Anh nghỉ sớm, ngồi trước cửa khu nhà Lam làm việc trồng cây si. Vừa tan làm, thấy Khang lịch lãm, sơ mi trắng quần tây tối màu, ngồi bắt chéo chân trên chiếc Sh đen nổi bật. Lam đi về phía anh cúi đầu ngại ngùng. Cô vẫn chưa quen với việc đối mặt cùng anh trong tình huống thế này. Lại nhớ đến những gì diễn ra trong ngày hôm nay, Lam không khỏi lúng túng. Hai tay Lam đan vào nhau đầy bối rối. Nhìn cô, giọng Khang khàn đi mang theo chút mê hoặc :

“ Bạn gái anh tan làm rồi à? Anh có thể xin phép em được hộ tống bạn gái anh về hay không? ”.

Lam vẫn cúi đầu, lí nhí trả lời:

“ Ai thèm làm bạn gái anh chứ. Vừa già, vừa xấu lại còn khó tính.”

Bộ dạng của Lam lúc này chẳng khác nào con mèo nhỏ đang cố tìm chỗ ẩn mình. Nhưng Khang mặt dày, càng lấn tới:

“ Không thèm làm bạn gái người ta thì thôi. Nhưng người ta cứ thích làm bạn trai em đấy. Biết làm sao được.”

Chẳng thèm đôi co với Khang, Lam vội bước đi về phía chiếc Vespa xanh lam của mình rồi nổ máy, cùng Khang sánh vai rời khỏi cơ quan. Hà Nội, một chiều cuối xuân, có hai người đã bắt đầu yêu nhau như thế...

Sau này, cuối tuần nào Lam cũng cùng Khang về nhà chào ông và ba mẹ. Lam nấu ăn rất khéo, những món ăn cô nấu như dành riêng cho anh vậy. Cô nói chuyện cũng rất hợp ý ông nội. Có lần đi công tác Hà Giang, cô còn lặn lội tìm cho bằng được chè Tuyết San, mang về pha cho ông nội và ba anh thưởng thức. Khi chia tay rồi ba anh vẫn thường hay nói: “Uống quen trà rồi, giờ tự nhiên phải đổi sang vị khác thật không khác nào một hình thức hành hạ người thưởng trà.”

Anh biết, ba anh có bao ẩn tình trong câu nói ấy. Anh không thích uống trà, nhưng anh thích cảm giác được ngồi nhìn cô pha trà. Đôi bàn tay búp sen tí mẩn trắng từng chiếc chén đất, rồi lại lược trà, tráng trà sau đó là các công đoạn ướp trà và rót trà. Lam từng nói với anh rằng:

“Tình yêu cũng như một ấm trà. Ngụm trà đầu nóng, thơm dịu dịu, để nguội rồi chẳng còn muốn chạm môi.”

Tất cả chỉ là một chút gì còn sót lại từ một kí ức xa xôi gắn liền với một thời không thể nào quên, người con gái ngày nào nay đã trở thành quá khứ, những yêu thương trở thành hoài niệm, và những nỗi đau rồi cũng sẽ ngủ quên với thời gian. Khi ta nhớ ra mình cần phải quên một cái gì đó, một nơi nào đó, một khoảnh khắc nào đó và một ai đó. Thế là tất nhiên ta lại nhớ về điều đáng lẽ ra phải quên đi thêm một lần nữa. Gom nhiều vô tình Nhớ để chất dồn thành không thể Quên!

.....

Tiếng cô y tá đã kéo anh ra khỏi miền ký ức hoang hoải:

“ Ông đã tỉnh lần nào chưa anh? Không được để ông ngủ nhiều quá, sẽ không tốt cho não.”

Chết thật. Mãi nghĩ đâu đâu, ông ngủ lúc nào Khang cũng không hay biết. Khuyến mại cho cô y tá xinh đẹp một nụ cười rất duyên, Khang đáp lại:

“ Cứ để ông chợp mắt thêm một lúc. Hồi chiều ông dậy và trò chuyện với tôi chắc có phần mệt mỏi”

Nguyên chẳng thèm để ý những gì Khang nói, cô lại gần bệnh nhân và đo huyết áp cũng như nhịp tim thêm một lần nữa. Trước khi đóng cửa phòng, cô ngoái lại nói với Khang:

“ Trời không còn sớm nữa, anh nên chuẩn bị cháo loãng và sữa để ông tỉnh dậy không bị đói. Tốt nhất trong lúc này đừng trò chuyện nhiều quá, khiến ông mất sức.”

Nói rồi Nguyên đóng cửa phòng lại không kịp nghe tiếng cảm ơn của Khang. Lúc mẹ anh mang thức ăn vào cho ông thì thấy ông đã tỉnh, tinh thần rất sảng khoái còn Khang thì nằm sô pha ngủ ngon lành. Không hiểu con trai mình chăm sóc ông nội kiểu gì nữa. Nghe thấy tiếng mẹ, Khang mới trở mình ngồi dậy nhìn mẹ cười hiền lành. Sau khi rửa mặt cho tỉnh ngủ, anh ngồi xuống ăn cơm mẹ mang đến.

“ Phải nói là cơm mẹ nấu lúc nào cũng là nhất. Lâu rồi mới được ăn ngon không cưỡng nổi.”

Bà Vi nhìn anh rồi mỉm cười :

“ Cái thằng chỉ giỏi nịnh. Ăn từ từ thôi. Đợi ông khoẻ, mẹ tìm vợ cho đảm bảo lúc ấy chẳng còn nhớ được tới cơm mẹ nữa ấy chứ.”

Khang ngừng đùa nhìn mẹ:

“ Có khi nào trên đường tới đây, mẹ lại nhìn trúng con gái nhà ai rồi chứ?”

Bà Vi nheo mắt nhìn Khang cười:

“ Bí mật. Con gái đồng nghiệp của mẹ. Con bé rất được.”

Không phải lần đầu tiên anh nghe những chuyện này, anh cứ gạt đầu cho mẹ và ông hài lòng. Chỉ không ngờ, mẹ anh lại thuộc phe hành động. Nói là làm. Một tuần sau khi ông ra viện, anh bị triệu tập về nhà với lý do họp mặt gia đình.

Tối qua, mẹ gọi sáng nay phải về nhà họp mặt làm Khang không giám ngủ thêm. Anh tỉnh dậy cũng là lúc tám giờ. Vận đồ một cách tùy hứng, thoải mái. Vì không tiện cho ô tô di chuyển trên đường phố cổ, nên anh lôi vợ cũ của mình ra chạy. Lâu rồi anh mới dùng tới con Sh một thời gần bó này. Vừa bước chân vào sân, anh đã thấy ông nội đang tưới hoa ngoài vườn.

“ Ông hình như có chuyện vui hay sao mà da dẻ tươi tỉnh hơn cả hoa ấy.”

Ông nhìn Khang rồi nâng chiếc kính lão đã trễ lên : “ Bố anh chứ lại. Vào nhà trước đi. Chỉ đợi anh tới thôi đấy.”

Thằng cháu thấy anh về chạy ra ôm chân:

“ Bác Khang, cách đây rất lâu rồi có một người đàn ông vĩ đại nói với cháu: nếu Bim được nhiều bé ngoan sẽ có máy bay. Người đó chính là bác đấy ạ. Mẹ cháu bảo, cứ viết những gì thích ra, hôm nay bác sẽ mua hết”.

Khang ôm thằng cháu lên véo má cưng chiều:

“ Mẹ Bim thật là biết bóc lột bác. Bim tìm nhầm địa chỉ rồi nhá, phải chạy ra móc ví bố Trường kia. Mẹ Dung hư quá, toàn dạy Bim cái xấu thôi.”

Vừa ôm cu Bim vào nhà, anh vừa ngạc nhiên thấy mẹ mình hôm nay rất chi là....lạ.

“ Ba mẹ, con vừa về. Hôm nay mẹ mời cán bộ cấp cao tới nhà à mà ăn mặc đẹp thế?”

Ba anh đang đọc báo chỉ liếc nhìn anh một cái rồi ừ coi như đáp lời. Em rể anh đang gục đầu vào lap có vẻ như nghiền cứu chứng khoán, về nhà vợ mà cũng không gác việc lại được! Còn em gái anh vừa bê hoa quả ra, vừa nhìn anh nháy mắt:

“ Hôm nay mẹ đi tìm cô Tấm cho anh nên chẳng ăn mặc đẹp thì sao.”

Anh cầm lấy quả táo chưa ráo nước cắn một cách hồn nhiên. Bim nghe thấy mẹ nói tò mò hỏi lại:

“Bà ngoại tìm cô Tấm ở đâu hả mẹ? Con đi cùng được không? ”

Đón con trai vào lòng, Dung dỗ dành : “ Bà ngoại đi bắt bác dâu về chơi với Bim. Thích không? Bim phải ngoan, thì bác Khang mới cho Bim mượn. Không thì ngay cả nhà ông bà ngoại, Bim cũng không được tới nữa.”

Lúc này, Trường mới quay sang vợ và con trai:

“ Bim từ nay chịu khó ăn nhiều vào. Bao giờ lớn, mẹ cũng đi bắt bạn Sún về cho con chơi. Lúc ấy không cần mượn bác dâu của bác Khang con nữa.”

Bim tròn mắt ồ lên như người lớn: “ À ra thế. Thế thì con chẳng dám mượn. Bác Khang đánh cho hỏng người.”

Cả nhà cùng phá ra cười. Bà Vi lúc này mới bắt chuyện với con trai:

“ Lát mẹ có hẹn với người bạn cũ, con không bận gì thì đưa mẹ đi. Liệu mà ăn nói, đừng làm cho con gái nhà người ta chưa kịp bắt về đã chạy mất.”

Bây giờ thì Khang đã hiểu anh được gọi về để đi coi mắt. Tặc lưỡi ăn nốt quả táo dở, nhìn về phía em gái như xin sự trợ giúp. Dung nhún vai tỏ vẻ bó tay như kiểu muốn nhắc nhở anh rằng: “ Anh không vào địa ngục thì ai vào?”

.....

Nguyên vẫn còn rất mệt, dù công việc đòi hỏi phải trực đêm thường xuyên nhưng cô vẫn không thể nào thích ứng nổi. Huống hồ, hôm nay lại là thứ bảy. Nhưng chương trình ngủ nướng của cô đã bị gác lại. Tám giờ, mẹ cô đã gõ cửa phòng lôi Nguyên dậy.

“ Dậy nào con, dậy chuẩn bị đi với mẹ”

“ Mẹ. Con mệt lắm. Để chiều đi mẹ. Không thì con dành cả ngày mai cho mẹ được chưa?”

“ Không được. Hôm nay có việc rất quan trọng. Chiều về rồi ngủ tiếp. Mẹ mặc kệ ngày thường con muốn thế nào cũng được. Nhưng hôm nay phải chiều theo ý mẹ.”

Đợi đến lúc Nguyên tỉnh ngủ cũng phải là một tiếng sau, nếu không chắc cô bị mẹ dày vò đến chết mất. Phải nói, hôm nay là một ngày rất đẹp trời, Nguyên vận một chiếc váy xanh kiểu cách đơn giản, áo choàng cách điệu màu nâu sữa, tóc đen buông tự nhiên. Cô trang điểm nhẹ nhàng càng tôn lên khuôn mặt thanh tú. Không biết mẹ định đi đâu nhưng Nguyên cảm thấy hít thở khí trời một ngày nắng đông cuối tuần cũng rất là tuyệt. Tự nhiên cô nhớ tới mấy câu thơ từng đọc được ở đâu đó rồi ngáy ngẩn cười:

“ Người ta yêu nên thích chiều thứ bảy.

Hoàng hôn về họ lại dắt nhau đi.

Tôi không yêu không thích chiều thứ bảy.

Hoàng hôn về tôi lại thấy cô đơn.”

.....

Tách cafe của Khang đã gần với nửa. Anh vẫn thản nhiên ngồi cầm điện thoại check face như chẳng hề quan tâm đến chuyện gì sẽ tới, Bà Vi lại không giấu được sự sốt ruột, ngóng về phía cửa. Vừa thấy mẹ con Nguyên đi vào, bà vội kéo tay áo Khang rồi đứng dậy.

“ Hơn một năm rồi không gặp mà nhìn em vẫn như trước, chẳng có thấy già đi gì. Chẳng bù cho chị. ”

“ Chị đến lâu chưa, em xin lỗi để chị và cháu phải đợi. Tại tắc đường ở đoạn Kim Mã.”

Đợi hai người lớn nói xong Nguyên cúi đầu đáp lễ một cách lịch sự: “ Cháu chào bác, chào anh.”

Bà Vi không thôi xuýt xoa trong lòng chỉ trách không bắt cô gái kia về làm con dâu nhà mình ngay được. Khang rất hiểu ý mẹ mình. Anh cười lịch sự :

“ Cháu chào cô. Nghe mẹ cháu nhắc nhiều về cô mà hôm nay cháu mới có cơ hội được gặp. Quãng trước nhờ có em nên ông cháu sớm được ra viện. Không nghĩ là lại có cơ hội được gặp lại thế này.”

Nghe con trai nói vậy, cả hai bà mẹ đều rất vui, kéo nhau ngồi xuống và gọi món rồi bắt đầu đàm đạo chuyện cũ từ thời cổ đến kim. Thỉnh thoảng Khang cũng phụ họa theo lời của hai bà. Còn Nguyên từ đầu tới cuối đều cười theo. Cô trong lòng không khỏi ngậm trách mẹ mình. Nếu biết đến đây để làm vật trưng bày thế này thì cô nhất định bằng chết cũng không đi. Chuyện gì thế không biết!

Những chuyện như này với Khang cũng không phải là lần đầu tiên. Anh biết chống đối không bằng tuân lệnh. Cũng chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà. Quan sát cô gái trước mặt, anh hiểu cô ta cũng không mặn mà lắm với việc mối mai của hai bà mẹ. Mẹ anh đã tính sai một nước cờ mất rồi. Tiếng chuông điện thoại của Khang đã kéo anh rời bàn ăn sớm hơn là anh tưởng.

“Buổi sáng hôm ấy thấy em chột khóc

Rồi vội vàng lau thật nhanh nước mắt

Vẫn biết ta đã sai khi gặp nhau

Vì em đã có người yêu..”

Lịch sự đứng dậy: “ Xin lỗi, con xin phép ra ngoài nghe điện thoại.”

“ Alo, Hương à. Anh nghe đây”

“ Anh Khang à. Anh có bận gì không? ”

“ Sao thế em? ”

“Em đang ở làng trẻ, em muốn nhận một đứa bé về nuôi. Nhưng giấy tờ cần đang gặp phải một số vấn đề khó khăn không trong khả năng giải quyết của em. Anh qua giúp em được chứ?”

“ Ok, ok. Em nói địa chỉ đi, anh tới liền.”

Kết thúc cuộc gọi, Khang trở lại bàn ăn nhìn hai bà mẹ và cô gái trẻ đầy ái ngại:

“ Dạ, xin lỗi mọi người, con có việc không thể làm khác được. Con xin lỗi mạn phép về trước.”

Chẳng đợi mẹ anh lên tiếng, anh nhìn bà rồi để lại một câu:

“ Lát mẹ đi taxi về nhà. Tối xong việc con sẽ về bên nhà dùng cơm với nội và ba. Mẹ nhớ nấu cả phần của con nữa đấy.” Nói rồi, anh ra quầy thanh toán trước và rời khỏi Kim Bạch Vân. Bà Vi lắc đầu nhìn con trai và quay sang bạn:

“ Chắc là nhiệm vụ không làm khác được. Em và cháu thông cảm. ”

“ Bọn trẻ giờ đều phải lo cho sự nghiệp mà chị. Có chí hướng như cháu Khang thật tốt. Thực ra, cái Nguyên nhà em cũng thường xuyên bị gọi đi bắt chột. Em thấy cháu nhà chị còn trẻ mà đã biết nghĩ thật chu đáo. Có một đứa con như thế thật là mở may, mở mắt.”

Bà Vi xua tay:

“ Ồi dào. Nó vẫn còn mãi chơi lắm em ạ, bố chồng chị chỉ mong nó biết nghĩ cho gia đình nhiều hơn một chút. Vợ chồng chị cũng muốn nó thành gia thất để đỡ phải lo nghĩ nhiều thêm. Nhưng phiền nỗi, thằng bé chẳng có duyên hay sao ấy. Muốn tìm một cô con dâu mà khó quá. Không biết cháu Nguyên đã có đám nào chưa? Để chị xin bắt về làm con dâu.”

Nguyên nghe bà Vi nói xong không khỏi lúng túng, ánh mắt tràn đầy sửng sốt. Mẹ Nguyên thì ngược lại, được lời như mở tấm lòng:

“ Chắc chị nói thế nào chứ, cháu Khang vừa đẹp trai lại tài giỏi như vậy. Bối cảnh gia đình tốt thế mà thật sự chưa có bạn gái sao? Haizz. Cái Nguyên nhà em sớm tối chỉ biết đến cái bệnh viện và khu phố quanh nhà , ngay đến cuối tuần cũng ở lì một chỗ thì lấy đâu ra đám nào chứ.”

Nghe mẹ nói mà mặt Nguyên tái mét, cô cúi thấp đầu xuống gượng cười cho xong chuyện.

Buổi tối, Khang về nhà thấy ba ra hiệu chỉ lên trên phòng. Anh hiểu ý liền đi theo.

Ông Cao Tuấn năm nay ngoài sáu mươi. Bằng tuổi ông, người ta con cháu đầy nhà. Đằng này chỉ có một thằng cháu ngoại tiếng là cùng trong một thành phố nhưng hơn một tháng mới thấy mặt. Thế mới hiểu rằng con gái là con người ta, cháu ngoại là cháu nhà thông gia chứ không phải cháu nhà mình. Đóng cửa phòng lại, ông kêu Khang ngồi xuống.

“ Sức khoẻ ông không phải anh không biết. Ba chẳng nói nhiều với anh làm gì. Anh năm nay cũng gần ba mươi rồi. Công việc cũng coi như là ổn định. Hôm trước chú anh có nói qua về việc đưa anh đi Trung Quốc tập huấn. Nhưng ba bảo cứ để từ từ. Công việc không lúc này thì còn lúc khác, song chuyện cả đời của anh thì đến lúc phải quyết rồi. Tuổi trẻ yêu đương thế nào ba không quản. Nhưng hôn nhân lại là chuyện khác. Ba và mẹ anh chẳng có yêu đến chết đi sống lại mà vẫn để ra anh và em gái anh, sống với nhau cũng hoà bình hơn ba mươi năm rồi đó thôi. Nếu thấy vừa mắt ai thì dẫn về đây để ông vui lòng. Còn nếu không thì chiều ý mẹ một chút. Anh năm bữa, nửa tháng mới đặt chân về đây. Chứ tôi thì ngày nào cũng nghe ông cụ và mẹ anh ca cẩm phát chán lắm rồi.”

Khang lặng im nghe ba mình nói. Hôm nay anh mới hiểu thì ra ba anh cũng có nhiều tâm sự đến thế. Cứ mỗi lần về nhà lại nghe người lớn đề cập đến vấn đề này, bản thân anh cũng thấy vô cùng mệt mỏi. Cứ kéo dài cũng không phải là ý kiến hay. Nhưng biết tìm ai để lấy bây giờ. Không phải cứ muốn lấy vợ là được. Lại nghĩ đến cô y tá sáng nay. Thấy dáng vẻ cúi đầu cười đầy khổ sở của cô ấy, Khang cảm thấy có một chút đồng cảm. Phải chăng gia đình đã vô tình tạo áp lực cho bọn họ quá lớn?

.....

Một ngày đầy mệt mỏi, trở về căn hộ riêng của mình Khang thấy thoải mái vô cùng. Anh nghĩ đến đứa bé trưa nay Hương nhận nuôi. Trẻ con thật sự rất đáng yêu, nhất là khi nó nằm trong vòng tay anh rồi gọi một tiếng ba nuôi yếu ớt. Cảm giác có con chắc hẳn là vô cùng kỳ diệu? Tự nhiên anh thêm cảm giác có một gia đình, một gia đình của riêng mình. Nhớ đến tờ giấy nhớ mẹ đưa cho anh sau khi dùng bữa tối, Khang mở ra xem. Nét chữ mẹ anh chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra. “ Nguyễn Lâm Nguyên. Số điện thoại 0912 xxx 268”. Bất giác Khang mỉm cười. Nhập từng chữ số lưu vào danh bạ, sau đó Khang gửi đi một tin nhắn : “ Chào Nguyên. Anh là Khang. Rất xin lỗi vì sáng nay có việc đột xuất. Khi khác, anh có thể mời em dùng cơm được chứ?”

Vừa lau mái tóc còn đang rỏ nước, Nguyên vừa kiểm tra tin nhắn đến. Tưởng tổng đài phát tin khuyến mại. Hoá ra là anh chàng công an buổi sáng. Khang không để lại trong cô nhiều ấn tượng lắm, nói một cách chính xác Nguyên đã quen khép kín lòng mình với chuyện yêu đương. Nhưng dù sao cũng nên lịch sự đáp lại thịnh tình của mỹ nam. Cứ tin nhắn qua lại rồi Nguyên ngủ quên lúc nào chẳng biết. Còn Khang một công đôi việc. Anh vừa nhắn tin vừa vào mạng tích gió thổi bão với mấy đứa em. Rồi ngày mai lại là một ngày mới...

(Còn tiếp)

5. - Chương 05

Chương 5: Sao em không nói yêu anh?

“Yêu có cần phải nói?”

Đêm qua nhanh như một giấc mơ Khang giật mình bật dậy khi tia nắng đầu tiên rọi qua khe cửa. Chợt nhớ hôm nay là ngày nghỉ, anh buông mình xuống đệm cầm điện thoại lên, đọc tin nhắn của Nguyên, suy nghĩ gì đó rồi mỉm cười.

Khang chạy xe một mình giữa phố phường tấp nập hướng về phía Salem Coffee. Bước vào trong quán, anh thấy Tiểu Nguyễn đang lười nhác cầm cây lau nhà. Mặt con bé xị xuống như vẫn còn ngái ngủ.

“ Không phải ai bắt mắt hồn rồi chứ?” Khang háng giọng.

“ Weo, hôm nay anh nghe dự báo thời tiết chưa? Có bão về đó.”

“ Anh không biết. Nhưng trời này làm sao có bão được? Cùng lắm là đổ mưa rào thôi.”

“ Xuỵ xuỵ. Đúng là già rồi, máu lên não chậm thế không biết. Ý em nói là động lực gì mà anh hôm nay tới đây vào giờ này ?”

Khang đưa mắt quan sát xung quanh rồi nhìn về Tiểu Nguyễn đáp lại

“ Cả đêm nhớ em nên sáng ra phải vội tới đây ngay”

“ Thôi, tha cho em. Trái tim em nhỏ lắm, không hứng nổi mật ngọt của anh đâu. Anh dùng gì? Trà hay cafe?”

“ Cafe”

“ Có cần cho thêm nước mắt không?”

“ Rất vui nếu được thử. Chỉ xin không có nước miếng của em rơi vào đó là được.”

Nguyệt môi dài, ném cho Khang một cái nhìn đầy ai oán Tiểu Nguyễn mới chịu quay đi pha cafe cho anh.

Hương bế bé An An xuống chào Khang. Trong một lần làm từ thiện ở làng trẻ, cô thấy một bé gái rất đáng yêu thu mình vào một góc và hát bài Chúc mừng sinh nhật. Dáng vẻ của đứa nhỏ chứa biết bao là thương tâm. Chính vì thế, bằng bất cứ giá nào Hương cũng muốn có được đứa bé này. Cô muốn mang đến cho An An một cuộc sống tốt nhất chứ không phải là sự cô đơn bủa vây một đứa trẻ năm tuổi. Khang đón đứa nhỏ vào lòng và âu yếm: “ Đêm qua con ngủ ngon chứ?”

Ngơ ngác nhìn Khang, con bé vẫn còn hơi sợ sợ “ Dạ. Ở đây rất tốt ạ. Mẹ nuôi hát rất hay và làm đồ ăn ngon nữa.”

Khang hiểu, những đứa trẻ mồ côi luôn có một mặc cảm mà không dễ gì phá bỏ. Điều cần thiết là phải cho đứa trẻ thấy nó được yêu thương. “ Con thích gì, ghét gì thì phải nói ra cho mọi người cùng biết. Từ giờ con không chỉ có một mình nữa. Cuộc sống không chỉ mang đến cho con một người ba, một người mẹ như những bạn khác mà con sẽ có rất nhiều ba mẹ. Con còn có rất nhiều các chú và các dì yêu thương nữa. Đây sẽ là nhà con. Hiểu không ?”

Con bé bấu vúi đôi bàn tay bé nhỏ vào áo Khang, im lặng rồi gật đầu như có vẻ đã hiểu.

Tiểu Nguyễn mang cafe ra cho anh, rồi đón An An vào lòng âu yếm : “ An An đi ăn sáng với dì nào. Để mẹ Hương và ba Khang của con nói chuyện nhé.”

Nhấp từng ngụm cafe nóng vẫn nguyên hương, Khang nhìn ra cửa sổ, bầu không khí âm u, lác đác còn một vài chiếc lá xốt lại của mùa thu vội vàng rơi xuống. Hương vẫn im lặng, với cô Khang như một người anh, một người thân thiết. Anh biết Hương có tâm sự muốn nói nhưng anh không hỏi, anh muốn tự cô bật tung chiếc kén trong lòng. Cô vẫn luôn giữ một mình tất cả mọi chuyện, cô thấy cứ để trong lòng là tốt nhất, những buồn, vui. Nhưng hôm nay, cô muốn sống khác với cái nguyên tắc mình theo đuổi bấy lâu. Đôi mắt trũng sâu vì mất ngủ, nhìn Khang rồi từ từ Hương chậm rãi mở lòng: “ Sơn có bạn gái rồi, anh biết chứ?”

Khang vẫn im lặng. Im lặng như một câu trả lời để rồi đón đợi những gì sau đó.

“ Chúng em quen nhau đã bốn năm. Có thể đó không phải là quãng thời gian dài nhưng với em nó có vô vàn ý nghĩa. Cứ cho đó là vì em thay Sơn chăm sóc Tiểu Nguyễn, nhưng em cũng là một người bình thường. Em cũng có tình cảm của riêng mình. Có lúc, em nghĩ em hiểu Sơn nhưng lại có lúc em thấy con người đó hoàn toàn xa lạ. Anh vẫn thường hỏi em, giữa chúng em là quan hệ gì? Tiểu Nguyễn cũng hỏi em giữa em và anh trai nó là quan hệ gì? Ngay cả bản thân em cũng không ít lần tự hỏi mình như thế. Rất buồn cười phải không? Đủ thân thiết để gọi thành người thân, nhưng đủ xa cách để trở thành người lạ. Nếu để đặt tên mối quan hệ không rõ ràng này thì có lẽ em muốn được gọi Sơn là ngườiưng thân thuộc. Phải chăng em đã tự mình đa tình nhiều quá? Em đã chờ bao năm để đổi lại câu nói hờ hững đêm qua: “Trong tình yêu đôi khi chỉ biết yêu thôi là không đủ. Đừng bao giờ bỏ lỡ cơ hội nói những lời yêu thương trong lòng khi cậu vẫn còn có thể. Cô đơn rất đáng sợ vì thế tớ quyết định yêu thêm một lần nữa...” Em đã có bao chờ mong khi Sơn nói những lời như thế. Nhưng thật không ngờ, niềm tin được sinh ra để rồi bị đập đổ ngay sau đó. Sơn nói, người đó em cũng biết. ”

Khang bắt giác thấy tim mình đau nhói. Trầm giọng :

“ Em biết không. Đàn ông vốn rất ích kỷ. Cái mà em mang đến cho Sơn bao năm nay không phải là sự quan tâm đơn thuần. Đó là cảm giác yên ổn. Sẽ là bất công với em, nhưng em cứ nghĩ xem, giả sử nếu hai người yêu nhau sẽ đến đâu? Có những thứ tình yêu không bao giờ mang lại được. Mối quan hệ của em và Sơn

hiện tại không bị vướng mắc tới trách nhiệm cũng không hề bị ràng buộc bởi nhau. Nếu thời gian quay trở lại, anh cũng sẽ không nói yêu Lam. Thà rằng lựa chọn làm người đứng thân thuộc còn hơn để một ngày chợt nhận ra mình đã đánh mất nhau mãi mãi. Yêu có cần phải nói?”

Hương gương cười. Có giọt nước mắt nào rơi xuống. Hương bàng hoàng nhận ra mình đang trôi giữa hai bờ vực thẳm. Tình yêu như một tách cafe đã nguội. Câu nói ngập ngừng trượt qua môi:

“Em không biết. Có lẽ ai cũng có quyền có được tình yêu, ai cũng có quyền có được hạnh phúc. Nhưng người đó không phải là em. Tại sao chứ?”

Cô không ngốc để nhận ra sự dò hỏi trong ánh mắt Khang nhìn cô. Anh cúi đầu nhìn những vòng xoáy màu nâu đang quện vào nhau

“Em đừng nói rằng mình không biết. Em không yêu bản thân mình thì ai có thể yêu em được chứ? Thoát ra đi thôi, đừng để mình mệt mỏi quá. Em còn có một cuộc sống rất đẹp, còn có một đứa con rất đáng yêu. Cuộc đời tươi đẹp mà Sơn chỉ là một phần rất nhỏ của cuộc sống ấy mà thôi.”

Một ánh mắt mờ mịt, Hương nghẹn ngào: “Vâng. Cuộc đời tươi đẹp nhưng không phải lúc nào cũng luôn luôn.”

Lấy tay gạt những hạt nước mắt đọng lại trên khoé mi buốt lạnh, Hương rời bỏ những tâm sự trước đó:

“Em muốn mở thêm một cửa hàng hoa. Chỉ có làm việc em mới thấy không bị quán vào vòng luẩn quẩn này thêm nữa. Anh thấy sao?”

Khang đưa tay xoa đầu Hương rồi bật cười: “Đứa trẻ này hay thật, nếu ai thất tình như em thì chắc là cả Hà Nội này đều thành triệu phú. Anh sẽ đầu tư vốn giúp em. Coi như đó là quà cho con gái nuôi của anh. Ok?”

.....

Chiều dần buông.

Nhắm mắt nghe những bài hát đã trở thành hoài niệm của Bằng Kiều, Sơn để tâm trạng của mình rơi vào trong khoảng trống. Tiểu Nguyễn do dự cuối cùng cũng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt đó: “Anh và chị Hương là thế nào vậy? Em thấy chị ấy có vẻ buồn buồn nhưng hỏi thì lại không nói.”

Sơn vẫn khép hờ đôi mắt chậm rãi đáp lời em gái: “Giữa anh và Hương không có chuyện gì cả. Đừng nói linh tinh, anh không muốn Linh hiểu lầm. Mai anh bay rồi, em đừng gây chuyện, có thời gian rảnh thì chịu khó về nhà một chút. Chú thím tuy không nói ra nhưng chẳng có ai là không nhớ con cả.” Ngừng lại một lát, anh tiếp tục nói: “Lần này đi, sẽ rất lâu nữa anh mới về.”

Tiểu Nguyễn không nói gì, chỉ ậm ờ. Có đôi lúc, cô thật không thể hiểu nổi suy nghĩ của anh trai mình. Cả anh nữa, anh cũng có hiểu được cô đâu. Lần nào cũng vậy, có biết bao nhiêu điều muốn hỏi Sơn nhưng không bao giờ cô nói được, cổ họng cứ nghẹn lại không thể nói nên lời. Cô im lặng, anh cũng im lặng. Xua tan sự im lặng đó bằng câu nói: “Em về đây”. Sơn khẽ gật đầu, mắt trùng xuống: “Ừ. Để anh đưa em về”.

Họ không hay biết rằng, ở một nơi nào đó của thành phố đang chìm dần trong mùa đông giá lạnh có một cô gái đang mặc sức để nước mắt tuôn rơi trên gò má. Hương chấp nhận một điều rằng cô và Sơn trở thành hai người đứng, hai người xa nhau, xa nhau mãi mãi. Mãi mãi cô không thể nói ra được với anh những điều trong lòng mình. Gió lạnh lại về, từng cơn gió vô tình thổi vào trái tim lạnh giá của cô. Một trái tim chứa đựng thật nhiều huyệt và nỗi tiếc. Bước chân lang thang trên con phố nhỏ vô mục đích, Hương cảm nhận được cái lạnh biết chừng nào. Cũng đã lâu rồi cô không còn đi qua con đường này. Con đường vẫn vậy, không thay đổi. Bất chợt, lại một cơn gió lạnh thổi khô dòng nước mắt đang trào ra. Một ý nghĩ làm cô thấy vui: “rồi cô sẽ lại yêu, không phải là Sơn mà là một người khác.” Cơn gió lạnh đầu đông vẫn thổi mạnh. Tình yêu như những hạt cát nằm xếp trong lòng bàn tay, chỉ cần khi ta vô tình để tuột khỏi tay thì dù cố gắng đến mấy ta cũng không thể nào lấy lại được. Bước chân Hương như vội vã hơn, cô cần trở về nơi cho cô hơi ấm, về với An An, về với Tiểu Nguyễn, với những thương yêu.

Nhìn bóng em gái xa dần nơi cuối đường, Sơn chạy xe về hướng ngược lại. Vô tình ngược chiều Hương, họ lướt qua nhau mà không hề hay biết. Nhắc máy, Sơn gọi cho Khang: “Em đang đến Sơn Tinh. Anh có thể

ra làm vài li với em được chứ?”

Hai người đàn ông không cần dùng câu chữ để biểu đạt điều muốn nói. Chỉ có những li Gin cạn dần. Shisa thơm nồng. Khoảng không gian huyền hoặc. Ánh mắt Sơn gần lên những tơ máu đỏ chất chứa những ưu phiền. Khang lấy tay cản Sơn: “Đừng uống nữa. Vậy là đủ rồi. Ngày mai lên đường may mắn. Anh xin lỗi, không tiễn được.” Nói rồi, cả hai bọn họ đứng lên dời khỏi.

Sơn trở về nhà khi đêm đã khuya, tin nhắn soạn sẵn vẫn lưu trong thư nháp. Định gửi bao lần rồi lại tự nhủ quên đi. Trong tâm can anh luôn muốn hỏi Hương một câu mà bao năm nay anh thầm ấp ủ: “Sao em không nói yêu anh?”. Nhưng đã muộn mất rồi. Anh không có quyền lựa chọn vì cuộc sống và duyên phận chọn anh. Ngày mai, chỉ ngày mai mọi thứ thuộc về nơi đây sẽ là dấu chấm rất nhỏ. Anh sẽ đến với bầu trời của riêng mình. Ở đó có những con đường mùa đông dài ra mãi mãi. Có gương mặt Linh đang đợi anh ôm trọn vào lòng. Nhìn tấm ảnh Hương nằm bất động trên giá sách, Sơn thì thầm: “Hạnh phúc nhé Hương. Vì anh cũng sẽ hạnh phúc.”

.....

Cái lạnh tím tái nhuộm màu buồn bã hết thấy mọi vật.

9h 30. Hà Nội vẫn nằm trong sương sớm. Khang bước ra khỏi phòng họp. Hôm nay là thứ năm, lẽ ra tên anh sẽ được sướng lên trong danh sách cán bộ đi đàm phán tại Trung Quốc. Nhưng tên anh đã được thay bằng tên của một đồng chí khác. Sa sầm mặt, Khang gõ cửa phòng cục trưởng. Như đoán trước được người ngoài kia là ai, ông Cường trầm giọng: “Vào đi”

Khang không giữ được bình tĩnh nhìn về phía chú mình:

“Chú. Rõ ràng là tên cháu đã có trong danh sách tại sao lại bị thay đổi thế ạ? Cháu muốn được biết lí do?”

Thở dài nhìn cháu mình, ông nhẹ giọng:

“Cháu ngồi xuống đã. Không phải là chú không biết năng lực của cháu. Chú lại càng rõ đây là một cơ hội rất tốt. Nhưng đây là ý của ông nội. Nếu chú không làm vậy thì cũng sẽ có người làm vậy. Tính ông thế nào, cháu hiểu rồi đây.”

“Nhưng như thế chú có thấy vô lí không? Toàn bộ tài liệu bên ngoại giao đều do cháu phụ trách. Cháu cần phải đi đợt tập này. Hay nói đúng ra, đó là tài liệu của cháu, cháu phải có trách nhiệm với nó.”

“Danh sách đã gửi sang bên chính phủ rồi. Không làm khác được. Cháu chỉ có thể làm cố vấn tham mưu phụ trách công việc bên đó một tháng thôi.”

“Vậy tốt quá rồi. Sao chú không nói sớm. Làm cháu nản từ lúc họp xong tới giờ. Giao con cho người khác cháu không cam lòng.”

“Cháu cũng thấy tốt đúng không? Nhưng điều kiện thì cháu về gặp ông thoả hiệp. Chiều xong việc cùng về với chú.”

Chiều xuống, hoàng hôn buông đầy khó nhọc. Vừa về tới sân, Khang đã nghe thấy tiếng chèo cổ phát ra từ chiếc đài cát-xếp của ông nội. Ông đang nằm gật gù dưới cây đào già. Còn mẹ anh, giờ này có lẽ mẹ đang ở trong bếp, ba anh chắc đang ngoài hồ tập dưỡng sinh. Dừng bước trước mặt ông cụ, ông Cường lên tiếng:

“Ba. Con dẫn cháu Khang về nhận lỗi với ba đây.”

Khang cúi đầu chào nội:

“Mới có một tuần con không về mà ông đã nhớ con tới mức phải làm phiền tới cả chú út rồi sao? Con mắc lỗi gì thì ông cứ thẳng tay đánh chứ đừng lồi công việc của con ra đùa thế. Con sợ ông thật rồi đấy.”

Với tay tắt chiếc đĩa hát đang chạy, ông nội Khang trầm ngâm quan sát con trai và cháu rồi nói:

“Cả hai theo ta lên trên phòng.”

Tay ông run run lấy ra từ ngăn kéo một chiếc hộp gỗ nhỏ được thiết kế rất tinh xảo. Mấy năm nay sức khỏe của ông đã yếu đi rất nhiều, điều đó không phải Khang không biết. Nhưng anh cũng chỉ biết trơ mắt đứng nhìn không biết làm sao được. Người già, sinh lão bệnh tử âu là chuyện thường tình. Đón chiếc hộp trong

tay ông, Khang từ từ mở ra. Bên trong là một chùm chìa khoá và một chiếc vòng đeo tay được làm bằng ngọc bích, mặt trên được khảm hai con rồng bằng vàng cát. Quan sát món đồ trên tay mình, Khang không khỏi ồ lên kinh ngạc. Nhìn về phía chú anh, ông cụ khẽ nói:

“ Hôm qua, thằng Minh nhà anh có tới gặp ba. Ba đã giao cho nó rồi. Hôm nay tới thằng Khang.” Ngừng một lát, ông quay sang phía Khang thở dài:

“ Chiếc vòng là vật tùy thân của bà nội ngày còn sống. Mẹ con và thím con cũng đều có một chiếc tương tự. Ông già rồi, chẳng mấy mà chết, thậm chí đi gặp bà ấy lúc nào không biết. Giờ ông giao nó lại cho con. Bên trong còn một chùm chìa khoá. Đó là biệt thự ở Tây Hồ. Anh em các con, mỗi đứa có một cái giống nhau. Hai tháng nữa là tới ngày giỗ của bà nội con. Ông chẳng biết đến ngày giỗ bà ấy năm sau có còn được bên con cháu không nữa. Nên trong vòng hai tháng, chuyên tâm vào việc tìm người đeo chiếc vòng này đi. Đứa trẻ này thông minh chắc ông không phải nói nhiều thêm nữa.”

Khang cúi đầu im lặng, trước khi đi anh đã chuẩn bị tâm lý cũng như câu hỏi để thắc mắc với ông về chuyện đi đàm phán lần này. Giờ xem ra, ông không đạt được mục đích thì anh cũng đừng mong có thể thoả hiệp. Gập chiếc hộp lại, Khang quan sát ông nội mình một cách cẩn thận hơn, gân xanh trên người ông nổi cộm, chân tay ông chỉ còn da bọc lấy xương, làm gì cũng đều run run. Lòng anh trào lên cảm giác vô cùng xót xa, cổ nhoeo cười che dấu suy tư trong lòng:

“ Ông đừng nói thế. Ông còn sống tới khi chết chít đầy nhà. Chuyện này không phải con không muốn làm ông vui nhưng mà phải từ từ mà ông. Hai tháng con biết bắt con gái nhà ai về được chứ?”

“ Chẳng phải, mẹ anh hôm trước mới nói cô y tá trong viện rất được đó sao. Anh không vội nhưng tôi vội. Tôi không muốn tới khi mắt nhắm tay buông vẫn chưa làm xong việc mà bà nội anh giao phó.”

Nói rồi ông cụ đứng dậy, ông Cường tiến tới đỡ ba mình đi xuống dưới nhà, vừa đi vừa quay lại nhìn Khang

“ Thằng Minh nhà chú xem ra còn dễ bảo hơn cháu. Đừng ngang nữa, liệu mà làm ông vui. Chỉ có hai tháng thôi đấy.”

Khang cầm chiếc hộp theo ông và chú xuống rời khỏi phòng. Mẹ anh lúc này mới thấy đi ra. Bà nhìn ba chồng, em chồng và con trai như đã hiểu chuyện gì xảy ra, nhẹ giọng:

“ Chú hôm nay ở lại dùng cơm luôn với ba và anh chị . Dù bận tới mấy cũng nên thường xuyên tranh thủ về nhà. Thím và cháu có sang nhưng cũng không bằng chú được.” Ông Cường gật đầu nghe bà Vi nói rồi “ Dạ” một tiếng.

Quay sang con trai bà tiếp tục cất lời: “ Con thì sao? Ăn cơm hay về luôn?”

Chưa để Khang trả lời, ông nội đã nói:

“ Con để nó về đi. Nó còn có việc cần làm. Nhà này không nuôi cơm cho những đứa vô tích sự.”

Nghe ông nói, ánh mắt Khang đầy sừng sốt và chất chứa biết bao muộn phiền. Anh cúi đầu chào ông, chào mẹ và chú rồi lên tiếng ra về.

.....

Sau khi tắm xong, anh đặt mình xuống chiếc giường thơm mùi trầm hương và bắt đầu suy nghĩ về những gì ông nói trước đó. Hai tháng, anh chỉ có đúng hai tháng. Kể ra người ta còn kết hôn chớp nhoáng chẳng cần tới hai tháng. Nhưng anh không muốn từng bước đi của mình lại trở thành điều ân hận suốt cuộc đời. Chuyện hôn nhân không thể sơ sài được. Hôn nhân chỉ là bên cạnh mình có thêm một hơi thở. Chỉ là lấy một cô vợ thôi nhưng sao lại phức tạp thế không biết? Từng cái tên hiện ra trong đầu anh. Những ai có thể anh đều nghĩ đến, ngay cả em thư ký chạy việc hàng ngày cũng không thể bỏ qua. Nhớ đến cái tên ông gọi ý hồi chiều. Lâm Nguyên. Cô gái này có vẻ đơn giản, thái độ với anh cũng thờ ơ. Nhưng có khi như thế lại hay. Lấy về đỡ phiền bị quản cả ngày lẫn đêm. Bất giác cười lên, không ai biết chàng trai lương thiện kia đang lên một kế hoạch bắt con gái nhà người ta vô cùng hoàn hảo.

Ngày mới lại bắt đầu, mùa đông năm nay như dài hơn mùa đông năm trước, lạnh hơn mùa đông năm trước. Nguyên đã giữ ấm cho cơ thể bằng chiếc áo len dày sù, khăn quàng thắt chặt cổ tới nghẹt thở mà cô vẫn tím tái vì lạnh. Sáng nay, cô có ca trực. Đang vừa nhấp môi tách cafe vừa xem nhật báo thì có tiếng ồn ào

trước cửa phòng trực của cô. Một cô gái rất trẻ mang theo một bó uất kim hương đen ánh tím, thơm ngào ngạt nhìn về phía thẻ tên trên ngực Nguyên rồi cười cười:

“ Dạ thưa chị, có người gửi cho chị bó hoa này. Phiên chị ký nhận giúp em.”

Bao nhiêu y tá và bác sĩ đi lại trên hành lang và ngồi trong phòng trực đều nhìn Nguyên đầy ngưỡng mộ. Bình thường cô gái này khá ít lời, quan hệ cũng rất đơn giản, gần như không có bạn trai. Người theo đuổi không ít nhưng xem như cô vẫn chưa tính chuyện yêu ai. Hôm nay mới vỡ lẽ. Người thì cho rằng, người gửi nhất định là đàn ông, hơn nữa còn là một người rất giàu. Người thì cho rằng bạn trai y tá Nguyên sau một thời gian nằm trong trận tuyến hậu phương hôm nay mới xông pha ra tiền tuyến. Người lại cho rằng ngày thường y tá Nguyên không hèn hò nên nhất định bạn trai đang ở nước ngoài. Chỉ có ở nước ngoài mới nghĩ tới gửi uất kim hương.

Đặt bó hoa đẹp mê người xuống dưới bàn làm việc, Nguyên cũng giống mọi người đang tò mò muốn chết xem kẻ nào phá mất buổi sáng yên lành của cô. Tắm thiệp không đề tên người tặng, chỉ có một lời nhắn: “Mặt trời là món quà của tạo hoá. Còn những bông hoa này là món quà ngày mới của anh gửi tới em.”

Liên tiếp trong một tuần những bó Tulip đen được chuyển tới phòng làm việc của cô. Ban đầu người ta còn tò mò. Dần dần mọi người cũng nản với nhân vật bí mật đấy. Vì ngay cả Nguyên cũng không biết đó là ai. Ngày nào con gái cũng mang hoa về nhà, mẹ Nguyên thấy rất vui. Có lẽ mùa xuân của con gái bà mới đang thật sự bắt đầu.

Một tuần sau.

Hôm nay là thứ sáu, Khang nhếch môi cười khẩy. Đến lúc anh xuất đầu lộ diện rồi chẳng? Gửi tin nhắn hẹn Nguyên ăn tối xong anh lại cắm đầu vào dịch đồng công văn toàn bằng tiếng Trung giản thể đầy phức tạp. Hơi bất ngờ khi nhận tin nhắn của Khang. Lần trước sau khi về, anh ta cũng nhắn tin nhắc tới việc mời cơm tạ lỗi. Nhưng vốn dĩ Nguyên chẳng lưu tâm. Thứ nhất anh ta chắc chỉ là lịch sự nhắn tin. Thứ hai, một người tài hoa xuất chúng như vậy không có vệ tinh bám theo thì hơi phí. Chẳng ngờ, hôm nay anh ta mời cơm thật. Dù sao cũng là cuối tuần, tâm trạng Nguyên khá thoải mái. Cô gửi tin trả lời chấp thuận.

Đúng 5h chiều. Người ra vào Vinmec đông hơn ngày thường. Phải thôi, thứ sáu mà, ai cũng muốn nhanh chóng ra về. Nhưng những người đi ngang không khỏi đưa mắt về phía chàng trai một thân quân trang màu cỏ úa, trên tay là bó tulip đen ánh tím, hai chân vắt chéo đứng dựa hững hờ vào chiếc Audi R8 trước cửa khu bệnh viện. Vì có cuộc họp trên bộ lúc sáng nên Khang không mặc thường phục như ngày thường. Nếu biết mặc quân phục phiên phức thể này anh đã nhất quyết về thay đồ rồi mới tới đây.

Nguyên kết thúc ca trực mới nhớ hôm nay mình có hẹn. Cô nhanh chóng thay đồ rồi sửa sang lại quần áo đầu tóc. Thoa một lớp son dưỡng mỏng để tránh làn môi bị khô do tiếp xúc gió đông, Nguyên cầm theo túi xách bước ra khỏi phòng trực.

“ Cô Nguyên hôm nay về sớm thế? Có hẹn à?”

Tiếng người nói cười, những câu hỏi quan tâm lẫn nhau của đồng nghiệp đều không ngớt. Nguyên chỉ cười duyên coi như là ngầm đồng ý. Phải bao lâu rồi cô mới hẹn hò ấy nhỉ? Lại cười. Có lẽ là hai hay ba năm gì đó. Sau khi mối tình đầu qua đi, cô tự thu mình trong một chiếc kén. Cô sợ cái cảm giác một ngày mỗi người một nơi và đáng sợ hơn là trên tay cầm thiệp cưới của người yêu cũ. Song không ai trốn tránh cả đời được. Cô còn rất trẻ. Cô còn phải yêu.!

Đang giờ tan tầm nên người nhận ra Nguyên ở đại sảnh chính không ít. Từ cô lao công tới mấy vị giáo sư tóc bạc. Đưa tay nhìn giờ, sau đó cô mới ngược mắt lên quan sát. Lúc này cô mới thấy Khang. Bước về phía Khang trước ánh mắt ngưỡng mộ của bao người qua đường, bản thân Nguyên cũng thấy vô cùng xấu hổ. Việc một tuần nay cô nhận được nhận hoa vốn đã làm nên tin đồn thổi về người đàn ông bí mật. Chỉ không ngờ, hôm nay anh cầm trên tay bó tulip đen trao cho cô và cười: “tặng em” như đã là minh chứng rõ nhất khẳng định chủ quyền.

Rất nhiều con mắt bị rơi ra ngoài và cảm thán: “ Không ngờ người yêu y tá Nguyên là công an.” “ Không ngờ người yêu y tá Nguyên lại đẹp trai và giàu có tới thế”. Cũng có không ít bác sĩ nam thì lại nói “ Ai mà biết xe kia có phải đi mượn không chứ. Lương công an thấp thế mà đi Audi thật không nghĩ tới thuế và lợi ích quốc gia.”

Còn nhân vật chính mặt không hề phớt qua phần hồng mà lại hồng rực. Một cảm giác hơi xấu hổ cũng như đầy lúng túng.

Khang cho xe chạy rất chậm. Anh nhìn Nguyên cười duyên: “ Em muốn ăn gì?”

Nguyên ậm ờ rồi trả lời anh: “Trời lạnh thế này hay đi ăn đồ nướng của Hàn được không ạ?”

Khang gật đầu: “ Sao lại không nhỉ?”

Nhìn ra ngoài cửa kính thấy dòng người trôi đi vội vã, bất chợt Nguyên thấy một cảm xúc hạnh phúc rất khó gọi tên....

(Còn tiếp)

6. - Chương 06

Chương 6: Tự hát.

“ Em trở về đúng nghĩa trái tim

Là máu thịt đời thường ai cũng có

Vẫn ngừng đập khi đời không còn nữa

Nhưng biết yêu anh cả khi chết đi rồi”

Khang và Nguyên bước vào một quán Hàn nằm trên đường Trần Duy Hưng. Không gian ấm áp của King BBQ như muốn đem mùa đông Hà Nội giấu đi thật kỹ. Nguyên gọi Galbi-gui xong rồi quay sang hỏi Khang:

“ Anh Khang ăn được cay chứ ạ?”

Khang nheo mắt nhìn Nguyên: “ Nếu anh nói rằng anh không ăn được thì y tá Nguyên sẽ định để anh bụng đói đi về hay sao?”

Ngượng ngùng cười, Nguyên nhỏ giọng: “ Dạ không phải. Đồ nướng ở đây rất ngon. Em rất thích. Nhưng phần lớn đồ ăn Hàn đều cay và nóng. Sợ nếu anh không ăn được em sẽ gọi Samkeolsal cho anh.”

“ Trước đây anh từng ở Hàn Quốc 3 tháng nên ăn cay không thành vấn đề.”

Nhìn Khang rồi Nguyên “À” lên một tiếng, trong lòng không khỏi suy nghĩ anh ta thật không tầm thường. Liệu còn có bao nhiêu ẩn số về anh ta mà người ngoài không thể đoán ra. Ánh mắt Nguyên vô tình bị vướng vào bó hoa Tulip đen ánh tím đặt ở mép bàn. Cô vẫn để mặc những dòng suy nghĩ trôi vô định trong đầu. Nghe nói hoa này phải đặc biệt mới mọc nổi với hăng hàng không đặt ở nước ngoài mang về, chưa nói tới giá thành. Nếu nói như vậy thì anh ta thật là biết đầu tư đi. Rốt cuộc, anh ta với Nguyên là có ý gì?

Khang lật từng xiên sườn bò đang nướng dở trước mặt. Mùi thơm làm dạ dày anh co lên từng đợt. Bọn Hàn Quốc thật biết giết người không cần dao súng. Ngẩng đầu lên, vô tình ánh mắt họ chạm nhau. Ngại ngần xen lẫn hồi hộp. Muốn nói một câu gì đó để xua tan sự khấn trương trong lòng nhưng Nguyên thật khó để mở lời. Cuối cùng, Khang vẫn là người lên tiếng trước:

“ Công việc của em ở viện có vất vả nhiều không?”

Nguyên cảm thấy rất vui vì Khang hỏi cô về công việc. Nếu không cô thật không biết trả lời ra sao. Vì bản thân cô luôn tự ti về mình có biết bao khiếm khuyết. Cô không phải là người có học thức cao, cũng chẳng am hiểu lắm về thị trường cũng như ít khi có thời gian đọc sách. Sở thích của cô chỉ xoay quanh công việc, những mẫu báo, một ít cây kiểng trước nhà. Ngay đến nấu ăn cô cũng chẳng bao giờ chuyên tâm học được. Nghiêng đầu nhìn đôi tay Khang đang lật những miếng sườn cháy dở, Nguyên dụi dãi trả lời anh:

“ Công việc mà anh. Em cũng không biết có vất vả hay không nhưng em thấy thật sự rất phù hợp. Nếu không làm y tá em cũng chẳng biết làm công việc gì. Còn anh thì sao? Em nghe nói công việc của anh có độ nguy hiểm rất cao?”

“ Weo, đó là bên cảnh sát thôi. Bên anh chủ yếu lo về hoạt động ngầm. Chỉ suốt ngày sống trong văn bản, giấy tờ. Đôi lúc cũng thấy nhàm chán. Nhưng đôi lúc lại cảm thấy thiếu nó sẽ trở nên khó chịu vô cùng.”

“”Dạ. Em cảm thấy những người mặc quân phục luôn có một khí chất đặc biệt nào đó. Cảm thấy rất ngưỡng mộ.”

Khang bật cười: “ Thế mà anh cảm thấy khó chịu ấy. Ngày thường anh ít đóng quân phục vào người. Ra đường ai cũng nhìn mình như động vật quý hiếm. Cảm thấy sờn hết cả da gà luôn. ”

Gấp thức ăn vào đĩa của Nguyên, Khang nói tiếp:

“ Công an không dành được nhiều tình cảm của dân em ạ. Có thể vì một số vụ việc bêu xấu nổi trên mặt báo quá nhiều. Ngay đến một đứa trẻ con, khi thấy bộ đội thì sẵn sàng thất thanh kêu to: “A, chú bộ đội, cháu chào chú bộ đội. Nhưng nếu thấy công an thì lại quay sang bạn bên cạnh: Thằng công an kia mày.” Đôi khi những gì công an làm nhân dân không bao giờ hiểu hết được. Người ta suốt ngày gọi công an giao thông là thế này, thế kia. Nhưng em nghĩ xem, cứ một năm thì họ cũng gần như trọn cả năm phơi sương nắng ngoài đường. Hay như bên hình sự nửa đêm phải rời chăn ấm đi làm nhiệm vụ. Có ai hiểu được hay không? Thật sự là bất công nếu xã hội có cái nhìn phiến diện về một ngành nghề nào đó...”

Nguyên im lặng lắng nghe anh nói, cô thấy bao nhiêu sự nhiệt tâm và tình yêu nghề trong đôi mắt của anh. Phải trải qua những khó khăn nghề nghiệp thế nào thì người ta mới có thể yêu nghề được nhiều như thế. Những câu chuyện đời phiếm của Khang vô tình làm cô cảm động. Cô không ghét công an nhưng cô cũng chẳng có tình cảm đặc biệt gì nhiều. Song, sau hôm nay có lẽ con mắt nhìn của cô đã bị cảm hoá và thay đổi. Vì những gì anh nói, từng câu cô đã ghi tạc trong lòng.

Khang nhìn theo bóng Nguyên vào nhà, anh mới cho xe chạy đi. Anh biết cô bắt đầu có tình cảm với anh. Anh cũng biết mình có bao nhiêu phần quyến rũ. Nếu không phải thế thì vì sao bao nhiêu cô bạn từ thời tiểu học tới giờ luôn tuyên bố chờ anh chứ nhất định không chịu lấy chồng? Ngay đến cả em thư ký ngày nào cũng liếc mắt đưa tình với anh vài chục bận. Nhưng Nguyên khác họ. Nói đúng ra là cách cô thể hiện khác với họ. Anh thấy được sự yêu mến mà cô dành cho anh, nhưng anh lại không hề nhìn thấy một ý nghĩ tham vọng độc chiếm nào trong ánh mắt đen huyền ấy. Cô như làn gió mùa xuân, vừa đủ để lớp băng giá trong anh từ từ tan ra. Ở bên cạnh cô, anh thấy một cảm giác bình yên thật sự. Không phải là tình yêu mãnh liệt như đối với Lam, cũng không phải là sự chán ghét khi phải đối mặt với những người con gái khác. Có lẽ, anh đã đi một nước cờ hoàn toàn chuẩn xác. Vấn đề còn lại chỉ là thời gian. Phải làm sao để biến từ khách thành chủ một cách nhanh nhất mà thôi.

Thứ bảy. Khang bỏ hết thời gian cả ngày lau dọn căn hộ của mình. Một người đàn ông độc thân sống vốn rất tùy hứng. Quần áo từ hôm trước vẫn nằm nguyên trong máy giặt, anh quên chưa lấy ra phơi. Đầu lọc thuốc lá thì vương vãi đầy cửa sổ, ban công và phòng khách. Bếp nhà anh toát ra cảm giác u lạnh. Khang xắn tay vào làm từng việc một, dọn sạch sẽ các phòng. Buổi chiều, anh chạy xe dọc đê Nghi Tàm vào chợ Quảng Bá mua một vài chậu lan hồ điệp. Ngày trước anh và Lam vẫn thường tới đây còn giờ anh đi một mình. Đôi khi quá khứ là một kỷ niệm đẹp để người ta không khỏi nhớ về.

Trời chiều nổi cơn dông. Khang nhanh chóng thanh toán và ra về. Khang phải nhờ mấy anh bảo vệ giúp mình vận chuyển số chậu lan vào trong thang máy. Khó khăn lắm mới đưa được chúng vào nhà. Căn hộ của anh sau một ngày đã tràn lên sức sống, ngắm nhìn sự đổi khác dù là rất nhỏ nhưng Khang thấy lòng rất vui. Những ca từ ngọt ngào của Mr Siro trong Miss you làm trái tim người đàn ông độc thân đập một cách rộn ràng.

“ My Girl, em có phải cơn mơ.

Sao những lần lần gặp gỡ

Anh ngỡ như đang trọn vẹn sống những ngày thơ

Thầm mong những ước nguyện mai sau

Ngày ta thuộc về nhau
Tinh tú dẫn lối, sáng soi bao đêm dài
Sẽ những ngày không ngừng nhớ
Môi quyến luyến hay xa nhau xao xuyến
Nhủ với lòng thôi đợi mong...”

Anh vào bếp và bắt đầu vật lộn với đồng thức ăn trong tủ lạnh. Cuộc sống có bao điều trở nên thi vị vô cùng.

Ngày thứ bảy của Nguyên lười nhác trên giường cùng đồng đồ ăn vặt và tập thơ tình của Xuân Quỳnh. Cô sợ những trang tiểu thuyết, nó quá dài để đợi cô nghiền hết. Hơn nữa, mỗi lần động đến vài trang là Nguyên lại có thể ngủ ngay được, chỉ mất công hôm sau phải đọc lại. Vì vậy cô rất thích những trang thơ. Cảm xúc được cô đọng lại mà không mất đi cái hay, cái tinh tế cũng như độ sâu lắng của tâm trạng nhân vật trữ tình. Nguyên thích biết bao những lời thơ của Xuân Quỳnh:

“Chẳng dại gì em ước nó bằng vàng
Trái tim em anh đã từng biết đầy
Anh là người coi thường của cải
Nếu cần anh bán nó đi ngay
Em cũng không mong nó giống mặt trời
Vì sẽ tắt khi bóng chiều đổ xuống
Lại mình anh đi với đêm dài câm lặng
Mà lòng anh xa cách với lòng em
Em trở về đúng nghĩa với trái tim
Biết làm sống những hồng cầu đã chết
Biết lấy lại những gì đã mất
Biết rút gần khoảng cách của yêu tin
Em trở về đúng nghĩa trái tim em
Biết khao khát những điều anh mơ ước
Biết xúc động qua nhiều nhận thức
Biết yêu anh và biết được anh yêu.
Mùa thu nay sao bão mưa nhiều
Những cửa sổ con tàu chẳng đóng
Dải đồng hoang và đại ngàn tối sẫm
Em lạc loài giữa sâu thẳm rừng anh
Em lo âu trước xa tắp đường mình
Trái tim đập những điều không thể nói
Trái tim đập cồn cào cơn đói
Ngọn lửa nào le lói giữa cô đơn
Em trở về đúng nghĩa trái tim em
Là máu thịt, đời thường ai chẳng có

Vẫn ngừng đập lúc cuộc đời không còn nữa

Nhưng biết yêu anh cả khi chết đi rồi.”

Giả mà, có ai đó sẵn lòng nghe cô ngâm nga những lời “ Tự Hát”. Nghĩ về Khang tối qua và những cảm xúc khó gọi tên, Nguyên lắc đầu rồi lại ngẩn ngơ: “ không biết anh ấy đang làm gì nhỉ?”. Vừa lúc ấy, tiếng chuông điện thoại của Nguyên réo rất:

“I remember tears streaming down your face

When I said,

I'll never let you go

When all those shadows almost killed your light

I remember you said,

Don't leave me here alone

But all that's dead and gone and passed tonight

Just close your eyes

The sun is going down

You'll be alright

No one can hurt you now‘

Come morning light

You and I'll be safe and sound

Don't you dare look out your window darling

Everything's on fire

The war outside our door keeps raging on

Hold onto this lullaby

Even when the music's gone, gone”

Nguyên với tay lên kệ đèn tìm điện thoại rồi trả lời cuộc gọi của Khang:

“ Dạ. Em nghe ạ.”

“ Em đang làm gì thế? Ngoài trời lạnh lắm, nếu ra ngoài em nhớ mang “ chiếc khăn gió ấm” nhé. Nếu không có thể gọi cho cơ quan công an gần nhất tìm đồng chí Trịnh Cao Khang bên cục tham mưu đến thi hành nhiệm vụ”

“ Ô, gọi anh thì làm được gì ạ? Em tưởng bên anh chỉ đi bắt cướp thôi mà.”

“ Không. Mấy năm trong nghề anh chưa bắt tội phạm bao giờ. Nhưng bắt con gái nhà lành thì có thể. Em nói xem, em có phải con gái nhà lành không?”

Tiếng Nguyên cười khúc khích. Trái tim cô từng hồi xao xuyến.

.....

Chủ nhật, Khang dậy từ sớm. Hôm qua anh đã hẹn với Nguyên đi xem phim. Chạy xe qua siêu thị, anh lựa quà hết sức cẩn thận. Đến nhà Nguyên, Khang cúi đầu lịch sự chào bố mẹ cô, Khang hướng phía hai ông bà rồi cất tiếng:

“ Lần đầu tiên đến nhà, cháu không biết cô chú thích gì nên có ít quà gọi là tấm lòng, mong cô chú nhận cho cháu. Mong cô chú cho cháu xin phép được đưa em Nguyên ra ngoài một lát ạ.”

Bố Nguyên nhìn Khang gật đầu tỏ vẻ rất hài lòng, còn mẹ Nguyên thì don đả rót trà cho anh

“ Nào, dùng chén trà cho ấm bụng. Trước lạ sau quen. Hai đứa gặp gỡ, cô rất vui. Con chờ em một lát, nó xuống ngay bây giờ đây.”

Mắt cả sáng lựa đi lựa lại. Cuối cùng Nguyên chọn một chiếc váy dạ màu tím làm nổi bật khuôn mặt trắng của cô. Mái tóc dài mềm mượt như nhung được thả tự nhiên, khoác thêm chiếc áo choàng màu trắng sữa tới gối của Chanel mới mua tuần trước, Nguyên bước xuống dưới nhà. Khang nhìn cô đứng dậy mỉm cười: “ Đi được chưa em?”

Họ cùng cúi đầu chào người lớn và sánh vai bước ra xe. Mùi hương trên tóc Nguyên nhẹ nhàng thơm mát khiến Khang tham lam hít hà. Phụ nữ thật đặc biệt. Rõ ràng không phải nước hoa mà sao hương thơm ấy thật lay động lòng người. Nhất định anh phải mang mùi hương này thả vào trong căn hộ. Nhất định là như thế.

.....

Con đường đến Megastar trở nên lung linh hơn trong mắt một cô gái. Không hẳn vì những hàng cây bên đường chỉ còn những cành khẳng khiu chẳng còn những tán lá rủ mặt hồ. Tất cả dường như im lặng như những tiếng trở mình của mùa đông rất khẽ. Ven hồ, Nguyên thấy rất nhiều đôi tình nhân hạnh phúc. Những bước đi của họ vội vã mà chở nặng yêu thương. Tiếng nhạc du dương, hương CK nồng nàn và mê hoặc. Nguyên cảm thấy sợ Khang. Đúng vậy, cô thực sự rất sợ bị người đàn ông bên cạnh thôi miên lúc nào không hay biết. Pha một chút hơi thở đầy nam tính cùng chất giọng trầm ấm của người Hà Nội, Khang vừa quan sát Nguyên qua gương xe vừa nói: “ Không biết em thích xem phim gì?”

Nguyên bên lên đáp: “ Mình xem phim hành động Mỹ được không anh?”

Khang ồ lên đầy kinh ngạc: “ Anh cứ nghĩ con gái sẽ thích cái gì đó lãng mạn, nhẹ nhàng, tình cảm. Thật không ngờ em lại chọn phim hành động.”

“ Chắc hẳn các cô gái anh quen đều thích phim Hàn Quốc?”

“ Đúng vậy. Các cô gái anh quen đều thích phim Hàn Quốc.” Ngừng một lát, Khang nói tiếp: “Nhưng cô gái anh chọn thì lại thích phim A.”

Nguyên sững sờ: “ Phim A? Em không biết phim đó.”

Cười cười, ánh mắt Khang lém lỉnh “ American. Thể loại mà em thích đó.”

Nguyên quay sang nhìn Khang mỉm cười thật khẽ rồi: “ Anh Khang thật biết đưa người ta vào lưới rồi. Trước khi quen anh em thấy mình cũng không đến nỗi nào. Nhưng mỗi lần nói chuyện với anh, em cảm thấy mình trở thành gốc đến tệ hại.”

Vẫn chuyên tâm lái xe, khoé môi anh hơi chuyển động: “ Phải vậy không? Vậy thì em cứ gốc đi, để anh thông minh luôn cả phần của em là được rồi.”

Mỗi một câu nói của Khang chứa biết bao ẩn ý. Nguyên không muốn tự mình đa tình, nhưng cô không thể lừa gạt trái tim mình thôi xao xuyến. Bất chợt, những ca từ của lãng nghe nước mắt vang lên. Là nhạc chuông của Khang.

“ Buổi sáng hôm ấy thấy em chợt khóc

Rồi vội vàng lau thật nhanh nước mắt

Vẫn biết ta đã sai khi gặp nhau

Vì em đã có người yêu”

Cho xe chạy chậm lại, Khang rút điện thoại ra và nghe máy:

“Alo, Tôi là Khang, xin lỗi ai đấy ạ?”

Vì ngồi gần Khang, nên Nguyên có thể nghe thấy bên kia đầu dây là giọng của một cô gái, một cô gái đang khóc. Đưa mắt lơ đãng nhìn ra bên đường như muốn nói Nguyên không quan tâm đến việc đang diễn ra với Khang cùng cuộc gọi bất chợt vừa rồi. Chỉ là, từng câu nói của Khang có biết bao dỗ dành và biết bao là yêu thương tha thiết.

“Ừ. Đừng khóc nữa. Anh biết, anh biết rồi. Ngoan nào. Anh sẽ đến ngay. Không ai bỏ em cả.”

Gác máy, trầm tư vài giây. Cả Nguyên và Khang cùng lên tiếng “anh” “em”. Có biết bao sự bối rối trong hoàn cảnh thế này. Cuối cùng, Khang nói: “Em nói trước đi.”

Hai bàn tay Nguyên đan vào nhau, cố gắng bình tĩnh và nở một nụ cười đầy tươi tỉnh, Nguyên mở lời: “Nếu anh bận thì cứ để em xuống đây. Em có thể bắt taxi về cũng được. Anh không cần để ý đến em đâu. Thật đấy.”

Khang không nói gì, anh vẫn chạy xe đều đều, chỉ cần qua một con phố nữa là sẽ tới nơi hai người định đến. Khang khẽ nhủ thầm, không ai biết anh đang có rất nhiều điều suy nghĩ. Khàn giọng, Khang gọi tên cô rất nhỏ:

“ Nguyên à. ”

Nguyên dịu dàng nhìn anh rồi “ Dạ ” một tiếng.

“ Anh xin lỗi. Để lần khác chúng mình đi xem phim được không? Một người em của anh vừa từ Mỹ về và không có ai thân thiết ở Hà Nội này cả. Nếu em không phiền có thể cùng anh đón em ấy được chứ?”

Nguyên lúng túng, cô cũng rất tò mò muốn biết người em mà anh nói là ai nhưng cô cũng sợ phải biết đáp án mà mình không muốn nhất. Cuối cùng cô vẫn khéo léo trả lời: “ Em sợ như vậy thật sự không tiện.”

Khang là một người vô cùng tinh tế. Giọng nói của cô đã mách bảo cho Khang biết những điều Nguyên đang thắc mắc. Anh nở một nụ cười rất lạnh nhạt tả hết những muộn phiền: “ Không phải như em nghĩ đâu. Cô bé ấy là một người bạn nhỏ thân thiết của anh. Cả gia đình đều di cư và sống bên Mỹ. Có một vài chuyện anh cũng không biết phải nói thế nào cho em hiểu. Nhưng em hãy cứ đi cùng anh một chuyến được không?”

Nguyên chỉ biết đồng ý với anh. Dọc đường tới Nội Bài cô vẫn không khỏi khẩn trương và hồi hộp. Còn Khang suốt hơn một tiếng chạy xe từ nội thành ra sân bay, anh không nói một câu nào. Chỉ thỉnh thoảng cô thấy anh nhíu mày, tiếng nhạc phát ra trong xe cũng như trôi theo dòng cảm xúc của người lái. “ Nếu anh gặp em từ đầu, sẽ không ai qua bề dẫu. Nếu anh được sống từ đầu. Anh sẽ bên em như những ngày thơ ấu...”. Tiếng nhạc ngừng lại cũng là lúc xe của Khang dừng trước cửa sân bay. Nguyên cùng Khang bước ra. Nơi đây, gió vô tâm tấp vào mặt. Cô khẽ rung mình. Buốt lạnh.

Từ xa, Nguyên thấy một cô gái dáng người bé nhỏ chạy về phía họ và ôm chầm lấy Khang rồi nức nở. Một cô gái còn rất trẻ, có lẽ là ít hơn hoặc bằng tuổi Nguyên. Bớt cao, váy dạ ngắn màu nâu. Áo choàng không cài khóa, để lộ rõ chiếc áo len trắng bên trong có hình chuột Mickey dễ thương. Không phải là một cô gái xinh đẹp nhưng thật sự nhìn rất đáng yêu. Chỉ là, đôi mắt của cô gái kia sưng húp, đỏ sọng và nước mắt không ngừng rơi xuống. Dù không biết cô gái ấy là ai, nhưng nhìn cô ấy khóc, Nguyên thấy rất đau lòng.

Đôi bàn tay ấm áp của Khang không ngừng vỗ về Linh. Giọng anh dịu dàng chan chứa tình thương, như một người anh đang cố gắng bảo vệ đứa em gái bé nhỏ của mình trước muôn vàn khó khăn và sóng gió.

“ Không sao. Ngoan nào. Không khóc nữa. Anh thương, anh thương bé Năm được chưa. Ở đây lạnh lắm, lên xe rồi khóc tiếp.”

Linh lấy tay quệt ngang những dòng nước mắt đang rơi ra. Dù đã dặn lòng mình phải mạnh mẽ, nhưng không hiểu sao khi thấy Khang cô cứ mặc sức khóc, ước ao được anh che chở và đòi lại sự công bằng cho mình. Cô biết anh thương cô rất nhiều. Cô cũng chẳng còn chỗ nào để đi vì thế mới về nước và người đầu tiên cô nghĩ tới là anh. Bình tĩnh trở lại, lúc này cô mới quan sát bên cạnh Khang còn có một người nữa. Chị ấy rất đẹp. Có lẽ nào? Nhìn Nguyên, Linh ngượng ngùng:

“ Chắc em lại làm kỳ đà phá vỡ chủ nhật của anh chị. Em xin lỗi anh trai, xin lỗi chị dâu”.

Nghe Linh nói xong, Nguyên có biết bao phần xấu hổ, đang định giải thích thì Khang điềm nhiên như không kéo tay cô bé kia lôi vào ghế sau, cất đồ hành lý rồi mở cửa ghế phụ như ý bảo Nguyên lên xe. Còn anh vào ghế lái và khởi động. Chiếc Audi từ từ rời khỏi Nội Bài. Không khí trên xe trở nên vô cùng ngọt ngào. Không ai nói với ai câu nào, chỉ có tiếng nấc lên của Linh. Khang không ngừng day một bên đầu vừa nhíu

mày lại. Với hộp khăn giấy trước mặt, anh ném về sau cho Linh một cách không thương tiếc. Giọng anh có đôi phần tức giận:

“ Khóc xong chưa? Khóc rồi thì nói đi, sao vô duyên vô cớ lại vác cái bộ dạng thảm hại này về gặp anh?”

Linh chu môi nũng nịu: “ Em mệt lắm. Để em ngủ một lát. Em sẽ trình bày hết với anh nhưng không phải bây giờ. Được chứ?”

Khang không nói gì, coi như đồng ý với đề nghị của cô bé. Nguyên thì hững hờ nhìn ra phía con đường đang trôi vun vút về sau. Bất chợt, có một bàn tay nắm lấy tay cô. Bàn tay ấy có biết bao hơi ấm và sự chở che. Nguyên khẽ rút tay lại nhưng Khang dường như càng nắm chặt hơn, không cho cô từ chối. Vô tình họ nhìn nhau trong tích tắc. Nguyên đành để mặc tay mình uýnh trong bàn tay anh, cô khẽ quay đầu về sau thì thấy Linh đã ngủ từ lúc nào không biết.

.....

Khang chạy xe thẳng về căn hộ của mình. Đây cũng là lần đầu tiên Nguyên đặt chân đến không gian riêng tư của anh. Nếu không có cô gái nhỏ kia chắc là phải lâu lâu nữa cô mới biết đến sự tồn tại của nó.

Đưa hai người đẹp vào nhà, Khang để mặc khách được tự nhiên nhất. Anh vào bếp pha đồ uống cho hai người. Uống một hơi hết ly táo ép, Linh nhìn Khang rồi bắt đầu câu chuyện của cô:

“ Em không còn chỗ nào để đi nữa. Thật sự đấy. Bro à. Hãy cứu mang em trong một tuần được chứ?”

Nhìn Khang dò hỏi, nhưng câu trả lời nhận được vẫn là sự im lặng của anh. Một tay anh đặt lên sofa một cách rất tự nhiên, còn một tay để dưới bàn nắm chặt tay Nguyên không chịu buông. Ánh mắt nheo lại nhìn về phía đối diện như nhắc nhở Linh cứ tiếp tục.

Linh chỉ vào cốc nước táo chưa động môi của Nguyên : “ Có thể không chị dâu?”

Nguyên mỉm cười gật đầu. Làm một hơi nữa hết cốc nước, Linh chậm rãi thở ra nhìn về phía Khang tiếp tục.

“ Em được nghỉ đông hai tuần, nhà trường đã thông báo lịch từ hai tháng trước. Em đã rất cố gắng để làm thêm kiếm tiền. Công việc có cực đến đâu em cũng chịu được. Em cũng xin ba mẹ thêm một khoản. Em chỉ muốn anh ấy được bất ngờ trước sự xuất hiện của em. Anh ấy từng bảo, chỉ cần mở mắt ra thấy em thì đó là món quà tuyệt diệu nhất của thượng đế. Em đã ngây thơ tin vào lời nói đó.

Em mua vé đi Paris. Một chữ tiếng Pháp bẽ đôi cũng không biết. Rất khó khăn em mới tìm được đến đó. Nhưng đáp lại em là gì anh biết không?”

Giọng nói đầy sự ảm ức, có phần bi thương và đôi mắt đỏ hoe như sắp trực trào nước mắt. Song, Linh không ngừng lại. Cô vẫn kể tiếp câu chuyện của mình. Còn Khang và Nguyên đều chăm chú lắng nghe.

“ Em gọi cho anh ta. Anh ta đúng là đồ con heo, đầu số ở Pháp mà anh ta cũng không hề để ý. Anh ta còn ngái ngủ : “ Có chuyện gì vậy em?” . Khi em bảo là: “ Anh yêu, anh mau dậy ra cửa xem em gửi gì cho anh này”. Anh ta còn cáu với em. Anh ta cáu với em đấy, anh biết không? Anh ta dám bảo: “ Em còn đi học, đừng gửi gì cho anh nữa. Anh đã nói với em bao lần là anh không thiếu gì cả.” Lúc ấy em tủi thân gần như phát khóc, nhưng nghĩ tới việc mình đang ở đâu nên em vẫn nũng nịu nhắc anh ta ra mở cửa. Những giây phút sau đó, em vô cùng hối hận. Anh ta trong bộ dạng quần áo xộc xệch, thậm chí một nửa số cúc sơ mi chưa cài, đầu thì xù lên như cái tổ chim kền kền ấy. Câu đầu tiên anh ta nói với em là: “ Sao lại là em?”. Và khi cánh cửa chưa kịp đóng lại thì em thấy một người con gái quần khăn tắm phát âm tiếng Anh theo kiểu âm Anh. Đại loại cô ta nói gì em không còn để ý được nữa. Em chỉ nghe thấy cô ta nói: “ Anh yêu, vì đêm qua nên anh bị phạt làm đồ ăn sáng nay. Em đói lắm rồi.” ”

Nói đến đây từng giọt nước mắt lăn dài trên má Linh. Cô không gằn lên từng câu một: “ Sao anh ta lại chó chết và cặn bã thế hả anh? Anh nói đi, anh ta là anh em tốt của anh đấy. Anh ta còn là anh trai của Tiểu Nguyên nữa. Em đã làm sai gì chứ? Hoá ra tình yêu của em không thể so được với thứ tình cảm rẻ tiền của anh ta đúng không?”

Buông tay Nguyên, Khang đứng lên tìm hộp khăn giấy mang ra cho Linh. Sau đó, anh nhìn cô xót xa và gặng hỏi: “ Sau đó thì sao? Giờ em định thế nào?”

Mặt mũi lấm lem, Linh ngược mắt nhìn anh “ Còn sao nữa. Em chạy ra đường tìm taxi rồi dành những đồng tiền cuối cùng mua vé về Việt Nam. Trước khi đi em đã bảo với mẹ là đi thăm bạn ở Pháp. Em không thể về nhà được. Mà ở Paris cũng chẳng quen ai trừ cái con người cận bã ấy. Giờ trong thẻ của em chẳng còn đủ tiền sống nổi hai ngày. Anh cứ mang em một lần này được không Bro? Em sẽ làm người giúp việc cho anh trong một tuần. Chỉ xin anh cho em tiền vé về lại Mĩ. Em nhớ ba mẹ em lắm. Em nhớ nhà em nữa. Sao cuộc đời lại khốn nạn thế không biết?”

Nguyên thấy khó xử vô cùng. Cô không biết phải làm sao với tình huống này. Cô chỉ biết lặng nhìn cô gái trẻ kia than khóc, cũng như chờ đợi cách giải quyết của Khang. Anh đi về phía ban công phòng khách rồi châm cho mình một điếu thuốc. Phải một lúc lâu sau đó anh mới trở lại sofa. Cô chỉ thấy anh đang tìm trong danh bạ số điện thoại của một ai đó, chờ người bên kia nhắc máy anh cất tiếng:

“ Linh đang ở chỗ anh. Uhm. Không sao cả. Thôi, tốt nhất để con bé bình tĩnh lại đã. Uhm.”

Kết thúc cuộc gọi, Khang đưa mắt về phía Linh :

“ Em nghỉ đi. Lát anh đưa em sang bên Tiểu Nguyễn. Hai đứa có gì chia sẻ sẽ đỡ buồn hơn.”

Linh tròn mắt nhìn anh:

“ Anh muốn đuổi em? Hay là anh ngại chị dâu?” Nói rồi cô quay sang Nguyên: “ Xin hãy cứ mang em. Em hết sạch tiền rồi, thật đấy. Hãy cứ coi em như không khí. Anh chị có gì cứ tự nhiên. Em chỉ xin một góc nhỏ trong nhà thôi mà. Đừng bắt em gặp Tiểu Nguyễn. Cậu ấy sẽ trách mắng em là đồ ngu ngốc cho xem. Huống hồ anh ta còn là anh trai cậu ấy. Em sợ, với tính Tiểu Nguyễn thế nào cũng làm ầm lên mất”.

Khang trừng mắt:

“ Lẽ nào em còn chưa làm ầm lên sao? Đừng có lộn xộn chuyện nọ sang chuyện kia. Tối nay ở lại đây, sáng mai anh sẽ đưa em sang bên đấy sớm. Anh còn phải đi làm cả ngày. Không ai lo cho em được đâu. Ngoan, tốt nhất đừng có cãi lời anh. Tình yêu nào cũng có thể quên đi chỉ cần em có đủ tuyệt vọng. Giờ thì mang đồng hành lý của em vào phòng sách nghỉ đi.”

“ Sao lại là phòng sách?”

“ Sao với trăng cái gì. Chỗ đấy là tốt lắm rồi. Phòng ngủ của anh trừ vợ anh ra không ai được tới gần.”

Ai oán nhìn Khang, Linh đành mặc xác số phận sắp đặt, mặc anh già sắp đặt, Linh kéo valy vào phòng sách theo hướng Khang chỉ. Cô phải ngủ thêm đã. Cô thật sự mệt, rất mệt, rất rất mệt.

Cầm chìa khoá xe, Khang nhìn Nguyên đầy âu yếm: “ Anh xin lỗi vì đã làm hỏng mất ngày chủ nhật của em. Để anh đưa em về”.

Nguyên gật đầu với anh rồi đứng dậy theo anh ra cửa. Dù mất một ngày chủ nhật của hai người nhưng cô vẫn thấy hơi vui vui. Vì hình như cô đang đi vào thế giới của anh, gặp gỡ những người bên cạnh anh và cô đã phần nào hiểu được con người anh. Giữa họ sẽ đi đến đâu khi đã có với nhau những cái nắm tay đầy tin tưởng?

(Còn tiếp)

7. - Chương 07

Chương 7: Yêu Hà Nội. Yêu tới đau lòng.

Linh trở mình trên chiếc giường đơn trong phòng sách của Khang. Cô đã cố gắng nhưng không tài nào chợp mắt nổi. Cô cũng chẳng muốn khóc. Đôi mắt gấu trúc của cô đã ráo hoảnh, như chiếc khăn khô chẳng thể vắt nổi một giọt tình. Cô ngồi dậy, lục tìm Ipod, nghe đi nghe lại Je t'aime. Thảm thương, buồn khổ và cả cảm giác tủi nhục. Giọng nam trầm ấm ngân nga từng câu:

“ Philadelphia, cette ville où tu vis
C'est si loin de chez moi
On s'écrit souvent
Mais à quoi tu penses vraiment ?
Tu ne sais pas me “je t'aime”
Moi je te l'écrirais quand même
Tu ne sais que me dire sans cesse “Girl I miss you”
Tu ne sais pas me “je t'aime”
Moi j'essaierais quand même “I love you”... Et toi ?
Do you love me too ? ”

Một bài hát mà đã đẩy cuộc đời Sơn và cô lại với nhau. Cô từng thích biết bao cảm giác được nghiêng đầu tựa vai anh và nghe anh hát. Câu chuyện tình lãng mạn của nhân vật trong bài hát cũng giống như anh và cô. Một người ở Philadenphia, còn một người kia ngày ngày vẫn cảm nhận từng nụ cười và hơi thở ở bên đầu Paris xa cách. Nửa bán cầu, hai múi giờ khác biệt. Nhưng Sơn và cô chưa bao giờ than phiền về hai từ hối tiếc. Anh vẫn tranh thủ mỗi tháng qua Mỹ thăm cô một lần còn cô mỗi khi phải rời xa người mình yêu thì lại ôm chặt anh và oà khóc. Yêu xa có bao nhiêu là đau đớn. Nhưng chẳng phải họ đã cùng nhau bước qua?

Là khi nửa đêm cô tỉnh giấc nhìn vào màn hình bật sáng sẽ thấy anh cặm cụi làm việc. Là khi những chiếc tay với không thể vượt quá ra khỏi màn hình phía trước. Là khi giọng nói ấy thì thầm bên tai nhưng không tài nào cảm nhận được hơi thở ấm êm của người kia mang lại. Nhưng cô và anh đã cùng đi qua. Họ đã từng yêu nhau và tràn đầy tin tưởng. Chỉ là cô không thể ngờ tới có một ngày, tận mắt mình trông thấy một người con gái khác trong vòng tay anh nồng nàn.....

.....

Khang cầm theo một đồng hồ ăn bước vào trong căn hộ. Với tay bật công tắc điện, anh thấy Linh đang ngồi đeo Headphone trên sofa.

“ Ăn chút gì đi. Vịt quay Bắc Kinh mà em thích này.”

“ Ồ. Kệ em. Bao giờ đói em sẽ ăn. Lúc trên máy bay em có ăn một ít rồi.”

Khang xoa mũi, nhìn cô bé trước mặt mình đầy thương xót.

“ Có những chuyện em còn nhỏ không hiểu hết được. Cuộc sống luôn có những điều không ai giám nói trước. Chuyện đã rồi. Giờ em về đây thì hãy vui chơi thoải mái. Quên những gì của mấy ngày qua đi. ”

“ Ồ. ”

Linh ngồi bó gối im lặng, Khang chẳng nói gì. Anh đi về phía bếp xắn tay áo sơ mi và cho cafe vào xay. Chẳng lâu sau, mang cafe đặt trước Linh:

“ Cafe của em đây. Có cần cho thêm nước mắt không?”

Linh đón cafe từ tay anh, mỉm cười gượng gạo:

“ Merci.”

Tiếng chuông điện thoại vô tình kéo họ ra khỏi hương cafe đang nồng nàn tỏa khói. Khang nhắc máy:

“ uhm. Anh nghe. Uhm. Để lúc khác được không?”

Anh vừa nghe máy vừa nhìn về phía Linh:

“ Sơn nói có chuyện cần nói với em. Anh nghĩ là em cũng nên nghe. Dù sao cái gì cũng nên rõ ràng sẽ tốt hơn.”

Linh gật đầu với Khang, cô đón máy từ anh và nhỏ giọng:

“ Bắt đầu được rồi.”

Paris đang trong những ngày mưa phùn, tuyết phủ kín giảng đầy ô cửa nhỏ. Sơn buồn bã nhìn khoảng trời trước mặt, bên tai anh là giọng nói của Linh. Trầm giọng, anh lên tiếng:

“ Anh có mấy lời muốn nói với em. Được chứ?”

Linh im lặng, không nói gì. Cô vẫn nhấp từng ngụm cafe thoảng hương đăng đắng. Khẽ uhm một tiếng coi như đáp lời Sơn. Cô đã lấy lại bình tĩnh nên lúc này mới có thể lặng yên nghe anh. Cô rất muốn xem người đàn ông đã khiến cô bỏ ra cả thế giới nhỏ của mình sẽ nói gì với cô lúc này.

Sơn chậm rãi và có thoáng chút mệt mỏi, anh nói:

“ Hơn 5 năm trước, anh từng yêu một cô gái. Anh đã tưởng rằng cô ấy với anh là cả thế giới này. Bọn anh cùng nhau làm thủ tục du học rồi đến London. Những tháng ngày ấy thật sự vô cùng bình yên. Rồi một ngày, anh phải đi thực tế cách gần một tuần. Lúc đó, anh còn trẻ, tình yêu còn mang hơi hướng của cái gọi là cuồng nhiệt. Anh chỉ muốn nhanh chóng trở về bên cạnh cô ấy và làm cô ấy ngạc nhiên. Nhưng người nhạc nhiên lại là anh. Khi trong ngôi nhà của mình, có một người đàn ông khác đang ôm hôn cô ấy một cách say đắm. Một thế giới khác đã đóng lại để tiếp tục mở ra một thế giới mới lạ lắm hơn....Bọn anh chia tay ngay sau đó. Cảm giác đó, em biết gọi là gì không? Đó chính xác là hội chứng bị cấm sừng. Rồi anh rời đến một nơi khác của thành phố, vứt bỏ những gì thuộc về cô người yêu cũ bao năm. Anh gần như quên mất bản thân mình là ai, chỉ biết sống trong hơi rượu, những bản ballad trữ tình và sống trong những nỗi niềm hoang hoải, khó gọi thành tên. Cảm giác trống vắng tột độ.

Trong lớp theo học của anh có một cô gái Nhật Bản tên là Yuky. Cô ấy kém anh 1 tuổi, có một cuộc sống khá là đơn giản. Bọn anh bị xếp làm chung một bài thảo luận. Cuối tuần, cô ấy đến nhà anh. Vô tình thấy một bức vẽ cánh đồng cải vàng được đặt ở góc phòng. Cô ấy đã tròn mắt kinh ngạc và không ngừng khen nó. Anh đã bảo cô ấy làm mẫu cho anh. Sau đó, ở giữa đồng cải đó là một cô gái Nhật hiện ra.

Khi bức vẽ được hoàn tất, thì trời đã chuyển sang tối. Bọn anh cùng nhau ăn cơm và chẳng cần để ý tới thời gian. Cô ấy nói tại sao anh lúc nào cũng cô đơn và không bao giờ nói chuyện với mọi người trong lớp. Anh nhìn cô ấy mỉm cười và hỏi có muốn uống vài ly không? Cô ấy đã đồng ý.”

Sơn ngừng lại. Linh vẫn chăm chú nghe anh nói như đang nghe một câu chuyện của một người lạ lắm. Cô khẽ lên tiếng:

“ Anh cứ nói tiếp đi.”

Sơn tiếp tục thở dài, bằng thứ giọng mẹ đẻ của mình, anh tiếp tục câu chuyện với một người ở nửa đầu bên kia trái đất:

“ Bọn anh đã uống rất nhiều, anh kể cho cô ấy nghe về những chuyện đau lòng trước đó. Rồi bọn anh trong cơn say đã hôn nhau và make love. Rồi cô ấy chuyển tới nhà anh. Bọn anh sống cùng nhau. Cùng đến trường, cùng chung mưa và cùng nhau sinh hoạt. Chỉ tiếc là giữa bọn anh chưa bao giờ cùng chung một con đường, cũng chưa bao giờ xác định quan hệ yêu đương. Rồi anh tốt nghiệp Master, sang Pháp làm. Yuky sau khi về Nhật vì gặp phải một số khó khăn nên đã liên lạc với anh. Anh đã nói với cô ấy hãy đến Pháp, anh sẽ giúp cô ấy xin việc. Bọn anh lại tiếp tục quan hệ sống chung như thế. Anh biết, đó là việc không thể chấp nhận được với bất kỳ một ai chứ không chỉ riêng em, và anh cũng không có gì để giải thích. Anh chỉ muốn nói với em rằng. Anh thật sự yêu em. Một tình yêu thánh thiện và trong sáng không bị vướng đến những tạp niệm của dục vọng. Trước đây, sau này và mãi mãi, em trong anh vẫn luôn là thiên thần. Đánh mất em là sai lầm lớn nhất của đời anh. Nhưng anh không thể và không có quyền đòi hỏi gì thêm nữa. Anh chỉ muốn kể cho em nghe một câu chuyện như thế để em hiểu rằng: Bên cạnh tình yêu vẫn tồn tại một thứ tình cảm khác thấp hơn tình yêu. Yuky không phải là người xấu xa xen vào chuyện của chúng ta. Và trong thâm tâm của anh cũng không coi mình là kẻ phản bội. Vì trái tim của anh chỉ có một, và anh đã giao nó cho em. Em như món cháo hoa mà anh ăn buổi sáng, như quần áo hàng ngày anh không thể không mặc, như khăn quàng mùa đông anh không thể không mang. Em là tất cả những gì hiện hữu.”

Nói đến đây, Sơn im lặng. Anh không thể nói được gì thêm nữa. Còn Linh cay đắng trước câu chuyện về một cô gái khác không mang tên mình. Cô cười đầy mỉa mai:

“Sơn à. Cảm ơn anh đã nói với em. Cảm ơn anh đã đánh mất em để rồi em sẽ chọn một người khác không mang trong mình tình cảm thấp hơn tình yêu như anh. Xin lỗi, sau những gì anh kể, em vẫn không thể nào tha thứ được cho anh.”

Nói rồi, cô cúp máy và trả lại cho Khang. Khang nhìn cô và im lặng, anh không nói gì. Anh hiểu là không cần và không nên nói gì là tốt nhất. Cô đâu biết rằng ở một nơi nào đó...

Sơn tựa người vào thềm cửa rồi châm cho mình một điếu Mild Seven. Những vòng khói được anh nhả ra toả một mùi hương dễ chịu. Một đôi bàn tay vòng qua eo anh từ phía sau. Yuky tựa vai vào lưng Sơn và thì thầm:

“Cô gái của anh thế nào rồi Mark?”

“Cô ấy sẽ không sao. Có lẽ chỉ là một mảnh ghép được đặt nhầm mà thôi”

“Em không muốn anh đau khổ một mình trong những ngày này. Nhưng Mark à. Ngày mai em phải về Nhật. Anh ấy nói đang đợi em.”

Đôi tay kẹp dở điếu thuốc thoảng sững lại. Nhưng nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện, Yuky cũng có một người để yêu trên thế gian. Giữa họ chỉ là quan hệ của Friend. Đúng vậy, Best Friend, Sexfriend.!!!

“Em về bao lâu?”

“5 ngày. Em muốn ngày em về lại Pháp, anh ra đón em. Được chứ?”

Sơn khẽ xoay người lại ôm lấy Yuky. Họ hôn nhau như chỉ có nụ hôn mới làm muộn phiền trôi đi mãi mãi...

.....

Bình minh gõ cửa qua lăng cửa kính. Khang gọi Linh dậy rồi đưa cô tới nhà Tiểu Nguyễn. Đưa tay ra ôm chầm lấy bạn mình, Tiểu Nguyễn dặt tay Linh vào nhà và giới thiệu với Hương:

“Đây là Linh, bạn của em từ Mỹ mới về.”

“Đây là chị Hương Salem, bạn anh trai mình. Đồng thời là chị gái chăm sóc mình suốt 4 năm qua.”

Hương mỉm cười thân thiện với cô gái bé nhỏ trước mặt. Cô biết, đây là Linh. Cô còn biết đây là bạn gái của Sơn nữa. Những ngày sau đó, Hương đích thân xuống bếp làm rất nhiều những món bánh đặc trưng của người Hà Nội mời Linh. Còn Tiểu Nguyễn đã đưa cô đi tới những con phố chỉ biết Hàng là Hàng. Tối nổi, cô chẳng nhớ mình đã đi qua bao nhiêu Hàng nữa. Nỗi đau về Sơn đã dần nguôi ngoai. Cô bỗng nhớ ra những nơi anh từng hứa khi về Việt Nam sẽ mang cô tới. Cô cũng rất muốn biết cảm giác được đứng giữa đồng cỏ vàng mênh mông dang tay đón gió sẽ thế nào? Cũng như rất muốn biết mùi ngô nướng trên cầu Long Biên ra sao. Rất rất rất muốn đi qua những con đường mà anh nói rằng ở nơi đó có một thời anh gắn bó. Cô đã đi, đã đi qua gần như trọn vẹn Hà Nội này. Chỉ là một cảm giác không còn háo hức, nếu không muốn nói một thoáng băng khuâng, một thoáng buồn.

.....

Một tuần sau đó, tại sân bay Charles de Gaulle (Pháp) một chàng trai châu Á trẻ lịch lãm ôm một cô gái Nhật nhỏ bé và họ trao nhau những nụ hôn dài nồng nàn.

Cũng tại Nội Bài, Linh nhìn Khang trong tiếu nuối rồi ôm chặt anh, khuôn mặt hiện rõ nỗi buồn không nỡ rời đi. Tiểu Nguyễn đêm qua có nói với cô:

“Cậu biết không. Để yêu một người chỉ cần có duyên. Nhưng để tiếp tục yêu một người thì có duyên chưa đủ mà phải cần cố gắng. Cậu đã cố gắng rất nhiều trong tình yêu này. Còn anh mình không xứng để cậu dành trọn con tim. Vì thế hãy quên đi. Được chứ? Rồi sẽ có một người khác xuất hiện. Chỉ cần bản thân cậu trước hết phải học cách yêu lấy chính mình”

Trước khi rời xa nơi này không hiểu sao cô bị câu nói đó ám ảnh. Cúi đầu chào Khang, cô quay lưng kéo valy và bước đi. Lòng cô tự nhủ với mình:

“ Chào nhé, Hà Nội. Yêu Hà Nội, yêu tới đau lòng.”

(Còn tiếp)

8. - Chương 08

Chương 8: Chỉ có một người để yêu trên thế gian.

“ Có ba thứ trong cuộc đời này mà anh mất đi không bao giờ lấy lại được nữa. Đó là: thời gian, tuổi trẻ, và em.”

Hai bàn tay đút túi quần, ánh mắt hướng ra phía xa, cô đơn, buồn. Khang nhìn theo bóng Linh khuất sau cửa soát vé cho tới khi không thấy dáng người nhỏ bé của cô nữa anh mới quay ra xe. Hà Nội, một ngày cuối đông. Gió gào từng đợt, thảm thiết. Mưa đang vắt kiệt từng giọt, rơi tiếp nối, giổ xuống và tan trong nền đất ẩm. Người ta thấy một chiếc Audi đang đi xuyên qua làn mưa giăng về phía nội thành.

Lơ đãng nhìn những hàng cây bên đường đang ngã nghiêng tê cóng trong đông giá, Khang bỏ lại chúng phía sau và cho xe chạy chậm lại. Anh miên man nghĩ về cuộc đời mình, nghĩ về thời gian đã qua, nghĩ về tương lai trước mắt. Có những lúc bình yên, có những lúc giông bão. Khang chỉ nghĩ đôi bàn tay anh có lúc rất ấm có thể mang lại sự ấm áp cho người khác, cũng như đôi vai anh có thể rất rộng cho người khác dựa lúc yếu mềm, trái tim anh có thể bao dung mang lại bình yên cho người khác. Nhưng bàn tay ấm không bao giờ tự sưởi ấm cho mình, đôi vai mình rộng cũng không thể cho mình tựa, trái tim mình không thể tự mang lại cho mình sự bình yên. Ai cũng mang trong mình một nỗi buồn riêng, một nỗi đau riêng không giống ai. Cũng như Linh sẽ đau đáu về miền ký ức hoang hoải mang tên Sơn thì Khang sẽ mãi mãi để nỗi đau mang tên Lam trở thành bí mật của cuộc đời mình. Anh phải cất nỗi niềm đó vào một nơi thật sâu thẳm vì anh còn có Nguyễn và những ngày đẹp trời đang tới...

Cuối tuần, Khang vẫn đón Nguyễn bằng một bó Tulip đen ánh tím. Sau chuỗi ngày mưa dầm mỗi một của mùa đông thì hôm nay là một ngày nắng hiếm hoi. Ánh nắng cuối chiều tình nghịch đuổi nhau trên từng tán lá. Megastar ghé ngồi vip, một bộ phim đang rất ăn khách và gây được tiếng vang lớn trong ngành công nghiệp điện ảnh thế giới. Khang nhẹ nhàng nắm lấy tay Nguyễn, cô khẽ nghiêng mình về phía anh vô tình mái tóc nhung mượt của cô vương trên vai Khang, chạm vào khứu giác anh là mùi hương nồng nàn khiến anh lơ đãng quên mất cả bộ phim vẫn còn chưa kết thúc. Còn Nguyễn, tham lam hơi ấm của bàn tay Khang mang đến, cô biết rõ mình đang trượt chân vào rất sâu vào cảm giác xao xuyến của trái tim. Tình yêu thật kỳ diệu, nó lôi kéo Nguyễn trượt chân vào mà không thể, không muốn và không có ý định bước ra.

Bộ phim kết thúc, nắm tay Nguyễn bước ra, Khang khẽ nói:

“ Chưa muộn, mình đi dạo em nhé!”

Nguyễn nhìn anh mỉm cười tỏ vẻ đồng ý. Và họ im lặng bước đi bên nhau. Hà Nội, đêm huyền ảo. Những ánh đèn của đường phố chưa say ngủ vẫn hiện rõ gần. Một vài ngôi sao hiếm hoi trên cao như muốn ngã xuống lấp lánh. Có cơn gió nào đi vội thổi bay một vài sợi tóc Nguyễn, phả hương dịu dịu. Bất chợt, chẳng hiểu đã nghĩ gì. Khang quay người lại, cúi xuống nghiêng đầu khiến Nguyễn tròn xoe mắt. Bàn tay ấm của anh buông cô ra rồi khẽ vòng về phía sau lưng Nguyễn kéo cô lại gần. Rồi thật ngạc nhiên, bất ngờ, Khang đặt một nụ hôn lên đôi môi thơm mềm mại của Nguyễn. Họ tan vào nhau, mang cho nhau nồng nàn và hơi ấm. Chậm lại, dừng một giây rồi rời nhau. Bàn tay Khang vẫn ôm chặt Nguyễn vào lòng, còn cô nép mình trong ngực anh đầy then thưng và xấu hổ. Một cảm giác quá đổi ngọt ngào. Im lặng vài giây rồi Khang thì thầm vào tai Nguyễn: “ Ngày mai đi cùng anh tới một nơi được không?” Hai bàn tay Nguyễn khẽ vươn ra đáp lại cái ôm xiết chặt của anh, giọng cô rất nhỏ: “ Dạ, vâng ạ.” Rồi họ lại tay trong tay, những bước đi chững chạc yêu thương.

Cả một đêm dài, Nguyễn trở mình không ngủ được. Trong ánh đèn ngủ mờ nhạt, cô lại ngẩn ngơ cười một mình rồi vô tình đưa ngón tay chạm nhẹ lên môi. Liệu tình cảm của họ có đi quá nhanh không nhỉ? Cô chợt nhớ ra là hình như anh chưa nói tiếng yêu. Với tay tìm điện thoại, Nguyễn gửi đến Khang một tin nhắn

lúc hai giờ sáng: “ Hình như anh chưa nói yêu em?”. Khang chưa ngủ, anh không ngủ được. Tin nhắn của Nguyên nhắc nhở anh về những điều từng tồn tại trong ký ức. Chỉ một câu anh yêu em nhưng đâu phải dễ gì để có thể phát âm thành tiếng. Đọc tin nhắn trả lời của Khang, Nguyên cười rất ngọt. Cô yêu Khang, cô cũng yêu Iphone và mạng Viettel đã mang đến cho cô những lời ngọt ngào đến thế

“ Chúng nhận Trịnh Cao Khang là của Nguyễn Lâm Nguyên. Giờ thì cô bé của anh ngủ được rồi chứ?”

Đọc lại không biết bao lần rồi Nguyên cũng từ từ chìm vào giấc ngủ. Còn Khang tiến lại gần hơn ban công, đặt tay lên thành ban công ốp gạch đá màu đồng, cảm nhận chút nắng chiều còn vương, nhiệt còn ấm, nhưng vẫn bao trùm là hơi lạnh, ướt ướt của đêm buong. Giữa màn đêm anh thấy lòng thật buồn. Anh lại nhớ Lam da diết. Nhớ nhớ ấy thật khó để có thể gọi thành tên. Nhớ về một cô gái khác khi đang trong một mối quan hệ với một cô gái khác thì người đàn ông ấy không xứng để là một người đàn ông tốt. Khang thấy rõ sự tồi tệ đang tồn tại trong con người mình. Nhưng anh còn có thể có sự lựa chọn nào khác hay sao? Sợ rằng đây là lựa chọn tốt nhất và cũng là duy nhất. Anh sẽ cố gắng, sẽ cố gắng để một ngày nào đó có thể gạt bỏ mọi hình ảnh của Lam ra khỏi suy nghĩ, sẽ cố gắng để xứng đáng ôm trọn gương mặt Nguyên vào lòng và thì thầm ba chữ thiêng liêng: “ Anh yêu em.”

Thức trọn một đêm không hề chớp mắt, Khang bước ra từ phòng tắm. Hơi nước vẫn lan toả khắp cơ thể, mùi bạc hà thơm mát. Hôm nay anh sẽ đưa Nguyên đến một nơi vô cùng đặc biệt. Nơi mà anh đã sinh ra và lớn lên suốt những năm tháng ấu thơ. Khang gọi cho Nguyên muộn hơn thường ngày, anh biết đêm qua cô ngủ trễ nên cố tình muốn cô chớp mắt thêm lúc nữa. Giọng nói cô hết sức tươi tỉnh: “ Sao anh vẫn chưa qua đón em? Hay có gì thay đổi không anh?”

“ Không. Anh muốn gọi trước để kiểm tra xem con mèo lười của anh đã dậy chưa thôi. Chuẩn bị em nhé, ba mươi phút nữa anh đón em.”

Nguyên không biết anh sẽ đưa cô đi đâu, nhưng cô đoán hẳn là quan trọng đi. Cô không thể ăn mặc tùy tiện như ngày thường được. Nguyên chọn một chiếc váy len dài phủ gối, màu xanh da trời, trang điểm nhẹ một chút dấu đi quầng thâm trên mắt và làm làn môi thêm hồng. Mái tóc đen được tết kiểu cách. Nhìn Nguyên không khác nào một cô gái Hà Nội cổ xưa, đẹp, kiêu sa và đầy quyến rũ.

Mất vài giây sững sờ như một gã ngốc trước cổng nhà Nguyên, Khang mới nhớ ra việc mở cửa xe cho cô, sau đó anh trở về bên ghế lái. Hai bàn tay nắm chặt vô lăng, xe vẫn nằm im không chạy. Nguyên quay sang anh, ánh mắt đầy sững sờ: “ Anh sao vậy?”

Khang nhìn về phía Nguyên: “ Lần sau, em đừng đẹp thế này được không? Anh sợ mình không gây tai nạn giao thông thì cũng chết vì mất tim từ bao giờ không biết.”

Nguyên đưa tay ra nũng nịu khẽ đánh vào ngực Khang: “ Anh không thể nghiêm túc một chút được à?”

Vô tình họ chạm vào nhau. Khang nghiêng người rồi ôm Nguyên thật chặt. Nguyên ngượng ngùng: “ Bỏ em ra nào. Không đi sẽ muộn mất”

Đáp lại những dịu dàng của Nguyên là những trầm ấm của Khang: “ Cho anh ôm một lát được không? Mới có một đêm không gặp, thật sựanh bị nhớ em.”

Câu nói của Khang khiến Nguyên thấy lòng mình ngập tràn hạnh phúc. Trên đường đi cô cứ trộm nhìn anh rồi cười. Như nhớ ra, cô liền cao giọng hỏi: “ Anh chưa nói cho em là chúng ta đang đi đâu?”

Khang quay sang nhìn cô rồi lại chuyển tâm vào lái xe: “ Cách đây nhiều năm, anh có đem lòng yêu một người. Nếu em không ngại có thể cùng anh đi gặp người ấy , được chứ?”

Nguyên quan sát thật kỹ gương mặt nam tính của người đàn ông cạnh mình. Từng lời anh nói hoàn toàn nghiêm túc. Nhưng cũng từng lời ấy chẳng khác nào nhát dao đâm vào tim cô. Gượng cười che đi những khó chịu vừa ập đến, Nguyên gật đầu.

Xe dừng lại giữa lòng phố cổ. Nguyên theo Khang xuống xe, bàn tay cô toát mồ hôi. Cô cũng rất muốn biết cô gái kia như thế nào? Cũng như cô rất muốn biết mục đích của anh khi dẫn cô tới đây. Đi vào trong một ngõ nhỏ, chỉ vừa cho xe máy chạy chứ ô tô không thể đi sâu vào được, dừng lại trước một ngôi nhà gỗ thâm nâu rất rộng. Khang mở cổng một cách thành thực. Từ trong nhà bà Vi thấy con trai, theo sau còn là một cô gái. Trong lòng bà không ngừng vui thích. Chạy ra cửa, chẳng chờ Khang cúi đầu chào bà đã nói:

“ Sao về không nói trước với mẹ một tiếng? Đây chẳng phải là Lâm Nguyên đó sao?”

Nguyên bối rồi cúi đầu chào mẹ anh: “ Cháu chào bác gái” rồi quay sang Khang như thầm trách sao anh không nói với em. Khang thì ngược lại, anh rất vui, thản nhiên tiến tới ôm mẹ mình rồi cười: “ Lần này xem ông nội và mẹ còn bảo con là đồ vô tích sự nữa hay không. Trên đường đi con bảo em Nguyên: Cách đây nhiều năm anh có đem lòng yêu một người. Nếu em không ngại thì có thể theo anh đi gặp người ấy được không?”. Nhưng mẹ biết không, cô ấy cả quãng đường đến đây không thềm nói với con một câu nào. Xem ra, cô ấy không muốn gặp mẹ rồi.”

Nguyên tròn mắt vội lấy tay biểu đạt ý không phải như vậy. Muốn nói gì đó lại không tài nào nói được. Cô đành chỉ biết cúi đầu, mặt cô nóng ran vì xấu hổ. Lúc này, ông nội từ trên gác đi xuống đã giải nguy cho cô: “ Còn không mau vào nhà. Thằng Khang mà gây khó dễ cho cháu, cứ nói với ông. Ông sẽ dùng roi mây dạy bảo cẩn thận.”

Khang nhìn ông rồi lầm bầm: “ Thời đại nào rồi mà ông còn lôi cái đó ra dọa cháu. Có phải con nít lên ba nữa đâu mà. Tốt nhất ông cứ giữ sức để đánh chắt nội đi ạ.”

Ông nội cười lớn: “ Được được. Mới có một tháng không gặp thằng cháu tôi ngày càng biết ăn nói. ” Nói rồi ông quay sang Nguyên gật gù: “ Cứ coi đây như nhà mình. Lúc nào rảnh thì cứ đến đây trò chuyện với ông già này. Thằng Khang nửa tháng mới đến được một lần, giờ có cháu rồi ông không cần nó nữa.”

Khang ghé sát tai Nguyên: “ Mặc kệ ông nói, không có anh , cảm em được đi lung tung. Nhờ may trên đường tới nhà ông ai bắt mất em thì anh biết làm sao được? ”

Nguyên trộm cười rồi nhanh tay cô đón đĩa hoa quả bà Vi đang bưng ra đặt xuống bàn. Bà nhìn Khang rồi nói: “ Con có gọi điện hẹn vợ chồng em cùng về không? Lâu rồi vợ chồng nó cũng chẳng buồn mang thằng Bim về chơi với mẹ. Con mà chịu lấy vợ sớm có phải mẹ đã không phải mong bé cháu người ta rồi.”

Khang vừa bóc vỏ quýt rồi đưa Nguyên vừa nói: “ Em nghe thấy mẹ nói gì rồi chứ? ”

Nguyên chỉ biết xấu hổ im lặng và gượng cười. Sực nhớ ra, Khang lại cất tiếng hỏi: “ Ba con đi đâu rồi mẹ?”

Bà Vi nhìn bố chồng lên tiếng: “ Ba xem, thằng nhỏ giờ có người yêu quên luôn cả ba nó. Đến được một lúc rồi mới hỏi ba đâu.” Ông nội anh thì chỉ cười khà khà. Còn mẹ anh nhìn anh tiếp tục : “ Ba anh đi dự đại hội bình xét thi đua cuối năm gì đó. Mẹ không rõ, chỉ thấy ông ấy đi từ sớm rồi.”

Khang à lên một tiếng như đã hiểu. Rồi anh đứng dậy kéo tay Nguyên: “ Em theo anh lên gác, anh cho em xem lãnh địa của anh lúc nhỏ.” Nguyên nhìn về phía ông nội và mẹ Khang như muốn được sự cho phép. Hiểu ý cô gái trước mặt, mẹ Khang đáp lại: “ Hai đứa cứ tự nhiên. Con theo thằng Khang lên trên đó đi. Lát có gì mẹ gọi.” Ông nội Khang cũng tìm kính rồi đứng dậy dặn dò bà Vi: “ Con nhớ làm những món thằng Khang thích. Nấu nhiều một chút, hiếm khi nó về nhà. Ba phải chuẩn bị mấy thứ kéo lát bố thằng Minh sang đón lại vội.” Khang đang bước lên cầu thang nghe ông nói vậy không khỏi ngoái cổ lại: “ Ông sang bên nhà chú ạ?”

“ Thỉnh thoảng thay đổi không khí xem có khác gì không vậy. Suốt ngày ở nhà, cái thân già này cũng chán.”

Khang chỉ dạ một tiếng rồi dắt Nguyên tiếp tục đi lên. Nhìn theo bóng dáng hai đứa trẻ, mẹ Khang mỉm cười hạnh phúc. Cuối cùng con trai bà cũng chịu nghe ra rồi. Có khi chẳng mấy bà phải chuẩn bị hôn lễ cho thằng bé cũng nên.

.....

Nguyên theo Khang bước vào một căn phòng ở cuối dãy hành lang tầng trên. Bên trong phòng không có nhiều đồ đạc. Chiếm diện tích lớn nhất chắc là ba cái giá sách. Hầu hết toàn các sách nước ngoài, nhìn thoáng qua cô đã sợ rồi chứ đừng nói tới đọc hiểu. Góc phòng có đặt một chiếc piano cổ màu nâu gụ. Bên trên là những con lật đật của Liên Xô cũ. Mùi hương ngọc lan trước cửa sổ đưa hương vào căn phòng khiến Nguyên tham lam tiến về phía ban công hít hà. Có người xấu tính lợi dụng lúc cô sơ hở đã vòng tay ôm cô từ phía sau rồi ghé sát tai cô thì thầm: “ Hôm nay có người toàn đồ mặt thôi.”

Nguyên lí nhí đáp lời anh, giọng cô đầy nũng nịu: “Đều tại anh cả, còn trách ai chứ. Anh chẳng cho em chuẩn bị quà và tâm lý tới gặp ông và bác gì cả. Anh chơi xấu.”

“Em đã là món quà lớn nhất đối với ông và mẹ rồi. Khách sáo làm gì chứ. Nếu rảnh hoặc là nhờ may anh đi công tác xa Hà Nội thì em nhớ thay anh về thăm ông và ba mẹ. Họ rất quý em đấy.”

“Dạ. Em nhớ rồi.”

Kéo tay Nguyên về phía chiếc piano, Khang nhìn cô âu yếm: “Để anh đàn tặng em một bản. Em phải ghi nhớ khoảnh khắc này đây. Không phải ai nghệ sĩ dương cầm Cao Khang cũng đàn cho nghe đâu”

Những ngón tay dài của Khang lướt nhanh qua từng phím đàn. Nguyên đã từng nghe rất nhiều những bản Piano cổ điển. Nhưng cô không nhớ ra là mình đã nghe bản đàn mà Khang đang đánh hay chưa? Chỉ thấy từng nốt nhạc như từng dòng cảm xúc, thoáng buồn, thoáng đau thương, và trên hết là chứa đựng tình yêu da diết. Nốt nhạc cuối cùng kết thúc, anh nhìn cô rồi nói:

“Em biết không, đây là bản Unfinished. Một trong những tác phẩm kinh điển của nhà soạn nhạc Schubert khiến anh rất thích ngay từ lần đầu tiên nghe nó. Đó là tình yêu đầy bất hạnh cũng như khổ đau suốt đời Schubert phải gánh chịu. Anh không mong mình giống ông ta. Nhưng anh cũng không mong mình được hơn người khác về bất cứ thứ gì. Song có lẽ, chỉ cần có em, anh đã hơn hẳn người khác về sự may mắn và ưu ái mà duyên phận mang lại. Trong cuộc đời anh có ba thứ mà anh không thể nào để mất. Đó chính là thời gian, tuổi trẻ và quan trọng nhất đó là em.”

Nghe những gì Khang nói, Nguyên vô cùng xúc động. Nó ý nghĩa hơn cả một lời thề thốt về tình yêu, nó khiến con người ta rung động, tin tưởng và cảm nhận được vị trí quan trọng của mình trong lòng người đó. Không hề có anh yêu em, hay anh cần em. Một bản nhạc, một nỗi lòng, một tâm sự. Chỉ có Cao Khang mới thổ lộ được những lời như thế. Chỉ có thể là anh, là duy nhất anh mà thôi. Lâm Nguyên không biết mình đã tu bao nhiêu phúc đức ở kiếp trước mà kiếp này lại được gặp anh!. Trái tim bé nhỏ của cô chỉ biết toàn tâm toàn ý yêu anh, ở cạnh anh và đón nhận những điều kỳ diệu do anh mang lại. Cô chủ động vươn tay ra ôm anh, nép vào ngực anh, có giọt nước mắt thương yêu rơi lăn qua đôi má hồng.

Khang khẽ cười “Bé gốc ạ.”. Trong mùi hương ngọc lan xen vào giữa căn phòng quện lấy mùi thơm nồng nàn trên mái tóc người con gái đang tồn tại nơi ấy, có hai người môi tìm môi và trao cho nhau nụ hôn sâu nồng nàn và ngọt lịm.

.....

Khang cùng Nguyên lật từng trang ảnh cũ. Có hình anh khi ba tuổi ngây thơ bụ bẫm. Có hình anh khi 15 tuổi, rồi biết bao hình của anh khi tốt nghiệp học viện... Anh còn chỉ cho Nguyên về từng người họ hàng thân thuộc. Những tấm ảnh đã nhuộm màu xưa cũ nếu không được lật lại thì cũng sẽ mãi nằm im một nơi mà thôi. Tiếng chuông điện thoại của Khang kéo bàn tay anh dời khỏi cuốn album kỷ niệm. Anh nhìn số gọi đến rồi nhận điện:

“Anh đây. Có chuyện gì vậy?”

“Em mới đi Trung Quốc về hôm qua. Có ít thịt cừu mang từ Mông Cổ về, ngon lắm. Anh qua bên nhà em luôn đi. Em rửa thêm thằng Thắng nữa.”

“Anh đang bên nhà mẹ. Để bữa khác.”

“Anh sang luôn đi. Nhà thì về lúc nào mà chẳng được.”

“Ừ. Ok. Tiện thể có một người muốn giới thiệu với các chú.”

Khang tắt máy, quay sang Nguyên cười: “Chắc chúng ta không ăn cơm mẹ nấu được rồi, anh dẫn em đi gặp vài người bạn.”

Ánh mắt Nguyên bắt chợt hoảng hốt, cô nhìn anh lắc đầu: “Để hôm khác được không anh? Như vậy bác sẽ buồn đấy. Và em cũng hơi sợ”

“Đằng nào mà chẳng phải gặp. Chúng ta còn nhiều bữa khác về nhà mà. Mình xuống dưới chào mẹ thôi em.”

.....

Cho xe chạy vào trong Ciputra, từ xa Khang đã thấy vợ chồng Quân đang lấp bếp nướng ngoài trời. Khang vòng tay qua eo Nguyên, dẫn cô vào sân vườn nhà Quân một cách hết sức tự nhiên. Quân nheo mắt ngạc nhiên khi thấy anh già dẫn theo một cô gái trong bộ dạng thân mật. Hiểu ý Quân, Khang giới thiệu: “ Đây là Lâm Nguyên, bạn gái anh.” Sau đó anh nhìn Nguyên và đưa tay ra tiếp tục nói: “ Quân và Thắng, người anh em tốt của anh. Kia là Ngân, vợ Quân.”

Nguyên cúi đầu lễ phép: “ Em chào hai anh, chào chị.”

Quân một tay đang cầm kẹp nướng, lấy lại sự tự nhiên anh quan sát Nguyên và cười: “ Chắc là em kém tuổi anh, anh nói trước là bao giờ cưới thì anh mới gọi là chị dâu. Còn không thì anh vẫn cứ xưng anh như thường đây.”

Nguyên cũng mỉm cười gật đầu đáp lại: “ Dạ vâng ạ.”

Khang lừ mắt với Quân : “ Cứ tập đi là vừa. Cũng nhanh thôi.”

Lúc này, vợ Quân mới lên tiếng: “ Lâu rồi không thấy anh Khang qua chơi, em còn tưởng anh bị bắt ra Trường Sa làm nghĩa vụ. Anh Thắng vừa bảo là chắc chuyện trăm năm của anh Khang nhà mình có khi không còn hy vọng. Giờ xem ra có người bị phạt vì phát ngôn bừa bãi rồi.”

Thắng nhìn Khang với ánh mắt khó hiểu, rồi quay sang Nguyên đánh giá: “ Anh không sợ bị mang tiếng trâu già gặm cỏ non à? Có khi lúc nào rảnh phải mang giấy bút sang học.”

Nguyên nghe những lời như vậy, cô chỉ biết cúi đầu cười gượng, xấu hổ. Cô nhanh chóng tìm cớ gỡ rối cho mình: “ Mọi người nói chuyện, em xin phép đi theo chị Ngân chuẩn bị thức ăn.”

Cuộc vui nhanh chóng đi qua. Về tới nhà, Nguyên chẳng buồn tắm rửa. Cô nhanh chóng ngã mình xuống đệm, một ngày cuối tuần mệt mỏi nhưng thật nhiều niềm vui và hạnh phúc. Nhanh chóng đi vào giấc ngủ, rồi ngày mai lại là một ngày mới đón đợi.

(Còn tiếp)

9. - Chương 09

Chương 9: Nguyên tội.

(Có một bức tranh cổ họa một cô gái với làn da trắng ngần, lông mi thật dài, nửa người dưới bị vùi trong đầm lầy, trên thân bị dây leo và rắn độc quấn quanh. Toàn bộ hình ảnh lấy màu xanh làm chủ, ý muốn làm người ta hoảng hốt. Ở góc bức tranh ấy có ghi một từ: Envy có nghĩa là Nguyên Tội.

Trong Kinh Thánh từng nói Ghen là Nguyên Tội. Khi người phụ nữ phạm phải nguyên tội này sẽ gặp một thứ như dây leo và rắn độc quấn quanh không thể thoát thân!)

Khang bước vào phòng làm việc, sáng thứ hai đầu tuần không khí cũng khác hẳn. Sau hai ngày nghỉ, anh em có nhiều chuyện để mang ra bàn với nhau hơn. Chủ yếu là chuyện gia đình, rồi chuyện thiên hạ vẫn phơi đầy trên nhật báo. Có vài đồng chí trẻ đang tâm sự về người yêu em thế này, vợ em thế kia, em kia xinh, em này hơi béo...Khang cũng ra nhấc chén nước chè nhấp môi và nghe mọi người bàn luận. Vô tình anh trở thành tâm điểm của cả hội buôn dưa. Một đồng chí mới về lên tiếng trước:

“ Anh Khang trẻ thế đã lên trưởng phòng. Con đường sự nghiệp rộng mở như vậy còn con đường tình duyên thì sao?”

Khang cười cười

“ Anh độc thân đầu phải ngày một ngày hai. Đâu phải mọi người không biết mà chú còn hỏi?”

Đồng chí nữ khác bĩu môi: “Đàn ông gần ba mươi lại đang trên đỉnh cao của sự nghiệp mà độc thân là hơi vắn đề đấy anh. Em nghe nói giờ đang thịnh hành trào lưu: Chỉ có đàn ông mới mang lại hạnh phúc cho nhau. Chắc không phải trưởng phòng mình cũng thế chứ?”

Cả hội phá lên cười. Khang cũng cười.

“Phải hay không hôm nào em xin phép chồng tới nhà anh một tối là biết liền ấy mà. Anh đảm bảo không làm em thất vọng.”

“Chồng em thì chẳng sao nhưng sợ sex friend của anh xé xác em ra mất. ”

Một đồng chí khác thêm vào: “Không sao, em cứ tới đấy đưa thẻ nghề nghiệp của em ra đảm bảo họ chạy toé khói đấy mà.”

Khang uống cạn chén nước chè rồi khẽ đặt xuống.

“Chè hôm nay ai pha mà đặc thế không biết.”

Cả phòng cùng liếc mắt về anh: “Sếp đừng có mà lảng chuyện.”

“Không. Mình có lảng chuyện gì đâu. Chưa nói hết câu thì đã bị cướp lời rồi mà. Thông báo cả nhà, cuối năm mình cưới. Giờ thì giải tán ai về chỗ người ấy được rồi.”

Anh chưa kịp quay lưng về phòng thì thư ký từ đâu chạy tới hốt ha hốt hải, nhìn thấy anh tỏ vẻ vui mừng:

“Anh ở đây làm em tìm mãi. Bên cục vừa gửi công điện báo là bên tham mưu an ninh II sẽ cử người ra đây công tác. Cụ thể là làm việc với phòng chúng ta. Hai ngày nữa bắt đầu.”

Tất cả mọi người ồ lên một tiếng. Khang háng giọng:

“Được rồi. Các anh em trai tráng và các chị em trẻ đẹp xinh tươi bắt tay vào thu gọn tạp chí Playboy cũng như đồ ăn vặt tích trữ khắp nơi đi đã. Một tiếng sau mọi người có mặt ở phòng họp để thảo luận vấn đề chuẩn bị.”

Nói rồi anh nhận công văn từ tay Nhung và trở về phòng riêng.

.....

Hai ngày sau, đoàn cán bộ từ Nam ra công tác trẻ hơn sức tưởng tượng của Khang. Trưởng đoàn là một cô gái tầm hai năm, hai sáu tuổi. Bắt tay chào hỏi từng người một, sau đó anh giới thiệu về cơ cấu tổ chức của phòng, kế hoạch tháng, kế hoạch năm. Hai bên trao đổi về một số nội dung công việc cũng như tìm hiểu về điểm mạnh yếu của đối phương. Cuối cùng là bữa cơm thân mật của chủ nhà chào khách. Khang cũng như mọi người trong phòng của anh hết sức ngạc nhiên trước khả năng uống rượu của cô gái trẻ từ Nam ra công tác. Cô ấy tên là Quỳnh Chi. Vẫn biết con gái an ninh “bách chén không gục” nhưng được như vậy liệu có mấy người? Khang uống rất chừng mực, anh không muốn lát nữa gặp Nguyên làm cô phiền lòng vì mùi rượu nồng nặc. Ngay từ lúc bước chân tới đây, Chi đã lặng nhìn Khang. Không nghĩ trưởng phòng ngoài này còn trẻ đến vậy. Lần này cô được cử ra Bắc chủ yếu để học tập kinh nghiệm. Ba cô cũng là công an nên rất hy vọng con gái có thể giống mình và sự thật là cô không làm ba mình thất vọng. Cầm ly đầy trên tay, bước về phía Khang cô nói:

“Ly trước đó mời anh là với danh nghĩa nghề nghiệp. Còn ly này em hy vọng mời anh Khang với tư cách một người em ngưỡng mộ anh.”

Khang hơi sững lại trước câu nói của người đẹp. Anh chỉ nghĩ mới lần đầu gặp gỡ, biết gì nhiều về nhau đâu mà ngưỡng mộ, cô gái này cũng hài thật. Nhưng chỉ là nghĩ vậy, anh vẫn cầm ly của mình rồi đáp lời:

“Được em ngưỡng mộ thì anh thật là có phúc lớn rồi. Chúc em có những ngày ở Hà Nội ý nghĩa.”

Nói rồi anh cạn sạch ly rượu đầy. Nhưng chưa thoả lòng, Quỳnh Chi tiếp tục rót đầy cho anh ly khác, cũng như cô tiếp tục thêm rượu và ly của mình:

“Ly này em thay mặt cả các chị em đang ở đây kính anh, mong anh hết sức giúp đỡ.”

Thư ký hiểu rõ Khang rất ghét uống rượu khi bị ép kiểu này. Cô lên tiếng gỡ nguy cho sếp:

“Chị để phó phòng Cường của chúng em đỡ rượu vậy. Chứ sắp Khang dạy dày không được tốt. Chỉ sợ uống nhiều sẽ bị xuất huyết như lần trước lại gây nên thiệt hại tới quốc gia.”

Khang quay sang Nhung : “Cảm ơn em nhưng không sao đâu.” Sau đó anh nhìn Chi: “Cảm ơn em. Anh luôn làm đúng chức trách và sẽ nhiệt tình. Chúng ta cùng là anh em trong ngành mà, đừng khách sáo.” Nói rồi anh tiếp tục cạn.

Quỳnh Chi biết ý nên không dám mời rượu Khang nữa. Cô tiếp tục uống cùng những người khác. Còn Khang nhớ tới những gì Nhung vừa nói. Cô nói đúng, anh từng xuất huyết dạ dày, cách đây mới có vài tháng. Cụ thể đó là khi anh muốn ép bản thân mình quên Lam. Những ngày ngọt ngào đã qua dù đã trôi về phía cũ nhưng dư âm của nó vẫn mặc sức giày xéo tâm can mỗi người.

Kết thúc tiệc đãi khách cũng khá muộn. Anh chạy xe thẳng về căn hộ chứ không tới chỗ Nguyên nữa. Đã ba ngày rồi họ chưa gặp nhau. Anh vì bận với đoàn công tác từ Nam ra nên hai ngày trước toàn về muộn. Không gặp cũng không thấy nhớ, nhưng Khang không thể phủ nhận một điều ở bên Nguyên anh thấy rất bình yên! Sau khi về tới nhà, anh cùng cô nói chuyện điện thoại tới khuya cho tới lúc anh gọi mấy câu không thấy cô nói gì, đoán là cô đã ngủ quên. Tắt máy rồi anh cười, cô gái này hay thật đấy, nói chuyện điện thoại với người yêu mà vẫn có thể ngủ quên được.

Ngày thứ sáu trôi qua nhanh, mọi công việc đều tiến triển hết sức thuận lợi. Thứ bảy tối, Nguyên nói sáng nay phải cùng mẹ đi chùa, tối đến có sinh nhật người bạn nên không thể gặp anh, vì thế Khang đành ngủ tới gần trưa mới dậy. Nghĩ đến căn bếp lạnh của mình, anh liền tìm chìa khoá xe và về nhà mẹ như mọi lần.

Vừa vào đến sân, anh bấm còi inh ỏi để làm ông nội vui. Thoáng bất ngờ khi bước vào phòng khách thấy Chi. Khang quên cả chào hỏi người lớn, anh đặt mấy túi hoa quả đặt xuống bàn rồi hỏi cô: “Sao em lại ở đây?”

Chi cũng rất ngạc nhiên khi thấy Khang, không biết nên trả lời thế nào thì ba Khang lên tiếng:

“Đây là con gái của bạn ba ở Sài Gòn ra ngoài này công tác nên có mang quà tới thăm nhà mình. Không phải hai đứa quen nhau chứ?” Nói rồi ông nhìn sang Chi và giới thiệu: “Đây là con trai bác. Cũng đang làm bên cục.”

Chi khẽ mỉm cười đáp lời ông: “Dạ vâng. Anh Khang là người phụ trách hướng dẫn công việc của chúng cháu đợt này bác ạ. Cháu không biết anh ấy là con trai bác.”

Khang ngồi xuống rồi cẩn thận quan sát nét mặt của ba mình và gật đầu trước câu nói của Chi. Mẹ anh mang đĩa bánh phu thê còn nghi ngút khói ra mời Chi. “Cháu ăn đi cho nóng. Đây là bánh phu thê của người Kinh Bắc. Bác làm hơi vội nhưng vẫn giữ được đúng vị lắm.”

Sau đó bà nhìn con trai dò hỏi: “Hôm nay sao con về một mình vậy? Tuần trước ba con vẫn còn tiếc mãi đấy.”

Khang cười với mẹ: “Cô ấy bận. Để bữa khác con bảo cô ấy đến chào ba sau. Ông nội đâu rồi mẹ?”

“Ông ở bên chú vẫn chưa về. Chắc là mai phải sang đón ông về thôi.”

Khang nhún vai tỏ đã hiểu

“Thảo nào con bấm còi inh ỏi mà không thấy ông cao giọng quát lên. Mẹ cứ để ông bên nhà chú thêm tuần nữa. Ở nhà mình có gì vui đâu chứ. Ông cũng phải thay đổi không khí mới thoải mái.”

Chi hết sức lắng nghe câu chuyện của Khang và mẹ anh. Chuyện trò với ba anh thêm một lúc cô định ra về nhưng bị bố mẹ anh giữ lại dùng cơm. Không thể từ chối nên Chi vào bếp phụ mẹ anh làm bữa. Cô rất thích các món ăn Hà Nội, nhưng cách nấu khác hẳn người Sài Gòn. Mới ra đây được vài ngày, lại đều ở trong nhà khách của bộ nên cô chẳng có dịp được thăm thú nơi đây. Ăn cơm xong mẹ Khang dẫn cô lên gác giới thiệu về căn nhà cổ đã gần trăm tuổi này. Khi nghe các giai thoại về gia đình Khang, Chi đi hết ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác. Nghỉ trưa trong một căn phòng dành cho khách, mùi ngọc lan đưa hương khiến cô thấy dễ chịu xiết bao. Hà Nội quá khác biệt với nơi cô sinh ra và lớn lên. Hà Nội rêu phong và cổ kính. Hà Nội thâm trầm và tĩnh lặng!

.....

Buổi chiều, ba Khang dẫn Chi tới phòng sách giới thiệu một số tài liệu chuyên ngành. Trước khi cô về ông còn đặc biệt đưa cho cô một bộ cờ bằng thạch anh dặn phải giao cho ba cô. Cô từ chối món quà quý nhưng không được nên đành phải thay ba mình nhận tấm chân tình của ba Khang. Được sự uỷ thác của ba mẹ mình nên Khang gánh trách nhiệm đưa Chi về. Trên đường về anh mời Chi tới Sơn Tinh. Anh muốn mời cô thưởng thức rượu Sơn Tinh ở đây, Chi cũng không từ chối. Cô thấy thoải mái khi tiếp xúc với Khang hơn mấy ngày trước, không còn thấy cái dáng vẻ lạnh lùng và khách sáo xa lạ của anh trước đó. Họ bước vào quán khi đã xế chiều. Đây là nơi mà Khang vẫn hay lui tới, không gian ở đây rất ấm áp, anh rất thích cũng rất phù hợp để trò chuyện tâm tình. Hai người vừa cạn vừa cùng nhau nói về đời phiếm. Chi nhìn Khang và phát biểu: “ Anh biết không, nhìn anh rất cô đơn.”

Ánh mắt Khang như sáng lên đầy hứng thú: “ Em nói tiếp đi. Người rút ra được nhận định này thật không tầm thường đâu.”

Chi vừa rót rượu vào chén mình rồi tiếp tục: “ Em thấy anh đang che đi rất nhiều tâm sự . Đôi mắt anh khi tiếp xúc với người khác lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng, cảnh giác. Phải là người trải qua những chuyện thế nào thì mới khó mở lòng với người khác như vậy?”

Khang không nói gì, anh chỉ cười và uống. Còn Chi hiểu là anh không muốn nói nên cũng không tiện hỏi. Nhưng rồi Khang nhìn cô và mở lòng:

“Anh từng yêu, sau là đau, nhớ kỹ một người. Sau đó giống như mọi người, bình thần mà trải qua cuộc sống. Em đúng là một cô gái rất thông minh. Ngay đến bạn gái hiện tại của anh cũng không hề phát hiện ra ánh mắt anh nhìn người khác lạnh lùng. Bản thân anh cũng thấy mình nguy trạng rất tốt mà?”

“ Em từng đọc thông tin về anh. Thạc sĩ kinh tế, thạc sĩ tội phạm học, nằm trong danh sách cán bộ nguồn, người luôn đứng đầu mọi kỳ sát hạch, người có thể nói thành thạo cùng một lúc 5 thứ tiếng... Cứ ngỡ xuất sắc như thế hẳn là hạnh phúc. Nhưng em không thấy anh có vẻ hạnh phúc lắm. Có thể vì anh giỏi che giấu hoặc tại em không giỏi đoán tâm lý một người đàn ông phức tạp như anh. Nhưng em thấy anh lúc nào cũng toát lên dáng vẻ hơi bất cần và cô đơn nữa. Bạn gái hiện tại của anh không nhận ra vì cô ấy không phải là công an. Hoặc là tình cảm không đủ sâu sắc để nhìn thấy tận đáy lòng người đàn ông bên cạnh.”

“Lúc tuổi còn trẻ, khát vọng tình yêu, kỳ vọng có một người làm cho anh yêu ruột gan đứt từng khúc, muốn ngừng mà không được. Đợi cho đến khi trải qua nhiều lần sinh ly tử biệt, nhân tình ấm lạnh, anh mới nhìn thấu thế giới phù hoa này. Anh không còn trẻ nữa, không hề vì yêu ruột gan đứt ra từng khúc, thế nhưng cũng không có hối hận về những năm tháng đã qua. Chỉ là những gì đã qua không sao quên nổi. Em nói đúng, anh cũng thấy mình rất cô đơn. Cô đơn vì không có ai hiểu mình. ”

Nói rồi Khang đưa chén lên chạm với Chi và hai người cùng cạn. Nhanh chóng hai chai Sơn Tinh đã được giải quyết. Họ mặc sức uống rượu và nói cười, không hay biết rằng, ở đây bàn dài đầu tiên có một nhóm người đang vui cười, trong đó có một cô gái không ngừng đưa mắt về phía họ. Nguyên nhận ra Khang ngay từ lúc anh bước vào quán nhưng anh lại không thể nhận ra cô giữa đám đông ồn ào huyền ảo. Nguyên không biết người con gái đang ngồi uống rượu cùng Khang là ai. Cô chỉ thấy từ đầu tới cuối họ rất thân thiết, đối với cô anh cũng chưa từng thoải mái như vậy. Một hành động nhỏ của họ cũng khiến cô thấy nhói lòng.

Khang kể chuyện về Lam cho Chi nghe. Còn Chi thì vẫn tỉnh táo rót rượu và chăm chú. Anh tìm trong túi áo hộp thuốc. Mỗi khi nghĩ về Lam anh vẫn thường dùng thuốc để lấy lại sự bình tĩnh. Chi cũng đưa tay rút một điếu. Ngạc nhiên vài giây, nhưng nhanh chóng Khang vươn người về phía đối diện châm lửa giúp cô. Hành động đó khiến Nguyên không cầm lòng được. Cô đứng dậy xin phép mình không khoẻ rồi về khi bữa cơm mừng sinh nhật người bạn thân vẫn còn đang dở. Lang thang một mình, để mặc những cơn gió lạnh tấp vào mặt cho tỉnh, Nguyên suy nghĩ về suốt thời gian bên Khang. Chưa đủ lâu để gọi là sâu nặng. Cũng trải qua đủ cung bậc cảm xúc nên không thể đặt tên là hồi hợt. Nhưng cô hiểu là cô chưa biết gì về anh. Những gì hôm nay cô thấy đã nói lên tất cả. Anh thần nhiên ở cạnh một cô gái khác cùng uống rượu, cùng hút thuốc. Cô gái đó nhìn cũng rất xinh đẹp, cái đẹp gợi cảm của một người hiện đại. Quan sát bộ đồ trên người cô ta cũng đủ để thấy đó là một người có hoàn cảnh không hề tầm thường. Dường như đó mới là Cao Khang, một Cao Khang hoàn toàn lạ lẫm với cô. Cô nên làm gì với tình yêu vừa mới bắt đầu này? Hỏi anh về chuyện hôm nay? Hay là để cho cả hai một thời gian suy nghĩ lại?

Cứ lang thang như vậy cho đến khi tiếng chuông điện thoại réo. Là Khang. Suy nghĩ vài giây, Nguyên nhắc máy:

“ Dạ. Em nghe.”

“ Em vẫn chưa về à? Có cần anh qua đón không?”

“ Em đang về rồi. Không cần đâu. ”

“ Giọng em sao thế? Em ốm à? Sao không nói cho anh biết? Em đang ở đâu để anh qua đón.”

Nguyên cảm thấy khó chịu, cô thật sự khó chịu khi thấy anh vừa thoải mái với một người con gái khác, giờ thì gọi cho cô với vẻ đầy quan tâm. Cô cố gắng giữ lại cho mình một chút tự tôn, cô gần như gắt lên với anh:

“ Em đã nói là không cần mà. Anh cứ mặc kệ em.”

Khang hơi ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên anh thấy Nguyên gắt lên với mình. Bình thường dù không vui hay mệt mỏi cô cũng vẫn cười và dịu dàng với anh, hoặc chỉ là nói những câu hờn dỗi. Có lẽ cô đang giận anh. Vì sao nhỉ? Chẳng lẽ vì một tuần rồi anh không tới gặp cô? Nhưng sự thật là anh bận mà cô thì cũng đã cảm thông. Sáng nay cô còn nói chuyện điện thoại với anh hết sức bình thường. Nhận ra là Nguyên đã tắt máy. Anh cố gọi lại chỉ thấy thuê bao không liên lạc được. Cảm giác lo lắng, Khang quay đầu xe về hướng nhà Nguyên.

.....

Nguyên tắt máy, cô tắt nguồn điện thoại luôn. Từng giọt nước mắt cứ thi nhau rơi xuống. Rất lâu rồi cô mới lại thấy buồn như hôm nay. Cô không biết vì sao mình lại nổi cáu với Khang. Cô cũng không biết tại sao cô càng lúc lại càng thấy hạnh phúc mà anh mang lại mong manh đến thế. Anh quá xa vời, cô cứ cố chạm tay tới nhưng chỉ là chạm vào ảo ảnh. Trái tim của anh không hề thuộc về cô. Đi bộ suốt gần một tiếng, những mệt mỏi xen lẫn những lời muốn nói trong lòng không thể nói ra vô tình làm bước chân Nguyên nặng nề. Gần tới lối vào nhà mình, cô dừng bước. Cô thấy Khang. Anh đang lặng lẽ đứng dựa vào cửa xe hút thuốc. Anh chỉ mặc duy nhất một chiếc sơ mi giữa trời đông buốt giá. Gặp anh lúc này chẳng khác nào càng làm cô khó xử. Nhưng sớm hay muộn cũng phải đối mặt mà thôi! Có thể, anh sẽ nói gì đó kiểu như trong phim họ hay dùng làm lời thoại cho nhân vật kiểu như: “Anh xin lỗi, anh không xứng với em” hoặc là “ Em hãy quên anh và đến với một người khác đi.” Nghĩ đến thôi cô lại thấy khoe mắt mình ướt ướt.

Bước về phía Khang, Nguyên im lặng cúi đầu. Khang vắt đầu thuốc đang cháy dở xuống đất. Lúc này cô mới quan sát kỹ hơn, bên cạnh đầu thuốc vừa rơi là vô vàn đầu thuốc khác đã tàn lửa. Khang mở cửa xe rồi khàn giọng:

“ Em lên xe rồi có gì nói sau.”

Nguyên trèo lên xe. Đôi chân cô sắp khuỵu xuống vì đau. Hôm nay cô đi một đôi giày chín phân. Đi bộ hơn tiếng trời cũng đủ làm Nguyên sưng gót. Khang đóng cửa xe lại rồi quay về bên ghế lái. Không gian xung quanh như nghẹt thở, chỉ có hai người đang chết lặng. Bóng tối và lạnh lẽo xộc vào, ngăn giữa họ một khoảng trống vô hình. Nguyên ngồi bất động, mái tóc dài xoã xuống che một nửa khuôn mặt đang tái đi nhợt nhạt. Không ai nói với ai một lời, Khang vòng tay ra kéo Nguyên vào lòng, anh tham lam chiếm lấy bờ môi cô mềm mại. Đôi mắt đen của Nguyên mở to thẳng thốt, cô lấy tay cố đẩy anh ra. Nhưng mọi cố gắng đều vô nghĩa. Một bàn tay của Khang giữ chặt sau gáy Nguyên cố định cô trong lòng anh ấm áp. Những giọt nước mắt của Nguyên cứ nối nhau rơi xuống. Nụ hôn của hai người mang theo vị mặn. Khang dừng lại rồi buông cô ra. Tay anh khẽ lau những giọt nước của cô. Anh nhìn cô rồi nói:

“ Anh chỉ là một người đàn ông bình thường, có đôi khi còn rất ích kỷ, vô tâm. Nhưng nếu em nói anh sẽ sửa. Nếu em không muốn anh sẽ không làm. Anh không biết hôm nay chuyện gì đã xảy ra với em, nhưng chắc chắn chuyện đó là do lỗi sai của anh. Anh xin lỗi. Nhưng xin lỗi vẫn là chưa đủ vì nếu em không nói ra thì lần sau anh sẽ không biết lỗi sai và tiếp tục mắc phải. Khi đó em sẽ lại càng đau lòng. Vì thế anh muốn em hãy nói cho anh biết. Được không?”

Nguyên vẫn không nói gì, chỉ mặc Khang ôm vào lòng và khóc. Khang cũng không biết mình đã làm sai chuyện gì, anh chỉ biết tự dối lòng mình, thì thầm vào tai Nguyên:

“Em biết không? Một tuần rồi mình chưa gặp nhau. Anh rất nhớ em. Nếu em không chịu nói thì anh đêm nay anh sẽ không cho em về.”

Nguyên vẫn không nói gì, ngực trái của Khang đã bị ướt đầm. Tay anh chỉ biết dịu dàng vuốt nhẹ lưng Nguyên và an ủi: “Nín mà, đừng khóc mà. Em khóc anh đau lòng lắm. Em cứ đánh anh hay trừng phạt anh thế nào cũng được. Đừng khóc mà. Xin em đấy.”

Nguyên thật sự không khóc nữa. Lấy lại bình tĩnh rồi cô nói với Khang bằng giọng sùng sục:

“Cao Khang, anh có biết không.....có một bộ phim điện ảnh của Tây Ban Nha có tên là Rờ bến”. Giọng Nguyên nghẹn ngào, dừng một lát cô tiếp tục nói:

“Trong bộ phim điện ảnh đó, có một tình tiết, nam nhân vật chính đang hút thuốc, nữ nhân vật chính liền đi tới, cầm lấy điều thuốc trong tay anh ấy hút một hơi. Chỉ cần một động tác này, đã tuyên bố bọn họ thật sự cùng loại, cho nên sau đó bọn họ yêu nhau, cái gì cũng không thể chia rẽ được họ...”

Bàn tay Khang xiết chặt Nguyên vào lòng, anh hiểu cô đang muốn nói gì, anh vẫn im lặng chờ cho cô nói hết

“Lúc em nhìn thấy anh và cô gái đó cùng nhau uống rượu, cùng nhau hút thuốc. Em đã hiểu anh và cô ấy cùng loại. Còn em dù cố gắng cũng không thể hiểu được anh. Em càng muốn biết thì chỉ sợ càng đẩy anh ra xa khỏi mình. Và em cũng không biết nên hỏi ai? Em cái gì cũng không biết. Em chỉ biết suy nghĩ một mình...Rồi anh chờ em ở đây, nhìn thấy anh em thật sự muốn chạy nhưng lại nghĩ sớm hay muộn cũng phải đối mặt. Chạy một lúc chứ không chạy được cả đời. Chỉ sợ đến lúc đấy anh không bao giờ còn nhớ tới một người như em vì thế em mới lên xe. Còn anh thì ôm em, hôn em mà người anh có mùi rượu và thuốc lá của một người con gái khác.”

Nước mắt của cô lại lạnh lẽo ướt mi. Anh thấp giọng xin lỗi bên tai cô: “Là anh không đúng. Anh xin lỗi. Anh và cô ấy là đồng nghiệp, không hề có nảy sinh tình cảm nào khác. Tình yêu không thể nghĩ sai. Nên em không được nghĩ lung tung nữa. Anh thật sự rất sợ mất em.”

Nói rồi, anh cúi xuống hôn những giọt nước mắt đang trượt dài trên má cô và họ hôn nhau để quên đi những buồn đau không đáng có. Rồi anh tiếp tục ghé tai cô khàn giọng nói thầm: “Anh rất hạnh phúc. Em biết không, anh sẽ hiểu là hôm nay có người ghen. Tình yêu như món thịt bò xào cần tỏi, cần thêm một tí hạt tiêu sẽ thú vị hơn rất nhiều. Cảm ơn em đã luôn làm anh thấy bình yên và hạnh phúc.”

10. - Chương 10

Chương 10: Duyên mỏng, tình sâu.

“Trên đời này có nhiều cuộc gặp gỡ, tình cờ, là duyên phận cả đời gắn bó. Nhưng cũng có những tình cờ cũng chỉ là tình cờ đúng nghĩa mà thôi.”

Một tuần sau, chuyến công tác của Chi nhanh chóng kết thúc. Cả đoàn sau khi chia tay đã lên máy bay rời khỏi Hà Nội. Chỉ còn Chi vẫn ở lại. Cô muốn dành hai ngày cuối tuần hiếm hoi để thăm thú nơi đây.

Chủ nhật, Khang mời cô tới nhà anh ăn cơm. Anh ngỡ ý đón cô nhưng cô đã từ chối. Đi taxi tới địa chỉ mà Khang báo trước, cô khó khăn lắm mới tìm được căn hộ trên tầng 18 của anh. Mở cửa cho Chi là một cô gái. Họ cùng ngạc nhiên nhìn nhau, nhưng Nguyên nhanh chóng thu hồi lại sự ngạc nhiên đó của mình mời Chi vào nhà. Khang lúc này mới từ trong bếp đi ra, hôm nay anh vận một bộ đồ thể thao màu trắng nhìn rất trẻ trung phong độ. Chi đưa hộp quà đã chuẩn bị cho anh, Khang giơ tay đón nhận và tự nhiên giới thiệu hai cô gái trước mặt với nhau.

“ Giới thiệu với Chi, đây là Nguyên bạn gái của anh.”

“ Còn đây là Chi, đồng nghiệp của anh từ Nam ra công tác.”

Nguyên mỉm cười, nghĩ tới hiểu lầm lẫn lộn trước cô không khỏi áy náy và thấy mình có phần không tốt. Còn Chi rất tự nhiên chào hỏi và đi khắp nơi quan sát nhà Khang.

“ Thật không ngờ à nha. Theo quan niệm của người xưa thì đây chẳng khác nào là “ kim ốc tàng kiều” đây đồng chí Trịnh Cao Khang ạ. Ngưỡng mộ quá.”

Khang lừ mắt với Chi:

“ Nếu không phải tại em làm người yêu anh khóc cả buổi thì anh đã chẳng thêm mời em tới nhà rồi.”

Nguyên mang trà ra cho Chi, nghe Khang nói vậy cô gượng cười, cúi đầu và nói nhỏ: “ Anh đúng là nhỏ nhen, thù lâu nhớ giai.”

Chi bật cười khanh khách: “ Tôi cứ tưởng mình được lệnh tới đây tham mưu kế sách hoà hoãn của hai anh chị nhưng giờ xem ra không cần nữa. Haizz. Có khi tôi nên về trả lại không gian riêng cho hai người nhỉ?”

Nguyên tưởng Chi nói thật liền vội kéo tay Chi: “ Không phải đâu chị, chị đừng về mà. Chị mà về em đi luôn cùng chị.”

Khang đứng dậy mím môi:

“ Hai người tâm sự đi. Hôm nay anh là chủ nhà, anh sẽ vào bếp. Muốn về cũng được nhưng chờ dùng bữa xong đã. Anh cũng không có ý định giữ em đâu.”

Chi nghe vậy xong đành lễ lưởi với anh.

.....

Sáng hôm sau, Khang tiễn Chi ra sân bay. Trước khi vào cửa, Chi ghé tai Khang nhẩm nhủ: “ Em Nguyên là một cô gái tốt. Anh mà bắt nạt em ấy thì liệu hồn với em. Đừng chỉ biết nhìn về quá khứ để mà nhớ, hãy biết nghĩ tới tương lai mà lo sợ.” Rồi cô bước vào bên trong khu vực soát vé, vẫy tay chào tạm biệt Khang.

“ Cảm ơn quý khách đã sử dụng dịch vụ của hãng hàng không Việt Nam Airline. Chuyến bay của chúng tôi vừa đưa quý khách tới sân bay Nội Bài – thành phố Hà Nội. Bây giờ là 9h30’ giờ địa phương và nhiệt độ bên ngoài đang là 13 độ C. Xin chân thành cảm ơn và mong được gặp lại quý khách.”

Trong những âm thanh ồn ào huyền ảo của sân bay, bước về phía ngược lại và nghĩ tới những gì Chi vừa nói, Khang liền cầm điện thoại lên gọi cho Minh Thắng:

“ Thắng à. Chiều rảnh không anh qua đưa chú tới một nơi.”

“ Em rảnh. Có chuyện gì thế anh?”

“ Anh cần trang trí lại căn biệt thự ở Tây Hồ ấy mà. Chuẩn bị lấy vợ.”

“ So hot à nha. Ok. Chiều gặp anh sau.”

Khang cúp máy rồi chậm rãi bước ra khỏi sân bay Nội Bài. Anh không hề biết rằng có người vừa đi qua anh rất vội. Họ đã vô tình lướt qua nhau mà không ai nhận ra sự tồn tại của đối phương.

.....

Buổi chiều, Khang cùng Thắng tới căn biệt thự bỏ trống ở Tây Hồ như đã hẹn. Cả khu nhà màu xanh dương, hai tầng với thiết kế phòng rất đồ sộ. Anh dự định sau khi cưới sẽ chuyển tới đây sống hẳn. Dù sao đây cũng là món quà mà ông nội dành tặng anh. Sau khi cùng thảo luận thiết kế nội thất bên trong và khu vườn bên ngoài, Khang cho mời thợ tới xúc tiến công việc luôn. Khang lựa từng đồ một, cẩn thận với từng chi tiết nhỏ nhất. Anh muốn tự tay mình mang lại hạnh phúc cho Nguyên.

Mấy ngày sau Khang vừa chạy việc cơ quan, anh lại vừa lo việc trang trí căn nhà nên chẳng có thời gian gặp Nguyên. Một cảm giác nhớ nhung xen vào trong tâm trí. Một tuần lại nhanh chóng trôi qua, căn nhà mới của Khang đã nhanh chóng bước vào giai đoạn hoàn thiện. Toàn bộ đồ đạc bên trong toàn là đồ nhập

ngoại, từ rèm cửa tới những chiếc giá gỗ nhỏ xinh. Khu vườn trước hiên cũng được anh mời thợ làm vườn cẩn thận trồng đủ các loại hoa. Đồ đạc trong căn hộ của anh đã được chuyển hết sang đây. Nhìn những đổi thay, trong lòng cảm thấy rất hạnh phúc, Khang cầm điện thoại lên và gọi cho Nguyên:

“ Em sắp tan làm chưa? Anh qua đón.”

“ Em đang chuẩn bị về rồi. Anh đang ở đâu vậy?”

“ Vậy em chờ anh 10 phút. Anh qua đón em ngay đây. Anh có một món quà bất ngờ dành cho em.”

Nguyên bước ra khỏi Vinmec đã thấy xe của Khang. Suốt đường đi, anh nắm chặt tay cô không chịu buông, thỉnh thoảng anh lại đưa tay cô lên hôn dịu dàng. Nguyên quay sang anh mỉm cười: “ Anh tập trung lái xe đi. Định đưa em đi đâu vậy?”

“ Bí mật. Sắp tới rồi. Anh nghĩ là em sẽ thích.”

Xe đi vào khu biệt thự Tây Hồ nằm trên đường Đặng Thai Mai rồi dừng lại. Dẫn Nguyên trước căn biệt thự của mình, Nguyên quay sang anh khẽ hỏi: “ Đây là nhà ai vậy anh? Không phải lại đi gặp người mà anh đã yêu cách đây nhiều năm chứ?”

Khang ghé tai cô thì thầm: “ Nhà của chúng mình đây, em thích không?”

Nguyên tròn mắt ngạc nhiên. Nhưng cho tới khi đặt chân vào bên trong cô vẫn không thôi sửng sốt. Một ngôi nhà mơ ước của biết bao cô gái. Khang dẫn cô đi xem từng phòng một. Cô cảm giác như mình đang mơ vậy. Tất cả, tất cả đều quá tuyệt vời chính vì thế nó làm Nguyên có cảm giác không thật. Khang để Nguyên tự nhiên đi xem nhà, anh trở xuống dưới vào bếp chuẩn bị bữa tối. Anh làm hai phần bát tết rồi nhanh chóng thái đủ các loại rau quả làm salad. Hai đĩa Spaghetti hải sản cũng được Khang bưng ra. Trên bàn ăn là một lọ tulip đen toả hương nồng nàn và mê hoặc. Ngoài kia, đêm đã buông dần, những con sóng ngoài hồ hoà tan vào với bờ tạo thành một khúc nhạc du dương. Khang kéo ghế cho Nguyên. Hai người cùng dùng bữa, thỉnh thoảng họ liếc nhìn nhau cười đầy ngọt ngào.

Nguyên bận rộn xử lý đồng bát đĩa trong bếp, còn Khang đã đứng từ sau cô lúc nào không biết. Anh vòng tay qua eo cô rồi hít hà mùi hương trên mái tóc đen dài nhưng mượt. Đôi bàn tay Nguyên vẫn còn đầy bọt của nước rửa nên không thể đẩy anh ra, cô chỉ biết để mặc anh ôm vào lòng từ phía sau như vậy. Sau khi dọn bếp xong, Nguyên chỉ biết chống cằm lặng nhìn Khang cho whisky vào đun nóng. Mùi hương ấm nồng nhanh chóng lan toả khắp căn bếp. Khéo léo định lượng rượu vừa đủ, Khang cho cafe hoà lẫn với rượu và đổ một lớp kem lên trên. Nguyên không hề biết là cafe cũng cần cầu kỳ tới vậy. Mang hai ly cafe về phía ban công phòn khách, họ cùng ngồi tựa vào vai nhau. Khang kể cho Nguyên nghe về sự tích cafe Ireland và câu chuyện tình của chàng bantander với nữ tiếp viên xinh đẹp.

“ Em biết không, khi cô gái gọi cafe Ireland. Chàng trai đó đã vỡ oà vì hạnh phúc nên anh ta lén rơi nước mắt xuống ly cafe. Phải có bao nhiêu tình yêu mới có thể nghĩ ra được cách dùng Whisky dung hoà với rượu?” Nhấp một ngụm Irish, Khang khẽ nắm lấy bàn tay Nguyên và nói:

“ Anh không hề lén cho nước mắt vào ly cafe của em. Nhưng tình cảm của anh dành cho em không hề thua kém chàng Bantander trong câu chuyện.”

Nguyên nâng ly cafe lên hít một hơi thật sâu như muốn mang trọn mùi hương vào trong tim và khắc sâu vào trí nhớ. Cô chậm rãi uống từng ngụm nhỏ. Hơi nóng của cafe như tạo thành một ngọn lửa đốt cháy cõi lòng cô. Nhìn về phía xa ngoài ban công, nơi những ánh đèn bên kia hồ đang chiếu sáng, Nguyên nép vào lòng Khang dịu dàng:

“ Anh đã mang em đến với một cuộc sống hoàn toàn khác. Ở cuộc sống đó, mỗi khoảnh khắc đều là bình sáng. Em đã từng đi qua những con đường một mình, nghe những bản nhạc một mình nhưng chỉ khi có anh em mới biết những con đường mình đi qua mang cho người ta một cảm giác bình yên đến thế, những bản nhạc mình nghe qua dù có một mình vẫn thấy cảm xúc làm lòng ta trào dâng đến thế. Cuộc sống của em trước khi quen anh cứ lặng lẽ trôi như đó là qui luật. Nhưng anh đã khiến em hiểu rằng cuộc đời này tuyệt diệu biết bao nhiêu. Mùa đông năm nay cũng không còn lạnh giá như mùa đông năm trước. Cảm ơn vì đã có anh. Cảm ơn anh đã buông bỏ status độc thân để chọn em và bên em. Dù anh có là ai em cũng chỉ biết yêu anh trọn đời trọn kiếp.”

Đặt một nụ hôn nhẹ xuống trán Nguyên, sau đó Khang đứng dậy: “Em ở đây chờ anh một lát”.

Anh bước lên phòng ngủ mang xuống một chiếc hộp gỗ nhỏ tinh xảo. Vừa mở hộp, anh vừa nói:

“ Anh biết giữa chúng ta có rất nhiều khoảng cách: tuổi tác, công việc, rồi cả sự hiểu biết về nhau...Gặp em là sự sắp đặt của mẹ cha nhưng chúng ta đã không chọn nhau mà là duyên phận chọn chúng ta và mẹ cha chỉ là người cố gắng để duyên phận ấy thành một kết quả như mong muốn. Anh từng đọc ở đâu đó một câu nói rằng: “ Hạnh phúc không phải là những gì không có được và đã mất đi mà hạnh phúc là những gì hiện tại đang nắm giữ.” Và em, chính là hạnh phúc của anh. Bản thân anh biết mình không phải là người đàn ông hoàn hảo. Anh có thể có tiền, có sự nghiệp nhưng bản thân anh đôi lúc lại vô tâm, ích kỷ. Có thể anh những gì anh làm lại vô tình khiến người con gái bên cạnh anh đau lòng. Nhưng anh tin em là người phụ nữ luôn biết hy sinh và sẽ thông cảm cho con người đó của anh. Em vừa nói rằng sẽ nguyện yêu anh trọn đời trọn kiếp. Một câu nói của em có ý nghĩa thế nào với anh chắc hẳn là em không biết. Anh chỉ có một cuộc đời, và cuộc đời đó bây giờ muốn giao lại cho em. Đồng ý cưới anh nhé?”

Nguyên lặng đi trước những gì Khang nói. Có hoảng sợ, có bất ngờ và trên hết là ngạc nhiên. Bối rối nhìn xuống cổ tay mình đã được một chiếc vòng ngọc bích được chạm khắc nổi hình hai con rồng vàng tự bao giờ không biết. Cảm xúc khó gọi thành tên, Nguyên chỉ biết lặng im. Khang đưa tay ra ôm cô vào lòng:

“ Em không đồng ý ngay cũng được. Anh biết là em có chút bất ngờ. Vậy thì hãy cứ suy nghĩ rồi trả lời anh sau vậy. Nhưng chiếc vòng ngọc trên tay em thì không được tháo ra. Đây là kỷ vật của bà nội anh để lại. Anh muốn nhờ em giữ hộ anh cũng như giữ hộ nhà họ Trịnh.”

Nguyên vòng tay ra ôm chầm lấy Khang. Lần đầu tiên cô chủ động hôn lên môi anh. Đôi môi cô run run như chứa đầy vẻ lúng túng và e ngại. Khang cũng rất bất ngờ, nhưng nhanh chóng anh chuyển thành thể chủ động. Anh đưa cô đi vào hết cung bậc cảm xúc này đến cung bậc cảm xúc khác. Đôi bàn tay ấm chắc của anh khẽ di chuyển vào bên trong áo len của Nguyên vuốt ve từng đường cong mềm mại của cơ thể cô. Nụ hôn nồng nàn phảng phất hương cafe đắng đắng của anh đã nhấn chìm Nguyên trong dục vọng. Giọng Khang khàn đặc ghé tai cô thì thầm: “ Anh muốn em làm vợ anh, ngay đêm nay. Được không? Cho anh được không em?”

Lý trí của Nguyên nói là không được. Nhưng cô đã bị sức quyến rũ của Khang mê hoặc, cô chỉ biết để mặc anh ôm và bế đi hướng lên phòng ngủ từ lúc nào không biết. Cả một đêm triền miên với Khang, khiến Nguyên cả người đau ê ẩm. Lúc cô tỉnh giấc ngoài thấy ánh sáng yếu ớt của mùa đông đã len lỏi qua tấm rèm xanh nhạt chui vào trong phòng. Cả người cô vẫn nằm trọn trong lòng Khang. Cô thấy ngón áp út của mình có cảm giác hơi vướng và lạnh. Một chiếc nhẫn bạch kim được gắn kim cương đeo vào tay cô tự bao giờ không biết. Nguyên mỉm cười. Nguyên bỗng nhớ đến một câu nói củaPlaton: “ Tình yêu của đàn ông đối với phụ nữ không phải là những biểu hiện trong quá trình làm tình, mà là sau khi dục vọng đầy nở rộ” . Cô thấy anh đang quan sát cô với ánh mắt đầy thương yêu. Cô lại trộm cười rồi giấu mặt vào ngực anh đầy xấu hổ nhưng Khang không để cô được trốn một cách an toàn. Anh từ từ cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn chào buổi sáng, một ngón tay bắt đầu quyến rũ xâm nhập lên những nơi nhạy cảm trên cơ thể cô. Nguyên chỉ biết khẽ trách anh bằng âm giọng đầy nũng nịu : “ Em vừa mới tỉnh mà.”

Còn Khang cười một chút, dùng âm mưu chính là giọng nói ngọt ngào nói cho cô: “ Anh mặc kệ. Vừa tỉnh mới tốt... ”

.....

Buổi chiều Khang đưa Nguyên về. Anh lễ phép chào hỏi bố mẹ Nguyên. Cô đang định lên phòng thay đồ thì bị Khang giữ tay kéo lại. Anh từ tốn và lịch sự lên tiếng trước người lớn:

“ Dạ thưa cô chú. Cháu và em Nguyên thật sự yêu thương nhau. Cháu biết mình còn nhiều thiếu sót nhưng cháu sẽ cố gắng để chăm sóc em ấy và mang lại những gì tốt nhất cho em Nguyên. Hôm nay cháu muốn xin phép cô chú cho chúng cháu được nên duyên vợ chồng. Mong cô chú đồng ý. Cháu biết là việc này cần phải người lớn nói chuyện. Nhưng vẫn mạn phép được hỏi ý kiến cô chú trước rồi mới để bố mẹ cháu sang thưa chuyện ạ.”

Ngạc nhiên trước những gì Khang nói nhưng nhanh chóng bố Nguyên hiểu ý, gật đầu:

“Giờ con gái lớn rồi cũng tới lúc phải gả đi thôi. Nếu hai đứa đã quyết định vậy thì cứ tùy nhà bên đấy lựa chọn thời gian rồi nói chuyện sau vậy.”

Mẹ Nguyên cảm thấy rất vui trước những gì Khang nói, bà giữ anh bằng được ở lại ăn cơm và anh thì không từ chối. Anh theo Nguyên lên phòng, cô trách khéo anh: “Sao anh làm gì cũng chẳng nói với em một tiếng. Ai thèm gả cho anh chứ.”

Khang cười cười: “Gạo đã nấu thành cơm rồi, em không muốn gả cho anh thì đành thôi vậy.”

“Anh giám?” Vừa nói, Nguyên vừa đưa tay đánh Khang. Với sức trối gà không chặt của cô chẳng mấy chốc đã bị anh ôm trọn vào lòng. Lấy tay vuốt nhẹ những ngọn tóc của Nguyên, Khang thì thầm: “Xem lúc nào rảnh, mình đi chọn đồ cưới em nhé.” Nguyên cười đầy hạnh phúc.

.....

Cũng vào lúc ấy, cũng dưới bầu trời mùa đông của thành phố ấy, có một cô gái khác ăn mặc đơn giản, không kiểu cách mà không hề mất đi vẻ xinh đẹp đầy kiêu sa của mình. Lam ra khỏi taxi bước vào Salem coffee. Đã hơn một năm rồi cô mới trở lại nơi này. Mọi thứ vẫn như vậy chưa hề đổi khác. Hương nhìn thấy Lam cũng không giấu được sự ngạc nhiên:

“Chị về nước hồi nào vậy? Sao lại đến đây có một mình?”

“Chị về được một tuần rồi, bận mấy việc linh tinh hôm nay mới mang quà qua cho em và Tiểu Nguyễn được. Công việc làm ăn vẫn tốt chứ?”

“Chị ngồi xuống rồi nói. Để em mang cafe ra cho chị.”

Lam nhìn Hương gật đầu cười. Cô đưa mắt quan sát những hoạ tiết hoa văn ẩn chìm bên những bức tường. Đó hầu hết là hình cỏ bốn lá mang lại cho người ta cảm giác bình yên và may mắn đang kề cận. Đón tách cafe từ tay Hương, Lam khẽ nói:

“Nhìn em có vẻ béo hơn và xinh ra.”

“Chị cũng vẫn đẹp như ngày nào.”

Nhấp ngụm cafe vẫn còn nghi ngút khói, Lam tiếp tục nói:

“Lần trước qua Pháp, chị có gặp Sơn đấy. Nhưng dạo này có vẻ đổi thay nhiều quá. Chị cũng chỉ là chào hỏi vài câu thôi. Em biết đấy Sơn không thích chị và chị cũng thế. Cảm thấy khó có thể để nói chuyện. Chị thấy cảnh Sơn có một cô gái người Nhật khá là thân mật, bọn em chắc không phải là không còn gì rồi đấy chứ?”

“Chị lại bắt đầu rồi đấy. Giữa em và Sơn chưa bao giờ có gì để nói cả. Chị và anh Khang thì sao? Chị gặp anh ấy rồi chứ?”

Lam cười buồn: “Chưa. Chị sao còn có thể gặp anh ấy được nữa? Trên đời này có nhiều cuộc gặp gỡ, tình cờ là duyên phận cả đời gắn bó. Nhưng có những cuộc gặp gỡ tình cờ chỉ là tình cờ đúng nghĩa mà thôi. Giữa chị và anh ấy chẳng thể có kết thúc thì sao phải cố gượng ép nhau làm gì?”

Hương ái ngại, lặng im. Bất chợt bé An An chạy từ trên tầng xuống sà vào lòng Hương nũng nịu: “Mẹ. Chẳng có ai chơi với con, con buồn quá.”

Lam tròn xoe mắt nhìn đứa trẻ trong lòng Hương và ô lên một tiếng đầy sửng sốt.

Hương bế An An lên và nói với con: “An An ngoan, chào bác đi con.”

“Con chào bác ạ.”

Lam đưa tay ra muốn đón đứa bé vào lòng, An An rất ngoan liền rời tay mẹ sang bên kia ngồi với cô.

“Thật không ngờ chị chỉ mới bỏ Hà Nội đi có một năm mà em đã kiếm được ở đâu bé gái xinh xắn và lớn tướng thế này rồi?”

“Con gái nuôi của em đấy chị.”

“ À ha. Vậy thì từ nay An An không được gọi là bác nữa, con ngoan cũng gọi một tiếng mẹ Lam đi xem nào?”

An An quan sát ánh mắt Hương dò hỏi, được sự gật đầu cho phép của Hương, con bé quay về phía Lam và nói rất nhỏ: “ Mẹ Lam.”

Ánh mặt trời cuối chiều đi qua mùa đông tự lúc nào không biết. Hà Nội vẫn bình yên như thể mãi mãi là như thế. Nhưng ai biết cơn bão ập đến lúc nào?

11. - Chương 11

Chương 11: Bằng con đường ngày hôm qua bỏ ngõ, em trở về và ta gặp lại nhau.

“Anh vẫn luôn tự hỏi mình câu hỏi đấy.. ”Có mấy người đi qua thương nhớ mà quên được nhau..” và dĩ nhiên, chưa bao giờ anh tìm được cho mình một câu trả lời xác thực... Và cũng chưa bao giờ anh chọn cho mình cách lãng quên là điều thiết yếu để sống tiếp..”

Hà Nội nhiều hôm nay đang bị nhấn chìm trong những ngày rất lạnh, gió bị ép mang sự lạnh buốt về làm đông đá tất cả. Nhưng gió không tàn nhẫn đến thế, gió chỉ làm tê cứng bàn tay, làm rét run thân gầy, làm lầy bầy những ngón chân, làm cả hơi thở thành khói trắng, mũi ai cũng ửng đỏ, đôi tai ai cũng tái tím, da ai cũng khô và dễ tróc, môi ai cũng nẻ nứt rướm máu... Thế nhưng, Thiên Lam vẫn tự nhủ, không lạnh đâu, không cần vay mượn kí ức chút ấm áp để đánh lừa trái tim trong chốc lát, không cần tìm gấp một bàn tay lạ, siết hờ cho qua mùa đông. Cô để mặc những bước chân mình lang thang trong Parkson. Mọi thứ đã thay đổi, còn anh và cô? Ai là người đổi thay?

Cô chọn cho mình một chiếc váy phủ vai của Chanel, kiểu dáng mới nhất mùa đông năm nay, vẫn màu lam dịu dàng mà cô tôn sùng. Cô nhân viên nhìn Lam lịch sự nhẹ giọng: “ Chắc là chị mặc chiếc đầm này sẽ rất đẹp, xin chị hãy thử một lần rồi quyết định vẫn chưa muộn ạ.” Lam khẽ cười và gật đầu, cô bước về hướng phòng thử đồ.

Chỉ là trong khoảng thời gian gần như tích tắc khi Lam vào phòng thử thì Khang và Nguyên cũng bước tới dừng trước những chiếc váy được cất may tinh xảo. Khang đưa tay lựa cẩn thận và xem từng cái một, sau đó anh đưa đến trước mặt Nguyên một chiếc váy ren lệch vai màu đen chắc chắn sẽ làm tôn lên những đường cong tuyệt đẹp của cô và để lộ xương quai xanh đầy quyến rũ. Nguyên nhìn Khang âu yếm rồi cầm theo chiếc váy vào phòng thử. Thật hiếm khi mới có một buổi chiều rảnh rỗi nên Khang muốn đưa Nguyên đi mua đồ. Những giây phút bên nhau rất hiếm hoi nhưng lúc nào cũng ngập tràn tiếng cười và hạnh phúc. Anh đảo mắt qua một lượt những thiết kế mới nhất của hãng thời trang danh tiếng này, cứ đi lại lựa từng chiếc một. Anh cũng chỉ là người đàn ông bình thường như những người đàn ông khác, muốn vợ mình xinh đẹp và rực rỡ nhất, vận những bộ đồ thời trang tốt nhất.

Tiếng cô nhân viên cất lên:

“ Ôi, em đã nói là chị mặc chiếc đầm này sẽ rất đẹp mà. Màu lam khá là kén người nhưng chiếc đầm này như để thiết kế dành riêng cho chị vậy!”

Khang giật mình quay đầu lại phía cô nhân viên kia vừa nói. Vô tình ánh mắt họ chạm nhau. Như vô thức, anh gọi tên cô: “ Lam. Sao em lại ở đây?”. Dẫu biết là sẽ có ngày gặp lại nhưng anh chỉ không ngờ là gặp lại cô trong hoàn cảnh thế này. Cô vẫn xinh đẹp như ngày xưa. Mọi thứ như quay trở lại thời gian của 3 năm về trước. Cũng tại Parkson này. Chỉ khác là hôm nay anh không đến đây một mình.

Trong sự bối rối của hai người một thời yêu nhau, một thời xa cách, Nguyên bước ra khỏi phòng thử đồ. Cô tiến về phía Khang cười ngọt ngào: “ Anh ơi, nếu em thất nghiệp anh có thể đi bán quần áo được rồi. Anh chọn khéo quá. Em rất thích.”

Ngượng ngùng nhìn hai người phụ nữ trước mặt. Khang cầm tay Nguyên và khàn giọng, anh nói: “ Để anh xin giới thiệu một chút nhé. Đây là Lam, bạn anh mới từ nước ngoài về. Tình cờ gặp được ở đây đúng là có duyên đi.” Rồi anh nhìn về phía Nguyên sau đó quay sang Lam: “ Đây là Lâm Nguyên, vợ chưa cưới của anh.”

Nguyên xấu hổ, mặt cô đỏ lên. Cô khẽ lên tiếng giải thích: “ Chúng em vẫn chưa tổ chức, khi nào đám cưới diễn ra chị nhất định phải đến nhé.”

Lam nhìn Nguyên cười rồi gật đầu. Cô dịu dàng nhìn Khang, ánh mắt có chút đau thương: “ Chúc mừng hai người nhé. Anh Khang thật là có phúc mới cưới được cô vợ vừa trẻ lại xinh đẹp và đáng yêu như em.”

Khang chợt nhớ ra, anh đưa cho Nguyên số váy đang cầm trên tay: “ Em vào thử hết những chiếc này đi. Anh nghĩ là sẽ hợp với em.”

Nguyên nhăn mặt: “ Em thấy chiếc này rất đẹp rồi mà. Em rất thích. Lấy chiếc này được không?”

“ Em cứ vào thử những chiếc này đi đã. Mình sẽ lấy hết nếu em thích mà.” Nói rồi anh hôn nhẹ lên trán cô đầy âu yếm, Nguyên đành cười gượng xin lỗi Lam : “ Chị và anh Khang cứ nói chuyện. Em đi thử đồ vậy” rồi quay về phòng.

Cô nhân viên cảm thấy có gì đó bất ổn nên coi như không biết chuyện gì, đứng xa khu vực hai người còn lại đang đứng nhìn nhau. Ánh mắt Khang sa sầm lại, còn Lam thì hằn lên những tia đau thương, chỉ sợ một câu nói cũng làm những giọt nước mắt trực trào ướt má. Cô muốn trốn chạy khỏi ánh mắt anh, khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Chứng kiến những âu yếm chiều chuộng anh dành cho vợ mình cô không tài nào chịu được. Đã một thời cô cũng từng được yêu thương như thế. Quay lưng đi thay đồ nhưng cổ tay cô bị anh giữ lại. Giọng nói anh vẫn trầm ấm và rất khẽ: “ Em về bao giờ và bao giờ thì đi?”

Lam nghẹn ngào, giọng nói của cô đuối hời: “ Em về gần một tháng rồi. Và sẽ đi khi công việc kết thúc.”

“ Số điện thoại của em? Đọc nhanh đi, anh sẽ gọi cho em.”

Lam cố sức giằng tay ra khỏi anh nhưng không thể. Anh gần lên từng tiếng một đủ để chỉ hai người nghe thấy: “ Em nói nhanh đi. Đừng để anh nhắc lại.” Bàn tay anh càng xiết chặt cổ tay Lam. Cô đọc cho anh một dãy số rồi mặc sức rời khỏi tay anh, lao về phía trước, khụy gối trong phòng thử đồ và lặng lẽ khóc.

Nguyên bước ra thì không thấy bóng dáng của Lam. Còn Khang dường như không màng đến vấn đề đang được ánh mắt cô dò hỏi. Anh đón hết những chiếc váy từ tay cô rồi bảo nhân viên: “ Em thanh toán hết giúp anh.” Rồi sau đó nắm tay Nguyên đi một cách vội vàng. Cả quãng đường về anh im lặng lái xe. Nguyên dường như cảm nhận được điều gì đó bất ổn. Cô chỉ biết lặng im lặng nghe hơi thở đều đều của anh và cảm nhận hương CK bay thoang thoảng. Anh không nói thì cô sẽ không hỏi. Từ trước tới giờ vẫn vậy. Cô hiểu là ai cũng cần có những khoảng riêng tư không nên và không thể phá vỡ nó trong ngày một, ngày hai.

Trước khi Nguyên xuống xe, Khang kéo cô vào lòng và ôm thật chặt như sợ chỉ buông tay ra cô sẽ biến mất. Ghé tai cô, anh khẽ nói: “ Hứa với anh, dù bất cứ lí do nào cũng không được rời xa anh nghe không? Nếu mất em anh sẽ không còn gì nữa, bé ạ”. Nguyên cảm thấy anh rất lạ nhưng cô vẫn gật đầu đáp lại. Cô đâu biết rằng những lời ấy anh đang thầm nói với một người con gái khác thông qua bóng hình cô.

.....

Khang chạy xe rời khỏi cổng nhà Nguyên, anh trượt máy lên và nhấn dây số chỉ nghe một lần cũng buộc bản thân phải nhớ:

“ Nói đi, em đang ở đâu?”

“ Đừng gọi cho em được không? Cũng đừng tìm em nữa. Xin anh đấy. Hai chúng ta, mỗi người có một cuộc sống khác nhau.”

“ Em biết anh làm nghề gì rồi đấy. Được, em không nói đúng không? Rồi. Em đợi đấy.”

Lam thấy nguy hiểm đang đến gần, cô biết để Khang không tìm thấy chỉ có thể ra nước ngoài. Cô có thể cảm nhận được sự giận dữ của anh. Vội vàng lên tiếng:

“ Em đang ở bờ Hồ. Gần bưu điện.”

Khang nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, anh chạy xe như bay đến bưu điện thành phố. Từ xa anh đã thấy bóng Lam lẻ loi dưới ánh đèn mờ nhạt. Chiếc Audi dừng lại ngay cạnh cô. Lam mở cửa và lên xe. Khang không nói gì, anh chạy xe theo hướng căn hộ bỏ trống hai tuần nay của mình. Nhanh chóng đã tới nơi. Không đợi Lam lên tiếng, Khang mở cửa xe và kéo tay cô. Có lẽ do anh dùng lực nên cô bị đau khẽ rên lên một tiếng.

“ Anh bỏ em ra, em tự đi được. Anh đang làm em đau đấy”

“ Câm miệng. Em giám nói từ đau nữa với anh xem?”

Khang kéo Lam vào thang máy lên thẳng tầng 18, cánh cửa căn hộ được mở ra. Cả người Lam xõng soài ngã xuống sofa. Ánh mắt Khang hẳn lên những tơ máu đỏ. Anh cười khẩy đầy mỉa mai, chỉ vào cổ tay bầm tím của cô:

“ Em đau lắm phải không? Đau đến mức nào? Có đau đến mức sống không bằng chết như anh không? Em có biết cái ngày em bỏ đi để lại cho anh chỉ vụn vụn hai từ “xin lỗi” anh đau tới mức nào không? Hả? Em có quyền nói đau với anh sao? Em có quyền sao?”

“ Anh bị điên rồi. Chúng ta không hợp. Em không yêu anh, em chưa bao giờ yêu anh hết. Anh lấy quyền gì mà đối xử với em như thế chứ?” Nước mắt cứ mặc sức lăn xuống. Có biết bao đau thương của Lam mà Khang không hiểu cho cô? Mãi mãi cô và anh là không thể....

“ Đúng rồi đấy. Anh điên đấy. Anh điên 3 năm rồi vẫn chưa đủ. Cứ nghĩ tới em là anh phát điên lên đấy. Em nói xem vì sao chứ? Vì sao? Em giám nói em không yêu anh một câu nữa thử xem? Em có giám chối bỏ những gì đã có giữa chúng ta hay không? Anh đã mặc sức quên có sao em còn xuất hiện trước mắt anh làm gì?”

“ Chúng ta đã hết rồi. Sao anh không chịu hiểu? Anh cũng đã có cô gái khác. Em cũng sống một cuộc sống khác vậy thì sao anh còn cứ dày vò cả hai chúng ta thêm nữa? Em đâu muốn anh thấy em, đó chỉ là sự tình cờ, chỉ là tình cờ mà thôi.”

“ Được. Để anh nói cho em biết. Anh vẫn luôn tự hỏi mình câu hỏi đấy.. Có mấy người đi qua thương nhớ mà quên được nhau..? và dĩ nhiên, chưa bao giờ anh tìm được cho mình một câu trả lời xác thực... Và cũng chưa bao giờ a chọn cho mình cách lãng quên là điều thiết yếu để sống tiếp. Vì anh có trái tim còn em thì không. Vì anh yêu em còn em thì chà đạp lên tình yêu đó. Em nói xem, em định lấy gì để trả lại những tổn thương từng gây ra cho anh?”

“ Em nói. Em sẽ nói. Chúng ta không thể ở bên nhau, đó là sự thật. Vì anh là công an còn em là tín đồ Thiên chúa giáo. Vì anh là người có tương lai rộng mở còn em bị vướng vào vụ nhà thờ Thái Hà cách đây hai năm trước. Chúng ta có thể bên nhau đến cuối con đường hạnh phúc sao? Có thể sao? Anh nói đi?”

Giọng Lam như lạc đi, cô cố gắng nghẹn ngào nhìn Khang nói tiếp: “ Anh nghĩ vì sao em phải ra nước ngoài? Anh đã bao giờ nghĩ chưa? Vì ba anh đã cứu em. Vì ông đã đưa em ra khỏi sự theo dõi của công an. Em xin lỗi, vì chúng ta không có duyên. Vì kiếp trước chúng ta chỉ là nặng nợ nhau nên kiếp này chúng ta mãi chỉ là những người đã có lúc vô tình thương nhớ nhau mà thôi. Người ta không thể vì yêu mà chết, nhưng nếu không có lý do để tồn tại nữa thì không còn ai đáng để sống. Em còn ba mẹ và người thân của em. Họ chờ em ở một chân trời khác. Em còn có Thượng Đế an ủi bản thân. Còn anh, anh cũng sẽ lại bắt đầu một cuộc sống khác, hạnh phúc với một cô gái khác như hôm nay vậy. Chúng ta không chung một con đường. Bắt đầu đã là sai lầm thì mong gì có kết thúc? ”

Khang tiến lại về phía Lam rồi quì xuống, anh đưa tay ra ôm cô vào lòng. Họ cứ ôm nhau như vậy như để mang lại cho nhau hơi ấm, như để an ủi những tổn thương do tình yêu mang đến. Lam cứ mặc bản thân khóc để vơi đi những đau thương, những nhớ nhung xa cách anh trong một năm qua. Trong vị mặn của nước mắt, cô nức lên từng tiếng tiếc một:

“ Em đã từng ngày qua ngày ảo tưởng cho hồi ức của chúng mình, tuần qua tuần hạnh phúc cho thứ kỷ niệm mỏng manh, tháng qua tháng ôn niệm cho điều đã xảy ra, và năm qua năm chôn vùi mình vào mảnh đất thần tiên đã trôi qua,.. để bỏ mặc những bàn tay cố nắm em về hiện tại, lờ đi những chiếc ôm nguyện làm ngọn lửa vì em đốt cháy cả tương lai. Em là dạng người lúc nào cũng canh cánh trong lòng những chuyện đã qua mà không thể bước tiếp được. Nhưng rồi thì sao chứ? Chúng ta, cả em và anh vẫn phải sống. Anh

vẫn từng bảo rằng: Cuộc đời tươi đẹp. Vậy thì mỗi chúng ta hãy cố sống cho cuộc đời tươi đẹp của riêng mình. Được không?”

“ Uh. Được. Anh xin lỗi. Anh xin lỗi vì anh đã không thể mang lại hạnh phúc cho em. Lại càng không thể giữ tình yêu của chúng mình trọn đời trọn kiếp. Ngay cả lúc em rời xa anh, anh cũng không đủ can đảm để đi tìm em. Vì anh sợ. Cái cảm giác mất em nó khủng khiếp thế nào, em không bao giờ hiểu hết được đâu.”

“ Hãy quên tình cảm của chúng ta đã từng có đi được không? Đừng làm vợ anh đau lòng vì những gì không đáng có. Hãy làm như thế? Vì em. Vì em nên anh hãy hạnh phúc.”

Khang không nói gì. Họ cứ ôm nhau như vậy, Lam khóc đến mức mệt mỏi rồi nằm gọn trong lòng anh và ngủ say. Nửa đêm, Khang bế Lam vào phòng và anh cũng quá mệt cho những quá khứ trở về bầu vịu vào trái tim có quá nhiều vết xước. Họ cùng ôm nhau và đi vào giấc ngủ.

Khi Khang tỉnh dậy đã là gần trưa ngày hôm sau, một bên giường đã trống, chỉ còn hơi ấm vẫn vương lại. Lam để lại một lá thư cho anh. Cầm tờ giấy cô để lại, anh chậm chậm đọc:

“ Tình yêu của em.

Khi anh nhận được lá thư này, em đã rời xa căn nhà đã từng cất giữ bao điều hẹn ước và kỷ niệm của đôi mình.

Dù ai cũng hiểu sống trên đời có thể không biết nhiều điều, nhưng có một điều cần phải biết đó là Trân Trọng. Anh đã từng mang đến cho em những điều tuyệt vời nhất của cuộc sống này. Và em luôn trân trọng chúng, để chúng trở thành hồi ức đẹp nhất mà em mang theo suốt cuộc đời. Nhưng giờ, anh cần phải trân trọng những thứ thuộc về hiện tại, và cả em cũng thế. Sự thật là chúng ta đã chia tay, từ rất lâu rồi.

Phải chăng những con người chia tay những con người cũng chỉ vì tìm kiếm một điều khác tốt đẹp hơn, như khi nhỏ chúng ta vẫn luôn nhìn lên bầu trời cố kiếm tìm cho bản thân mình một ngôi sao sáng nhất trên mệnh mộng kia; mà quên rằng ở nơi thiên hà ấy, cả mặt trăng cũng chỉ là một ngôi sao, tất cả ánh sáng đều là giả tạo, tất cả danh tính đều chỉ là mường tượng,... Ủ, vì chúng ta không biết điều ấy nên mới đi tìm, đảo mắt chưa đến một vòng đã mất dấu ngôi sao ban đầu từng chọn. Mà biển trời mệnh mộng vậy, có cố công cũng không biết sao mà tìm lại!

Vậy nên anh à, em nghĩ mình đã tới lúc phải bước đi. Vì em hiểu rằng một lần đánh mất ánh mắt ngóng nhìn của anh là mãi mãi cách xa. Vì có biết bao nín kéo thì đôi ta lại chỉ có cùng nhau thêm bấy nhiêu mất mát. Vì em đã tự mình bỏ lỡ bàn tay anh mà để cho một cô gái khác tốt hơn em.

Bằng con đường ngày hôm qua bỏ ngõ, em trở về và ta gặp lại nhau nhưng mãi mãi chỉ có thể là thoáng qua rồi vẫy tay tạm biệt.

Em đã từng đi qua thương nhớ, và em đã từng rất cố gắng để quên anh.

Hạnh phúc nhé anh rồi em cũng sẽ...

Thiên Lam”

Đọc xong lá thư của Lam, Khang gục xuống dưới sàn nhà giá lạnh. Anh cứ ngồi bất động như vậy. Cô gái anh yêu thương đã rời xa anh như một giấc mơ. Lấy cây bút vẫn còn đặt trên kệ đèn, anh viết tiếp vào mặt sau lá thư như một lời nhắn gửi mong Thượng Đế sẽ chuyển lời tới cô:

“Không phải anh ko thể quên được em. mà là vì anh đã quá quen với việc Yêu-một-người-như-em. Hạnh phúc không phải do cuộc đời ban tặng mà là do chính mình lựa chọn. Và anh, anh chọn thói quen đó là điều hạnh phúc...”

Rồi Khang rời khỏi nơi để lại kỷ niệm sau cuối của một mối tình nhuộm màu xưa cũ. Anh vẫn đến cơ quan, tan làm vẫn tay trong tay cùng cô bạn gái trẻ trung, dịu hiền và xinh đẹp. Họ vẫn cùng nhau ăn cơm, cùng nhau cười ngọt ngào, cùng nắm tay nhau đi qua những con đường như dài ra mãi mãi nhưng Nguyên không bao giờ biết được người đàn ông bên cạnh mình có một góc tim âm thầm vỡ.

.....

Highland coffee Hồ Tây trong một chiều gió thổi loạn choạng như say. Gió lùa vào tóc, kéo ngang từng sợi, nhưng gió sao lật úp được những ngón tay cố giữ tóc đứng yên. Lam đưa từng thìa bánh kem dứt cho An An. Con bé rất ngoan, nhờ có nó mà Lam có thể quên đi những vết thương lòng cứ lạnh lẽo ập đến với cô. Đôi mắt búp bê tròn xoe nhìn Lam nũng nịu:

“ Mẹ Hương bảo sẽ nhanh chóng về với An An, nhưng đã ba ngày rồi sao vẫn không thấy mẹ về? Cả dì Tiểu Nguyễn cũng toàn bận cả ngày. Con rất nhớ mọi người”

“ Bên cạnh mẹ, An An không vui sao?”

“ Dạ không. Ở cạnh mẹ rất vui nhưng có nhiều mẹ lại vui càng thêm vui ạ.”

“ Vậy thì An An ngoan, ăn nhanh rồi mẹ đưa đi chơi nhé.”

Đặt cốc capuchino xuống bàn sau khi hộp lấy đôi giọt ở miệng cốc, Lam đưa mắt nhìn ra ngoài hồ. Những giọt piano buồn trôi miên man theo từng câu hát trong Melancholy.

“Tình thâm mấy cũng nhạt nhòa,

Dù tiếc mấy cũng đi qua.

Chẳng bao tở, chẳng phong ba,

tự mình nên cách xa...

Nghìn năm sau vẫn còn chờ

Tình đã vỡ, ngỡ cơn mơ.

Dù nổi nhớ chỉ còn vang những âm thanh buồn... ”

Còn có bao nhiêu kỉ niệm, của bao nhiêu mùa trong năm? Cứ lặng thầm nhớ, lặng lẽ buồn. Cố tỏ ra mạnh mẽ, vững chắc, kiêu ngạo, bất cần. Hóa ra không thể che kín được cả một mẩu tình yêu mà cô dành cho anh. Dù Lam đến trước, vẫn phải nhường chỗ cho người đến sau. Đưa tay quệt ngang giọt nước mắt lăn vội, cô tiếp tục quay về với thực tại, với An An và bánh kem ngọt lành. Cô bây giờ chỉ còn là cô gái đến từ hôm qua. Một người thứ ba có nên nhắc đến trong hạnh phúc của anh đang hiện hữu? Có nên một lần ích kỷ để kéo về mình những thứ tưởng đã qua?

(Còn tiếp)

12. - Chương 12

Chương 12: Biết đâu bất ngờ...!!!

“Có một ngày con sẽ hiểu, có những lúc người con gái cần phải biết mở một con mắt, nhắm một con mắt.”

Bóp nhẹ vỏ chiếc cốc giấy đựng cafe đã hao đi nhiều, đứng tựa vào thành cửa sổ từ tầng 6, Lam liếc mình nhạt bóng trong tấm kính màu nâu nhợt. Thả ánh nhìn chơi vơi đằng xa, nơi con đường không bao giờ được ngủ, lúc nào cũng chật cứng và ồn ào. Nơi những tòa nhà chọc trời đua nhau hứng cơn nắng hiem hoi trong đông giá. Trong không khí, mơ hồ lan tỏa mùi thơm, mùi ngọt, cả vị ấm và lạnh chen chân bay cùng nhau tiếng điện thoại đã kéo Lam ra khỏi dòng tâm trạng mông lung ấy.

“ Alo, chị đây. Em về Hà Nội rồi à?”

“ Em chưa thể về ngay được. Chắc phải ở lại thêm 10 đến 15 ngày nữa. Tiểu Nguyễn bận suốt nên chắc An An vẫn phải nhờ chị rồi.”

“ Tưởng cô gọi cho chị có chuyện gì cơ đấy. Con bé rất ngoan, mà chị có thêm nó cảm giác thấy vui hơn rất nhiều. Em cứ lo việc của em đi nhé.”

“ Vâng. Nhờ cả vào chị đây. Thôi, chị làm việc nhé. Có gì chị em mình lại buôn sau nhé. Em tắt máy đây”

Thần thờ gác máy, Lam bỗng nghĩ về Hương và những chuyến đi. Cô biết cô gái này đã được gần 3 năm rồi. Và năm nào cũng trong thời gian này cô đều thấy Hương mang theo balo, túi lớn, túi bé lên những vùng núi cao Tây Bắc. Bao nhiêu người tìm tới nơi ấy đều phải riêng Hương. Chỉ là họ đi du lịch còn cô gái trẻ kia lên những bản vùng cao ít người để làm từ thiện, mang hơi ấm tình thương đến với những đứa trẻ nghèo khó, những thiên thần bé nhỏ không có cơm no. Lam cười chua chát. Cô thật sự không dám và không có can đảm để sống như vậy ngay cả trong ý nghĩ.

.....

Nguyên bước vội vã trong con ngõ quen của phố Cổ. Đây là lần đầu tiên cô tới nhà Khang một mình. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng cô vẫn không thôi khẩn trương và hồi hộp. Cô biết ông nội anh rất có thiện cảm với cô, cả mẹ anh cũng luôn không ngớt lời khen ngợi cô. Nhưng Nguyên hiểu hơn ai hết rằng bản thân mình còn nhiều yếu kém. Rằng gặp được anh là sự may mắn lớn nhất của cuộc đời cô.

Cúi đầu chào ba mẹ Khang, cô khéo léo đặt túi quà đã chuẩn bị xuống bàn. Bà Vi thì không ngừng nhìn cô cười và gật đầu rồi trách khéo:

“ Cứ coi như đây là nhà con, lần sau đến đừng quà cáp gì cả. Ông thằng Khang vẫn ở nhà chứ chưa về. Ông mà biết con sang chơi chắc là mừng lắm.”

Nguyên chủ yếu ngồi trò chuyện với mẹ Khang. Bà thật sự rất thoải mái và dễ gần khiến Nguyên quên đi cả cảm giác khẩn trương ban đầu lúc đến đây. Một giọng nói phát ra từ trước hiên nhà khiến Nguyên bỗng giật mình:

“ Con chào hai bác, chào em ạ.”

Nguyên lễ phép đứng dậy đáp lễ:

“ Em chào chị.”

Đây là lần thứ hai cô gặp Lam, cô không biết rằng cô gái này có mối quan hệ thế nào với gia đình Khang. Nhưng nếu đã là bạn của anh thì việc biết gia đình anh và về nước tới chơi cũng là lẽ thường. Hẳn là họ có mối quan hệ rất thân thiết và gắn bó. Lam nhìn Nguyên gật đầu cười, ánh mắt Lam như dò xét rồi lên tiếng:

“ Em đến một mình à? ”

“ Dạ, anh ấy vẫn phải đi làm. Em hôm nay được nghỉ nên ghé qua thăm hai bác.”

Bà Vi đón lấy túi quà Lam đưa cho và dịu dàng cất giọng:

“ Hai đứa biết nhau rồi à? Con về nước từ bao giờ sao hôm nay mới tới đây thế?”

Lam thân mật khoác tay bà và nũng nịu: “ Con bận quá, bao nhiêu việc cứ đổ lên đầu nên hôm nay mới qua chào ông và hai bác được.”

Ba Khang nhấp từng ngụm trà rồi đứng dậy nhìn về phía Nguyên:

“ Cháu đã đến chơi thì ở lại đây dùng cơm với gia đình bác rồi hãy về.”

Nguyên cúi đầu nhỏ tiếng “ vâng”.

Sau đó ba Khang quay sang Lam:

“ Con theo ta lên trên phòng một lát. Có mấy thứ lần trước chú Cường đi Trung Quốc mang về muốn cho con xem.”

Lam đứng dậy theo ông lên gác một cách rất tự nhiên: “ Chắc là lại bắt con nhận biết trà ngon chứ gì? Con đoán không có sai đâu.”

Trong lòng Nguyên có một cảm giác mất mát khó gọi tên. Cả buổi tối đây ba anh không nói với cô một câu, nhưng sự xuất hiện của Lam như đã làm không gian ngôi nhà hoàn toàn đổi khác. Từ giây phút Lam bước chân vào đây đã mang phong thái rất đỗi tự nhiên, thân thuộc. Còn Nguyên, dù được anh công nhận

với danh phận đảng hoàng thì cảm giác vẫn chỉ là một người khách không hơn. Có lẽ, cái gì cũng cần phải có thời gian. Có lẽ Lam có thời gian ở bên gia đình anh quá lâu còn Nguyên vẫn chỉ là lạ lẫm. Vì anh, vì tương lai của họ nên cô chỉ biết hứa với lòng đành cố gắng, sẽ cố gắng coi bố mẹ anh như bố mẹ mình để một ngày nơi đây không làm cô thoáng buồn như lúc này được nữa.

Bà Vi rất sâu sắc và tinh tế, bà hiểu được tâm sự của Nguyên nên khẽ nắm lấy bàn tay cô và thở dài rồi khẽ nói:

“Đứa trẻ này thật đáng thương, con đừng nhìn vẻ ngoài xinh đẹp và thành đạt của nó mà nghĩ rằng nó hạnh phúc.”

Nguyên thoáng sửng sốt khi nghe bà Vi nói vậy, nhưng cô chỉ biết lặng im nghe bà kể tiếp:

“Kỳ thực, ta biết nói với con những chuyện này là không nên, nhưng dù sao con cũng nên biết để hiểu hơn về thằng Khang. Cách đây rất nhiều năm rồi, lúc ấy nó còn quá trẻ để hiểu về cuộc đời nên khi nó bập vào chuyện yêu đương đã bị ta phản đối. Cô gái đó thật sự không xứng để có thể làm dâu nhà họ Trịnh. Vì giận ta nên nó mới chuyển ra ngoài sống và gần như cô lập mình, cũng chẳng có giao du gì với ai. Khó khăn lắm mới thấy nó thay đổi, cũng là khi con bé Lam xuất hiện. Ta cũng chẳng giấu gì con, cả nhà đều thật sự rất quý và thương con bé. Nó rất lương thiện và rất tốt. Nhưng cách đây hơn hai năm do bị dính líu tới vụ các công giáo của nhà thờ Thái Hà nên không may con bé nằm trong danh sách theo dõi của công an. Thân là một kiểm toán cao cấp của ngân hàng, lại còn là người theo đạo nên chuyện đó càng không tránh khỏi. Người ta nghi nó có liên quan tới hành vi rửa tiền gì đó của tổ chức phi chính phủ. Phải nhờ người quen, ba thằng Khang mới giải quyết ổn thoả được vụ việc đó. Tất cả những chuyện đó thằng Khang đều không biết và chúng ta đều không nói. Ít lâu sau khi mọi việc lắng xuống thì con bé làm thủ tục ra nước ngoài ổn định cùng gia đình. Như một thoả thuận ngầm, chúng ta không ai còn nhắc đến tên cô gái đáng thương này nữa. Thằng Khang và nó dù trước đó tình cảm có thể nào thì cũng không thể đến được với nhau. Làm vợ của một công an rồi con sẽ hiểu nghề nghiệp và quan điểm chính trị quan trọng đến mức nào.”

Nguyên trầm giọng hỏi nhỏ bà: “Vậy chị ấy có phải là phản động không ạ?”

“Chuyện đấy ta và ông ấy chưa bao giờ hỏi. Chúng ta luôn tôn trọng và yêu quý con bé, thật sự coi nó chẳng khác nào con gái mình vậy nên mong con hiểu cho. Dù phải hay là không thì cũng không quan trọng. Quan trọng là tình cảm giữa người với người. Con hiểu không? Chuyện của thằng Khang với con bé Lam đã là chuyện của quá khứ rồi nên con đừng có bận tâm. Tuy thằng Khang không nói ra nhưng việc nó quan tâm và chu đáo với con cũng đủ để chúng ta hiểu: Con sớm đã trở thành người vô cùng quan trọng với nó. Cùng là phụ nữ với nhau nên ta mong con hiểu cho con trai ta, quá khứ đã là ngày hôm qua không cần nhắc tới. Đôi lúc chúng ta cần phải hy sinh nhiều lắm con ạ. Có một ngày con sẽ hiểu, có những lúc người phụ nữ phải nhắm một con mắt, mở một con mắt.”

Đúng như những gì Nguyên đoán trước đó, hoá ra giữa Khang và Lam lại có một đoạn dây tình cảm nhưng đoạn tình cảm đó lại gặp phải những trắc trở như vậy. Thoáng buồn song những gì mẹ anh vừa nói khiến Nguyên cảm thấy được an ủi rất nhiều. Đúng vậy, có những lúc cô nên hiểu mình cần phải nhắm mắt lại. Ai mà không có quá khứ chứ. Điều quan trọng hiện tại anh đã là chồng chưa cưới của cô. Giữa họ đã có những nền tảng nhất định để nghĩ về một tương lai trước mắt.

.....

Buổi tối hôm đó Nguyên có kể cho Khang nghe về việc cô tới thăm ba mẹ anh và gặp Lam ở đó. Khang chỉ ậm ừ vài câu nhưng việc đó chẳng có chút ảnh hưởng nào tới anh vậy. Anh vẫn dịu dàng ôm cô vào lòng rồi im lặng. Trong hơi ấm mà anh mang lại, suýt chút nữa Nguyên đã ngủ quên. Chỉ cho đến khi anh hỏi cô: “Có được không em?” Nguyên mới lấy lại tỉnh táo ngược nhìn anh và khẽ nói: “Cái gì có được không hả anh?”

“Vợ tôi đáng yêu quá đấy. Không phải trong lúc anh hỏi em đã ngủ quên đấy chứ? Anh nói rằng: sáng mai tranh thủ anh ra đón em và mình đi đăng ký trước, có được không?”

Nguyên khúc khích cười và gật đầu rồi nép vào lòng anh. Sáng hôm sau họ cùng hạnh phúc bước ra khỏi uỷ ban phường, Khang thì thâm vào tai cô:

“Bây giờ thì anh không còn cảm giác mang tội nữa rồi.”

Nguyên tròn mắt nhìn anh: “ Tội gì cơ?”.

“ Điều 111 trong bộ Luật Hình Sự” rồi anh phá lên cười và nắm tay cô tiến về phía đỗ xe.

Cảm giác ngọt ngào của tình yêu mang lại khiến Nguyên cũng quên luôn chuyện về Lam chỉ là cho đến khi vài ngày sau cô vô tình gặp lại Lam trong bệnh viện. Thấy Lam, Nguyên lên tiếng gọi trước:

“ Chị Lam, chị có chỗ nào không khỏe à? ”

“ Ô. Em làm việc ở Vinmec à? Con gái chị đang nằm viện. Phòng 24C6 thì ở tầng mấy vậy em?”

Nghe tới từ con gái, Nguyên hơi ngạc nhiên. Nhưng cô chợt nghĩ có lẽ Lam đã sớm kết hôn và sinh con. Cô cười với Lam:

“ Để em đưa chị đi, ngay đây thôi.”

Khi họ cùng bước chân vào phòng bệnh, ở đó có một cô gái trẻ khác và một đứa bé gái được quấn một lớp băng trên trán. Cánh tay đứa trẻ có vài chỗ xây xước. Đôi mắt đứa bé đen tròn và trong sáng. Nguyên thầm nghĩ thật là một đứa bé đáng yêu.

An An thấy Lam đến bỗng vươn tay ra muốn nắm lấy tay cô. Lam dịu dàng bế đứa bé vào lòng và dỗ dành:

“ Sao lại trở nên thế này? Ngoan, nói cho mẹ nghe xem nào. Dì Tiểu Nguyễn gọi cho mẹ, khiến mẹ sợ lắm.”
Cô gái trẻ lạ mặt trong phòng thấy vậy liền lên tiếng:

“ Thật xin lỗi chị. Em mới đến đảm nhận dạy các bé buổi đầu tiên nên còn nhiều sai sót. Bé An cãi nhau với một bé gái khác rồi trong quá trình xảy ra tranh chấp, cháu bé kia đã chẳng may xô ngã An An nhà mình. Lỗi này là của chúng em. Xin chị bớt lo lắng ạ.”

Nguyên tiến lại gần quan sát vết thương trên khuôn mặt nhỏ xinh của đứa trẻ rồi quay sang Lam:

“ Vết thương của cháu không nặng lắm, chỉ sợ để lại sẹo trên trán thôi chị ạ. Nhưng chị đừng lo, da của bọn trẻ nhanh lành sẹo lắm. Bác sĩ ở đây đều có trình độ rất tốt, đường khâu chắc chắn sẽ không để việc đáng tiếc xảy ra đâu.”

Lam dịu dàng vuốt ve đôi má phúng phính của An an và nhìn Nguyên dịu dàng: “ Cảm ơn em.” Rồi quay sang cô giáo của An An và nói:

“ Bình thường cháu rất ngoan, cũng chẳng bao giờ cãi lời hay là tranh chấp gì với trẻ em khác. Chuyện hôm nay cô có biết vì sao không?”

Cô giáo đầy lúng túng nhìn Lam, còn An An thì òa khóc, đôi bàn tay bé nhỏ ôm chầm lấy cô và nũng nịu:

“ Bạn ấy bảo con không có ba. Còn bảo con là đồ con hoang. Con không biết đồ con hoang là gì, nhưng con đã bảo bạn ấy là ba con rất tốt, còn đẹp trai gấp nhiều lần ba bạn ấy. Thế là bạn ấy bảo con nói dối. Con thật sự không nói dối.”

Nói rồi con bé lại òa lên khóc, ánh mắt Lam bỗng hiện lên biết bao là thương xót. Khi Tiểu Nguyễn gọi điện báo rằng An An có chuyện, cô vẫn còn đang trong cuộc họp thường niên chưa kết thúc. Ngay sau khi xong việc, cô vội vã đến đây ngay.

Nguyên nghe tiếng khóc và câu chuyện của đứa trẻ kia cũng thấy hết sức đau lòng. Một đứa trẻ vẫn còn bé như vậy mà đã phải chịu nhiều chuyện thương tâm đến vậy thật không nên. Tiếng bước chân bước đến, kèm theo tên Nguyên được người đó cất lên:

“ Nguyên, em đến phòng trực ký tên giao ca giúp chị đã được không?”

Gật đầu với người đó, và Nguyên quay sang Lam:

“ Em ra ngoài một lát đã” rồi cô bước khỏi phòng bệnh của An An.

Nửa ngày trời do khóc lóc nên An An đã thấy đói bụng liền quay sang Lam nũng nịu: “ Mẹ ơi, con đói.”

Lam cười dịu dàng nhìn con rồi nói với cô giáo:

“ Cô vất vả quá. Nhưng có thể phiền cô ở thêm với cháu một lúc nữa được không? Tôi muốn ra ngoài mua cho cháu chút đồ ăn.”

Cô giáo vội gật đầu:

“ Chị cứ đi đi, ở đây đã có em. Ở với cháu cũng là trách nhiệm của em mà.”

Nói rồi, Lam đóng cửa phòng và đi xuống.

.....

Khang trở lại phòng làm việc cũng là lúc xế chiều. Buổi trưa vì trời hửng nắng nên anh xuống dưới cơ sở trực thuộc làm việc không mang áo khoác, vô tình quên luôn cả điện thoại. Lúc này anh mới thấy có rất nhiều cuộc gọi nhỡ. Có 7 cuộc từ số máy lạ và 1 cuộc gọi của Tiểu Nguyễn. Nhắc máy gọi đến số lại kia trước. Nghe máy là giọng của một cô gái rất trẻ.

“ Alo, xin chào. Tôi thấy có rất nhiều cuộc gọi tới từ số máy của bạn vào máy tôi. Xin lỗi vì không mang điện thoại theo nên không biết. Bạn là ai và có việc gì không ạ?”

“ Dạ. Chào anh. Em là cô giáo của bé An. Bé bị ngã đang phải nằm viện, vì liên lạc với mẹ của cháu không được nên em gọi cho anh do cháu cung cấp số.”

“ An An sao rồi cô giáo? Cháu đang ở đâu, cô cho tôi xin địa chỉ?”

Khang chạy xe như bay đến viện. Chắc là con bé sẽ không sao. Vừa chạy xe anh vừa thầm trách cô giáo của trường mầm non, không hiểu trông trẻ kiểu gì không biết. Để con nhà người ta bị ngã tới mức phải nhập viện là sao. Chưa đầy 10 phút sau, anh đã sải bước chân tiến về phía phòng bệnh. Cô giáo thấy anh đến nhanh như vậy cũng rất ngạc nhiên. Và ngạc nhiên hơn nữa là không ngờ ba của An An lại đẹp trai đến thế. Cả ba và mẹ của đứa trẻ thật sự là toát lên khí thế áp đảo người khác, tiếc là gia đình có vẻ không hạnh phúc. Chắc đứa trẻ sống với mẹ. Vợ chồng còn trẻ thế mà đã ly hôn sao?

Khang nhìn thấy tấm băng trên trán An An liền xót xa ôm con bé vào lòng: “ Công chúa của ba sao lại thành ra thế này chứ?”

Vui mừng vì thấy Khang đến, con bé vé von:

“ Sao giờ ba mới đến? Con rất nhớ ba.”

“ Sao lại không cẩn thận để bị ngã thế này?”

An An mím chặt môi, khuôn mặt đầy sợ hãi ngược nhìn anh như vì đã phạm phải lỗi sai khó nói. Đôi bàn tay bé nhỏ bấu chặt vào mảng áo sơ mi trước ngực anh. Như hiểu được điều gì đó, Khang quay sang cô gái trẻ đang đứng cạnh:

“ Con gái tôi làm sao vậy cô giáo? Chắc hẳn đã có chuyện gì đó nên cháu mới có thái độ sợ hãi thế này. Tôi muốn được nghe giải thích, mong cô nói rõ giúp tôi.”

Nguyên sau khi giao ca cho đồng nghiệp xong, liền thay áo Blouse và đi về phía phòng bệnh của An An. Bước chân cô bỗng khựng lại khi nghe thấy một giọng nói quá đỗi quen thuộc.

“ Cô thử nói xem, nếu con gái cô bị con nhà khác cố ý đẩy ngã phải vào viện liệu có bình tĩnh được không? Các cô trông trẻ kiểu gì không biết? Chuyện như vậy mà nói một câu xin lỗi liệu có thể cho qua được sao?”

Cô giáo chẳng nói được lên lời, còn An An nghe thấy ba nổi giận với cô giáo liền sợ hãi:

“ Ba. Không phải tại cô đâu. Là bạn ấy, bạn ấy bảo con không có ba. Con đã bảo với bạn ấy ba làm công an, còn rất giỏi nữa nhưng bạn ấy bảo con gạt người.”

Nguyên như bị sét đánh ngang tai. Đứa trẻ kia vừa gọi chồng cô là gì? Cô nhìn qua khe cửa của phòng bệnh vẫn chưa đóng hẳn thấy ánh mắt anh đầy thương xót. Cách anh nâng niu đứa trẻ đó như là báu vật vậy. Hoá ra, đó là con gái anh. Con gái anh và Lam sao? Hoá ra cô vẫn chỉ là một người thừa mà không hề hay biết? Sao không ai cho cô biết một chuyện động trời thế này? Xoay bước về phía cuối hành lang, Nguyên nhấc cho Khang một tin nhắn: “ Em về nhà mẹ nên anh không cần đón em đâu.” Sau đó cô tắt máy. Như một người mất hồn, bước từng bước một, vô tình cô xô phải một cô gái khác khiến cô ta ngã xuống.

“Chị đi đứng kiểu gì vậy? Làm ơn nhìn đường một chút được không?”

Nguyên chỉ biết cúi đầu:

“Thật xin lỗi, xin lỗi cô” rồi bước vào bên trong thang máy. Tiểu Nguyễn thấy cô gái kia chắc chắn thần kinh có vấn đề hoặc là vừa phát hiện bệnh hiểm nghèo nên mới thế, lắc đầu rồi lại chạy nhanh tìm phòng bệnh của An An.

Lao đi lúc đèn đỏ tắt phụt và đèn xanh bật sáng. Chiếc ô tô rú còi ầm ầm và phanh vội khi một cô gái bước qua đường mà không thèm nhìn. Tránh kịp sau cú lườm giận và câu chửi tục tĩu của tài xế nhưng đủ để uy hiếp hệ thần kinh, Nguyên ngã bệt xuống dải phân cách rồi ôm mặt khóc tức tưởi. Khóc như kẻ tay trắng vẫn luôn không thể nắm được gì trong tay! Biết trách ai đây? Đời mà, đừng trách họ tàn ác nhẫn tâm khi cướp đi thứ mà cô không giữ chặt vì xét cho cùng họ chỉ lấy lại những gì mà vốn dĩ thuộc về họ mà thôi.

13. - Chương 13

Chương 13: Đôi ta chợt rời xa nhau....

Đêm se lạnh, lướt trơn tru cùng màu đen tím trên đường. Chàng trai chăm chú lái xe, nhưng chính cái sự chăm chú khác thường so với biểu hiện lơ đãng và ngẫu hứng ngày thường đã tố cáo rõ nhất tâm trạng bất ổn trong anh. Phải thôi, vì anh vừa gặp lại Lam. Chỉ là lần này trái tim anh đã thôi không còn xao xuyến nhưng vẫn chưa thể bình thường mà đón nhận những cử chỉ hồi han. Anh cần một thời gian nữa. Thời gian làm con người anh thay đổi. Không hẳn. Thời gian làm thói quen yêu thương nhạt nhòa. Vẫn chưa đủ. Thời gian làm anh đánh mất ngày xưa, đánh mất tình mình. Và còn nhiều hơn thế. Yêu, tưởng như chết được vì tình yêu đó, tưởng như đã yêu hết, yêu mãi, không bao giờ muốn ngừng yêu. Nhưng đợi thời gian chạy qua, tất cả có thể rất khác.

Khang về đến nhà đã gần mười giờ. Hôm nay thật sự là một ngày dài và mệt mỏi. Anh gọi cho Nguyên nhưng đáp lại chỉ là tiếng cô nhân viên tổng đài quen thuộc, có lẽ Nguyên lại để điện thoại hết pin. Lấy tay day hai bên thái dương, Khang kiên nhẫn cầm điện thoại và nhắn tin gửi đến số máy quen thuộc ấy: “Vợ à. Thật sự nhớ em nhưng ngày mai còn nhớ gấp nhiều lần hơn nữa vì anh phải đi Trung Quốc mà không biết được bao giờ mới về. Em yêu ngủ ngon nhé. Yêu em.”

Rồi anh đứng dậy bước về phía tủ quần áo gấp tạm vài bộ. Lúc tối Nhung có gọi cho anh thông báo giờ bay. Nghỉ đến 4h sáng đã phải rời nhà mà anh thấy nản. Mệt mỏi lại đan xen, Khang nhanh chóng thu dọn và ngã mình xuống giường rồi thiếp đi lúc nào không biết.

.....

Nguyên gạt những giọt nước mắt lăn dài trên má, gượng gạo đứng dậy và lang thang hết con phố này sang con phố khác cho tới khi đôi chân mệt mỏi và vô tình cô đang đứng trước cửa Sheraton từ bao giờ không hay. Bất giác, như người vừa bước ra từ trong mộng, cô mỉm cười. Cô không thể yếu đuối được. Tờ giấy đăng ký kết hôn vẫn còn chưa ráo mực thì sao cô có thể để người khác nghiễm nhiên cướp mất chồng mình. Cô phải giữ lấy tự trọng của một người vợ, giữ lấy anh. Đặt phòng và tắm rửa. Mùi tinh dầu làm thần thái của Nguyên dễ chịu hơn rất nhiều. Tắm xong cô thấy bụng mình còn cào cào đói. Cầm ví và xuống sảnh trước của khách sạn, Nguyên gọi đầy cả một bàn ăn. Chẳng phải trong tạp chí vẫn thường nói việc ăn uống là cách tốt nhất để quên buồn hay sao? Cô nhân viên phục vụ bàn nhìn Nguyên với ánh mắt ngưỡng mộ:

“Xin hỏi, chị đi mấy người và có cần dùng thêm đồ uống không ạ?”

Đồ uống? Được. Dù sao cũng cần phải thả lỏng mình. Nguyên mỉm cười đáp lại:

“Em lấy cho chị một chai Chivas. Cảm ơn.”

Động đưa từng món một và cạn hết ly này sang ly khác. Cô muốn ném bay suy nghĩ về cô gái xinh đẹp trong quá khứ của chồng mình sang một bên, cô cũng muốn ném luôn cả anh vào một thế giới khác. Việc

gì phải buồn vì những chuyện không đáng. Chẳng mấy chốc chai Chivas đã vơi đi còn lại một nửa non. Liên tiếp. Dồn dập. Cứ như rượu là thuốc giảm đau cho những quặn quại không dứt. Phải uống thôi. Vì cứ ngừng lại, một chốc để rót tiếp ly khác, nỗi đau lại cào lên, lấn át. Rượu sẽ mau cuộn thành từng lớp, không nổi vầng mà lắng cặn toàn bã nơi đáy lòng, nhạt thêch vô dụng. Cái gì mới thực sự là thuốc độc? Rượu hay vết thương lòng mới, hở toác, lở loét, xót chua và đang sưng tấy? Mắt nhòe, đôi lúc tóe đom đóm, cảm giác từng nhát búa thổ lên vỏ sọ, điệp người. Miệng khô, nứt nẻ từng vết hằn vì rượu cứ đọng rồi lại bốc hơi, nhanh khủng khiếp. Mồm đắng, bởi cổ nuốt những ly rượu to, cho những thương tổn trào ngược vào trong.

Cách đây không xa có một đôi tình nhân đang dùng bữa tối. Chàng trai vẫn quan sát từ đầu đến cuối biểu hiện của cô gái trẻ đang uống rượu một mình ở phía xa. Ban đầu Minh ngỡ ngờ nhưng nhanh chóng nhận ra đó là cô y tá chăm sóc ông nội cách đây vài tháng. Anh cười rồi lắc đầu: “Đúng là người đẹp trong trạng thái nào cũng vẫn đẹp.” Ngọc Hà thấy vậy cũng ngước mắt lên nhìn Minh rồi theo ánh nhìn về phía xa ấy:

“Anh quen chị ta à? Có vẻ như đã uống khá nhiều đấy.”

“Không quen, nhưng sẽ quen.”

“Ồ. Ngay và luôn đi. May quá mình chưa đi đăng ký nên anh vẫn tự do đấy.”

“Vợ ơi là vợ. Em nghĩ cái gì thế hả? Em nhìn kỹ tay cô ấy đi rồi hẵng nói.”

Ngọc Hà thoáng bất ngờ khi nhìn về phía Nguyên rồi lại quay về phía cổ tay mình:

“Ý anh nói, đó là họ hàng nhà anh?”

Minh cảm ly vang trắng lắc đều rồi nhấp từng ngụm một. Chậm rãi anh nhìn cô vợ chưa cưới đầy âu yếm:

“Em đi sang bên đó cố gắng rút cho anh chiếc vòng ngọc về đây. Cô ấy say thế sẽ không biết gì đâu. Chúng ta sắp giàu rồi vợ ạ.”

Nhìn Minh đầy nghi hoặc nhưng cuối cùng cô vẫn đi về phía Nguyên. Cô gọi nhân viên lại thanh toán: “Đây là bạn tôi, tôi sẽ thanh toán thay cho chị ấy.” Chờ cô nhân viên đi khỏi, Ngọc Hà rút vội chiếc vòng ngọc và cảm hoá đơn mỉm cười đi về phía Minh. Còn Nguyên vẫn nằm mơ màng nhìn ly Chivas lấp lánh màu hổ phách. Cô giờ đã say không còn biết trời đất là gì. Nhưng say trong câm lặng, không âm ỉ cũng chẳng cần gào thét.

Minh đón chiếc vòng từ tay Hà rồi quay sang cô:

“Em nói chuyện với anh trai anh, bảo anh ấy địa chỉ rồi đến đón cô gái của anh ấy về.”

Nhanh chóng anh cầm điện thoại của Ngọc Hà và bấm số. Máy báo đã kết nối. Khang đang mơ màng ngủ. Anh thật sự rất mệt và đau đầu. Chẳng hiểu ai gọi giờ này không biết. Đấu tranh tư tưởng cuối cùng anh cũng vùng dậy với điện thoại rồi nhắc máy:

“Alo. Ai đấy ạ?”

“Xin chào. Em là một công dân gương mẫu. Em có chuyện muốn báo. Không biết anh có hứng thú để lắng nghe không ạ?”

“Nếu không có chuyện gì tôi cúp máy đây.”

“Ấy đừng. Cô gái của anh đang say rượu ở Sheraton. Em nghĩ chắc là anh sẽ không nỡ để một bông hoa xinh tươi như ngọc bị người khác làm tổn hại.”

Khang giật mình. Cô gái của anh? Muốn nói gì nữa nhưng bên kia đã cúp máy, gọi lại báo máy bận. Đã gần 12h rồi chẳng lẽ người kia nói sự thật? Chống lại cơn buồn ngủ đang ập đến, Khang lạng lẽ rời giường và mặc quần áo rồi chạy xe tới địa chỉ vừa nhận được.

Nhanh chóng anh tìm thấy Nguyên. Người cô mềm nhũn ra và gục xuống, mái tóc đen dài buông trên vai. Cả người toàn là mùi Chivas nồng nặc. Bộ váy công sở có đôi chỗ bị nhàu lại. Xót xa trước bộ dạng hiện tại của vợ mình. Ánh mắt anh còn nhanh chóng nhìn thấy thẻ phòng của cô đặt cạnh. Khang cầm thẻ phòng nhanh chóng lên lấy túi xách giúp cô và thanh toán rồi đưa cô ra xe. Đêm hoang mang. Và đêm sợ

hải. Ánh mắt chàng trai đang ngồi trong xe sa sầm lại, thỉnh thoảng anh lại quay sang nhìn người bên cạnh trong bộ dạng ma men.

Khang đặt Nguyên lên giường rồi anh thay đồ giúp cô, anh bận rộn dùng khăn ẩm lau mặt cho cô. Cảm nhận được ai đó đang chạm vào mình, Nguyên khẽ cựa mình rồi lại mơ màng ngủ tiếp. Khang định ngủ thêm một lúc nữa nhưng anh lại sợ không thể dậy nổi lúc 3h. Anh quyết định mang laptop về phòng làm việc và xem qua một vài văn bản nhưng chẳng một chữ nào có thể lọt được vào trong đầu. Nghĩ về cuộc điện thoại lạ lúc nửa đêm, nghĩ về Nguyên và bộ dạng say không biết gì. Cô còn nói dối anh về nhà mẹ. Điều quan trọng là lần đầu tiên cô đã nói dối anh. Vậy cuối cùng hôm nay cô làm sao? Cô gặp ai và gặp phải chuyện gì? Cuối cùng anh vẫn chưa hiểu được gì về cô. Có phải vì họ đã quá vội vàng trong mọi chuyện. Cuộc hôn nhân này thoáng chốc khiến Khang thấy lo lắng. Nếu còn một lần nào như hôm nay thì anh sẽ biết phải nghĩ sao? Con đầu đầu như muốn dằn vò Khang. Anh đứng dậy đi về phía bếp đặt nồi cháo rồi trở lại phòng làm việc. Cầm cây bút kim quên thuộc, những ngón tay dài của anh nhanh chóng đặt lên giấy viết mấy dòng:

“ Gửi cô gái mà anh yêu thương

ngày hôm qua,

hôm nay

và cả mai sau nữa. !!!

Em biết không, anh chưa bao giờ tự nhận mình là người đàn ông tốt. Và hôm nay anh càng thấy suy nghĩ đó hoàn toàn là đúng. Vì người đàn ông tốt sẽ không phải để vợ mình ở một nơi xa lạ lúc nửa đêm trong tình trạng hoàn toàn không tỉnh táo....Anh vẫn luôn nghĩ rằng điều quan trọng của hôn nhân là niềm tin và trách nhiệm. Anh đã rất cố gắng cho cuộc hôn nhân này, rất cố gắng cho trách nhiệm của một người chồng và sống xứng với niềm tin bấy lâu mà em dành tặng. Em thì sao? Em cũng vậy đúng không?

Nhưng hôm nay, anh chợt nhận ra rằng cố gắng của anh không là gì cả. Vì xét đến cùng anh không hề hiểu được vợ mình. Rằng cô ấy vui hay buồn anh cũng chẳng thể nào biết được. Rằng cô ấy gạt mình mà vẫn không hay. Em nói về nhà mẹ nên anh cũng đồng ý và nghĩ rằng em ở nhà mẹ. Nhưng rồi một người lạ gọi cho anh đến đón em. Còn em người đang toả ra hương rượu nồng và trạng thái thì mê man chẳng còn ý thức được điều gì cả. Nếu anh nói rằng anh không sao thì là anh nói dối. Còn nói là anh đau lòng thì em sẽ nghĩ sao? Sự thật là trong anh có đôi phần thất vọng.

Phải chăng vì hôn nhân của chúng ta tới quá vội vàng nên khiến em bị khủng hoảng? Còn anh có phải đã làm em luôn bị chịu sức ép, gò bó và tự do của em bị kiểm soát? Xin lỗi, anh thật sự chỉ muốn quan tâm em, dành nhiều thời gian bên em nhưng vô tình điều đó đã khiến em ngạt thở? Anh xin lỗi. Hồi còn nhỏ, ba anh từng dạy anh rằng: “ Dục tốc bất đạt.” Giờ anh mới thấu hiểu câu nói ấy. Tình cảm không thể gượng ép, mọi thứ phải đến một cách từ từ. Anh đã quá vội vàng khiến em càng trở nên sợ hãi. Mà khi sợ hãi không thể nói ra sẽ trở thành một ám ảnh đáng lo ngại vô cùng. Vì vậy, chúng mình hãy cùng tạm xa nhau một thời gian. Được chứ em? Anh muốn chúng mình cùng suy nghĩ nghiêm túc một lần nữa về ý thức và trách nhiệm của cuộc hôn nhân chớp nhoáng này.

4h sáng nay anh phải bay đi Trung Quốc. Quãng thời gian này anh sẽ không liên lạc với em. Em cố gắng chăm sóc cho bản thân thật tốt. Em biết không, từ lâu em đã trở thành phần hiện hữu bên anh mà anh chỉ có thể thiếu đi một lúc chứ không thể mất đi cả đời. Hãy làm những gì em thích và thoải mái nhất. Trong lúc xa anh, em hãy ở lại nhà mình được chứ?

Yêu em rất nhiều.

CK.”

3h sáng, Khang đặt lá thư bên cạnh đầu giường, anh hôn nhẹ lên trán Nguyên rồi mang cặp tài liệu và kéo theo vali rời khỏi căn nhà của mình. Đêm vẫn cô đơn. Người đàn ông bước vào xe cũng cô đơn như thế.

.....

Đêm trôi qua, một ngày mới lại bắt đầu. Nguyên tỉnh dậy trong những âm thanh quen thuộc: tiếng vespa nổ máy của cô chủ nhà đối diện, tiếng nhạc ven hồ của mấy cụ tập dưỡng sinh, tiếng cười của những đôi vợ

chồng rời nhà đến cơ quan buổi sớm...Khu biệt thự lại được thổi bùng sức sống. Tham lam quẩn vào trong hơi ẩm Nguyên lười nhác nheo mắt. Như chợt nhớ ra điều gì đó, cô sực tỉnh. Đêm qua cô đã uống rượu và không hề về nhà. Nhưng rõ ràng đây là nhà cô, phòng ngủ của cô và Khang? Vô thức lấy tay quờ chỗ trống cạnh mình. Cảm giác trống vắng và lạnh lẽo. Vậy thì anh đã ở đâu? Và sao cô lại về đây? Cô về nhà bằng cách nào? Gượng sức, Nguyên bật dậy. Đôi mắt đen mở to nhìn sang chiếc gối cạnh mình chỉ thấy một phong thư được gấp sẵn. Những ngón tay thon dài mềm mại khẽ mở ra. Nguyên mím môi thật chặt. Đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, sắc mặt cô tái xanh. Anh nói anh thất vọng về cô? Anh nói cả hai nên cần thời gian suy nghĩ lại? Anh nói rằng tình cảm không thể gượng ép? Anh có quyền để nói vậy với cô sao? Nguyên đứng dậy tìm túi xách của mình trên kệ trang điểm, đôi tay run tìm điện thoại của mình trong đó. Gọi đến số quen thuộc của anh nhưng máy đã tắt. Tiếp tục kiên nhẫn gọi vào một số khác, Nguyên chờ bên kia nghe máy:

“ Alo. Văn phòng tham mưu xin nghe.”

“ Chào chị. Chị có thể cho em xin số liên lạc của anh Cao Khang ở Trung Quốc hiện tại được không?”

“ Xin lỗi. Nhưng chị là ai và cần tìm đồng chí Khang có chuyện gì không ạ?”

“ Em là vợ anh ấy.”

Một câu nói của Nguyên khiến Nhung gần như đứng tim. Anh Khang có vợ mà cả phòng cô không có một ai hay biết? Chẳng lẽ là sự thật? Nhung chậm rãi đọc từng số đường dài cho Nguyên. Lịch sự cảm ơn, Nguyên cúp máy và tiếp tục gọi điện.

“ Alo. Khang nghe.” Giọng anh vẫn còn đầy mệt mỏi. Chuyến bay vừa kết thúc cách đây không lâu. Chưa kịp chớp mắt thì điện thoại đã réo.

Trong phần nộ chất dồn từ chiều qua tới giờ, Nguyên trở nên cáu kỉnh:

“ Khang à. Là em đây. Là em uống rượu đấy. Em nói dối anh đấy. Thì đã sao? Anh hài lòng chưa? Anh lấy tư cách gì để quản em? Anh nói đi? Anh có quyền gì chứ?”

“ Anh mệt lắm. Để lúc khác nói đi. Cháo anh nấu cho em ở trong bếp. Em hâm nóng rồi hãy ăn.”

“ Em không ăn đấy. Em không cần những quan tâm giả tạo của anh. Em cũng chẳng có gì cần phải suy nghĩ cả. Em hối hận rồi. Em hối hận vì lấy anh. Anh biết không hả Trịnh Cao Khang?”

“ Em nói lại một lần nữa xem?”

“ Em hối hận vì đã lấy anh. Anh nhanh về đi chúng ta đi ly hôn. Trả lại tự do cho nhau là tốt nhất.”

Khang cúp máy rầm một cái rồi ném điện thoại vào một góc. Chuyện điên rồ gì đang xảy ra với anh không biết. Anh biết đối với phụ nữ luôn cần phải kiên nhẫn nhưng chuyện này đã đi quá mức chịu đựng của anh. Chỉ trong một đêm, cô vợ bé nhỏ đã mang đến cho anh hết bất ngờ này sang bất ngờ khác. Cuộc sống thật là khó tưởng tượng.

.....

Nguyên vùi mặt mình vào nước lấy lại sự tỉnh táo. Cô thật sự không muốn cãi nhau với anh. Nhưng bản thân cô không thể nào kiểm soát được những suy nghĩ nổ ra trong đầu mình. Thần kinh bị ức chế. Bao nhiêu câu hỏi đè nặng mà không thể nói ra. Cô rất muốn tìm một ai đó có thể trút hết nỗi lòng. Nhưng ai? Ai đây? Mẹ cô sao? Rồi bà sẽ lại thương xót cô và càng khiến cô khó xử hơn nữa. Đồng nghiệp? Cô không thân thiết với ai đến mức có thể lôi chuyện riêng ra để giải bày. Chỉ sợ họ nghe xong lại cười khẩy rồi bỏ đi. Nguyên bước ra khỏi phòng tắm. Cô chọn một bộ đồ công sở đẹp nhất mà Khang mới mua cách đây không lâu tặng cô. Đúng vậy. Cô vẫn phải sống, vẫn phải đi làm và vẫn phải đối mặt cùng tất cả.

(Còn tiếp)

14. - Chương 14

Chương 14: Người yêu cũ của chồng tôi.

“Không phải người có tình cuối cùng cũng trở thành phu thê, mà chính xác là người có duyên cuối cùng sẽ nên nghĩa vợ chồng”

Cả một đêm gần như thức trắng trong viện, Lam nghĩ về cô và Khang và chuyện của những ngày đã trôi về phía cũ. Trước kia, cô thực sự cho rằng yêu một người là phải sống tới răng long đầu bạc, trăm năm hạnh phúc với người ấy. Nhưng cô và anh cuối cùng vẫn cứ đi lướt qua nhau rồi dần trở thành quên lãng. Tất cả những tiếng cười nói vui vẻ, đôi bàn tay nắm chặt, ánh mắt đắm đuối nhìn nhau, những chiếc ôm quyến luyến, những lời mắng yêu, giận dỗi cuối cùng cũng tan theo mây khói...Khoác thêm chiếc áo choàng mỏng, cô bước về phía ban công phòng bệnh. Những cơn gió mùa đông chẳng thể mang theo nỗi lòng của người con gái đi khỏi.

Nguyên thay áo Blouse như thường ngày, cô tìm lòng lại để lấy cho mình bình tĩnh rồi bước về phía phòng bệnh của An An. Đã không còn sớm nữa, nhưng cả Hà Nội vẫn còn đang ngái ngủ bởi sương đêm vẫn chưa tan, nắng mùa đông thì yếu ớt vô cùng. Hiện ra trước mắt cô là thân ảnh mỏng manh của Lam đang tựa vào ban công. Ánh mắt thả ra một nơi xa, vô định. Còn bé An An vẫn đang say giấc. Nhẹ nhàng bước về phía Lam, nhẹ nhàng lên tiếng:

“ Hôm nay chị xin nghỉ ạ? Cháu cũng không có vấn đề gì lắm, nếu cần thiết chị có thể cho cháu ra viện.”

Lam xoay người lại, cô đã sớm nhận ra giọng nói của Nguyên. Từ tốn, cô đáp lại:

“ Không cần đâu em ạ. Cứ để con bé ở lại đây. Công việc có thể lo cả đời chứ một số chuyện thì lại không thể làm thế được. Dù sao, buổi chiều chắc là mẹ con bé cũng về tới Hà Nội.”

Ánh mắt Nguyên mở to sững sờ:

“ Mẹ? Vậy chị là?”

Lam cười:

“ An An là một đứa trẻ rất đặc biệt mà người bạn thân của chị đã nhận nuôi từ làng trẻ. Bọn chị đều là mẹ nuôi của bé.”

Nguyên bỗng thấy có một chút mất mát trong lòng. Vậy lẽ nào cô đã cố ý gây sự với chồng mình? Và còn nghiễm nhiên khiến anh tức giận? Sao cô lại có thể có những hành động thiếu suy nghĩ và trẻ con đến vậy cơ chứ? Lam thấy Nguyên im lặng liền nói tiếp:

“ Chiều qua, anh Khang cũng qua đây. Nhưng không thấy em đâu. Chắc là em chưa biết, An An trên danh nghĩa là con gái nuôi của anh ấy.”

Có đôi phần khó chịu, Nguyên nói:

“ Dạ vâng. Hôm qua em về sớm, sợ chỉ cần về muộn rau củ ngon cũng bị người khác chọn mất.”

Đôi mày thanh tú của Lam khẽ chau lại. Dù Nguyên nói rất tự nhiên nhưng sao Lam cảm thấy trong câu nói ấy như có gai đâm vào cô vậy. Cô khéo léo đáp lại:

“ Làm vợ thật không dễ chút nào phải không em?”

“ Vậy sống độc thân chắc là càng khó khăn hơn chị nhỉ?”

Lam bật cười. Cô gái này thật là trẻ con, cô nói một thì Nguyên đáp lại hai. Cái gì mà rau củ ngon bị người khác chọn mất? Nếu người như cô muốn chọn thì đã không đến lướt Nguyên rồi. Chẳng cần suy nghĩ, Lam tiếp tục:

“ Để trở thành người phụ nữ của một người đàn ông thành công, điều duy nhất có thể làm là hy sinh và cho đi vô điều kiện thì mới có thể giành được hạnh phúc sau cùng. Chị thật sự ngưỡng mộ em rất nhiều Nguyên ạ.”

“ Chứ không phải chị không thích em chứ?”

“ Em là một cô gái đáng yêu, lại là vợ của anh Khang làm sao chị có thể không thích em được.”

Nói rồi Lam bước vào bên trong, Nguyên suy nghĩ thần thờ vài giây rồi cất tiếng:

“ Ngày mai em có thể mời chị tới nhà dùng cơm được không? Anh Khang đi vắng, có một mình em ở nhà nên cũng thấy buồn.”

Hơi lưỡng lự, cuối cùng Lam cũng đồng ý. Cô nghĩ rằng có một số việc tốt nhất cần phải nói rõ với cô gái trẻ này. Có thể cô và anh từng yêu nhau, nhưng không nhất thiết phải để người đến sau cũng bị đau như người đến trước!

.....

Chiều hôm sau Lam tới nhà Nguyên như đã hẹn. Căn nhà này cô biết, vì một ngày cách đây vài năm trước ông nội Khang đã từng đưa cô tới đây. Một thời từng định ninh mình là người sống trong đó, chỉ tới sau cùng mới biết mình chỉ là một người khách mà thôi. Hoá ra, theo thời gian có nhiều thứ hoàn toàn có thể thay đổi. Cô đã đi một chặng đường dài cùng Khang rồi họ lại lạc mất nhau. Hoá ra, không phải người có tình cuối cùng trở thành phu thê mà là người có duyên cuối cùng sẽ nên nghĩa vợ chồng. Cười buồn, Lam bước chậm rãi theo Nguyên vào trong căn biệt thự. Mang dáng dấp của chủ nhà, Nguyên cười dịu dàng và hỏi Lam:

“ Chị dùng trà hay cafe?”

“ Em cho chị xin một tách cafe là được rồi. Cảm ơn em nhé.”

Lam đặt túi quà chuẩn bị trước xuống bàn, trong lúc chờ Nguyên mang cafe ra, cô âm thầm đánh giá cách bài trí căn nhà. Chỉ cần nhìn thoáng qua cô cũng biết một tay là do Khang bài dựng. Anh là một người thích những thiết kế góc cạnh và yêu màu xanh. Toàn bộ căn nhà đều lấy màu xanh dương làm chủ đạo, một thời cô cũng từng yêu màu xanh ấy biết bao. Vì đơn giản đó là màu sắc mà anh vô cùng yêu thích! Anh từng nói với cô rằng chỉ cần khi buồn nhìn thấy một cái gì đó màu xanh thì sẽ thấy hy vọng được hiện hữu. Hy vọng của anh giờ đã được đặt trọn trong căn nhà này, bên cạnh một người con gái khác. Cô giờ chỉ là điểm mờ nhạt sẽ dần trôi vào quên lãng mà thôi.

Lam khẽ xoay người lại rồi mỉm cười với Nguyên và đón tách cafe đang tỏa hương trên tay. Hai người phụ nữ cùng ngồi xuống sofa, họ cùng yêu một người đàn ông chỉ là tình cảm ấy trái dòng, mỗi người mang theo một suy nghĩ khác. Lam cảm thấy mình nên mở lòng trước. Cô nói:

“ Thực ra thì chị và anh Khang không chỉ đơn thuần là bạn cũ.”

Có chút giật mình và khó hiểu, nhưng Nguyên vẫn gượng cười dịu dàng:

“ Vâng. Em cũng biết. Nhưng đó đã là chuyện của ngày hôm qua. Anh Khang không nói và em cũng không muốn hỏi. Em chỉ là một cô gái bình thường không thể tránh được những lúc hờn ghen vô cớ nhưng có ai lại đi ghen với quá khứ của chồng mình bao giờ? Huống hồ, chị còn chủ động nói vậy thì em nghĩ tình cảm đó đã không còn quan trọng nữa.”

“ Nếu chị nói rằng khoảng cách về thời gian chưa làm anh Khang quên chị. Nếu chị nói rằng hiện tại anh ấy vẫn yêu chị và chị cũng thế, còn em chỉ là một thể xác. Thì em sẽ nghĩ thế nào?”

Mặt Nguyên bỗng dưng tái nhợt. Đôi mắt nâu đang sưng nước chỉ sợ sẽ có giọt nước mắt nào vội rơi xuống mà thôi. Ngẹn ngào Nguyên nói:

“ Chị muốn gì?”

Lam bỗng bật cười:

“ Chị mới chỉ nói có như vậy mà em xem, mặt em đã tái nhợt thế kia rồi, thì thử hỏi còn bao người em sẽ chống đỡ thế nào? Em biết không, từ trước đến nay mọi sự linh ngộ đều phải trả giá. Đến lúc mình linh ngộ được ra điều đó thì bản thân đã chìm trong bể khổ mất rồi. Nhưng nếu không trải qua những việc đó thì mình sẽ mãi chẳng thể ngộ ra được điều đó.”

Nguyên vẫn chưa kịp hiểu ra điều gì thì Lam đã nói tiếp:

“Tình cảm vốn là thứ không thể dựa dẫm được, bởi bất cứ lúc nào cũng có thể tan thành mây khói. Giữa chị và chồng em trước đây đã là quá khứ. Lần này chị tới đây thực ra cũng có một số chuyện muốn nói với em.”

Nhấp môi tách cafe vẫn còn nóng, Lam nhìn Nguyên rồi tiếp lời:

“Một người bạn trai tốt hay một người chồng tốt không phải vì anh ấy có bao nhiêu tiền, tài giỏi thế nào, tất cả những thứ ấy là việc riêng của anh ta. Cái quan trọng là có tình yêu hay không. Khi chị mới chỉ thử lòng em bằng những câu hỏi hời hợt mà em đã đáp lại chị bằng câu trả lời đầy sừng sốt: Chị muốn gì?

Chị muốn gì? Nếu chị muốn liệu hạnh phúc của em có còn bình yên nữa không? Em đã bao giờ thử nghĩ chưa?”

Nguyên cúi đầu nhỏ giọng:

“Em xin lỗi. Nhưng có phải chị đang nhắc nhở em cần phải đề phòng chị?”

Ánh mắt Lam có đôi chút đau thương:

“Em nhầm rồi. Ngay cả khi chị muốn thì cũng chẳng thể cướp đi hạnh phúc của em. Chị chỉ có thể làm nó bị xáo trộn mà thôi. Em vốn rất ngây thơ và hiền lành. Nhưng điều đó lại là điểm yếu mà em đang nắm giữ. Có những chuyện em không nói thì người khác sẽ không bao giờ biết được. Anh Khang là một người đàn ông trách nhiệm. Chị từng yêu con người đó. Ngay cả bây giờ chị không phủ nhận việc chưa thể quên anh ấy. Nhưng vì yêu nên đã từng hiểu rõ, vì hiểu rõ mà biết mình chỉ tự chuốc lấy đau khổ. Anh ấy chẳng khác nào một tảng đá còn chị chẳng có cách nào, chỉ biết nhìn em làm anh ấy tan ra mà thôi.

Em đang không có niềm tin vào cuộc hôn nhân này, vô tình em đã để chị nhìn thấy rằng em không hề hạnh phúc. Đừng như thế được không? Em nghĩ mà xem, một người như anh ấy thì bất cứ nơi đâu cũng tìm được một người phụ nữ sẵn sàng hy sinh vì anh ấy, toàn tâm toàn ý yêu thương anh ấy. Nhưng sao anh ấy lại chọn em mà không phải bất kỳ ai? Có thể em không tin nhưng chị thì lại tin vào duyên phận.

Chị và em đều là phụ nữ, chỉ có điều chị hơn em ít nhiều kinh nghiệm. Có thể vì từng trải nên chị nhìn thấu đáo mọi chuyện hơn em. Hoặc cũng có thể vì em chưa thực sự nhận ra và hiểu rõ hạnh phúc hai người đang có. Nếu vì chị mà người khác không hạnh phúc, bản thân chị sẽ thấy khó chịu vô cùng. Cảm giác mình đang mang nợ ai đó vậy! Vì thế, lần này chị muốn em hiểu rằng giữa chị và anh Khang không hề có cái gọi là tình xưa nghĩa cũ, mong em đừng hiểu lầm bất cứ điều gì. Em, không ai khác phải là người tin tưởng anh ấy và mang lại hạnh phúc cho ngôi nhà này. Nhà của em, em phải giữ lấy. Không ai có thể làm thay em được. Còn nếu không ngoài kia có nhiều người con gái không tốt, họ có thể lấy đi nhà em, chồng em bất cứ khi nào nếu em không cần.”

“Chẳng lẽ chị đã hết yêu anh ấy? Vậy ngay từ đầu khi trở về, giả sử em chưa hề xuất hiện liệu chị và anh ấy có bị gián đoạn một chặng đường tình cảm nữa hay không?”

“Không em ạ. Phải yêu lại người mình từng yêu giống như đọc lại một cuốn sách. Đã biết đáp án thì còn mong đọc lại nữa làm gì? Hơn nữa, Trịnh Cao Khang mà chị biết không phải là người thích quay đầu nhìn lại hơn nữa chị cũng chẳng còn tư cách để anh ấy nhìn lại nữa rồi. Cái anh ấy cần là một sự ổn định và bình yên. Có lẽ em đã làm anh ấy tin tưởng vào điều đó. Hôn nhân cần phải hoà hợp. Còn chị cũng là người có tự trọng riêng của mình. Nếu năm xưa chị ra đi khi chưa suy nghĩ kỹ càng thì giờ này trở về chị đã hiểu rõ rằng quyết định khi đó của mình là hoàn toàn đúng đắn. Đàn ông đều là loại động vật sinh lí, là loại người thực dụng. 99% các cuộc tình xa cách đều thất bại. Có điều không sao cả, vì con cóc ba chân khó tìm chứ đàn ông hai chân trên thế giới này vô số. Anh ấy đã có một khởi đầu mới cùng em vậy thì chị sao lại phải bó mình để làm một kẻ xấu xen chân vào hạnh phúc của người khác? Chị hoàn toàn có đủ tự tin để tìm một hạnh phúc khác cho mình. Cũng như việc, một ngày chị sẽ lại yêu thậm chí còn cuồng nhiệt và say đắm. Vì thế, xin em đừng nghĩ về chị một cách khó chịu. Hãy nắm giữ hạnh phúc mà anh ấy trao cho em. Em thật sự là người may mắn Nguyên ạ.

Chị về nước cũng rất muốn biết liệu anh ấy có hạnh phúc hay không? Nếu anh ấy không hạnh phúc chị cũng rất muốn có thể bắt đầu lại một lần nữa. Tuy nhiên Trịnh Cao Khang vẫn là Trịnh Cao Khang. Anh ấy không cho chị một cơ hội nào cả, còn chị cũng chẳng biết anh ấy có hạnh phúc hay không? Giờ đây cuộc sống của anh ấy chẳng còn liên quan gì tới chị nữa cho dù trước đây đã từng gắn bó với nhau.”

Nguyên cảm thấy tim mình nghẹt thở. Cô không thể ngăn được những giọt nước mắt rơi xuống. Nghẹn ngào, giọng Nguyên khàn đặc và nói:

“ Em không thể sống thay cho cảm giác của anh ấy. Nhưng trong thời gian ngắn ngủi chúng em bên nhau em nghĩ rằng chúng em đã có lúc hạnh phúc. Thật sự hạnh phúc. Nhưng cũng không tránh được đôi lúc anh ấy vẫn nghĩ về chị. Em vốn là người không thích phải tranh giành với ai bất cứ điều gì, em cũng không muốn tồn tại trong lòng những suy nghĩ tiêu cực. Nhưng mỗi khi nhìn thấy chị em thấy mình rất mất tự tin. Cảm giác mọi thứ em đang có mong manh lắm, vì nó từng thuộc về chị. Lo sợ. Liệu em có phải là một người thể xác hay không? Hoặc anh ấy chọn em chỉ vì cần một người vợ trên danh phận? Em sợ điều đó. Rất sợ.”

“ Trong cuộc sống đôi khi con người ta so đo tính toán và dằn vặt về tình yêu. Nhưng trong hôn nhân những dằn vặt đó là thừa thãi. Chỉ cần em càng lao vào thì cơ hội sống sót sẽ càng cao. Tin chị đi. Và em cũng phải tin vào bản thân em và người em sẽ gắn bó cả đời nữa. Chị chỉ có thể nói bấy nhiêu thôi, còn em là người phải hiểu.”

.....

Tiến Lam về, Nguyên trở lại phòng và nghĩ lại những gì Lam nói. Liệu có phải như chị ấy nói hay không? Sao cô vẫn không cảm thấy tình yêu mà anh đã dành cho mình? Chỉ là quan tâm, chiều chuộng. Ngay cả một tiếng yêu anh cũng chưa nói cùng cô. Tình yêu vốn chưa bao giờ là lời hứa dễ dàng. Cô sẵn sàng hy sinh tất cả nếu anh cũng thế. Cô sẵn sàng làm người khờ dại nếu anh cũng trân trọng tình cảm của cuộc hôn nhân chớp nhoáng này. Nếu đó là tình yêu đầu chỉ một chút thôi, cô cũng sẽ nắm chặt tay anh đi qua khó khăn này tới khó khăn khác không bao giờ buông lời. Chỉ sợ chẳng được như Lam nói. Chỉ sợ cô vốn không hề tồn tại trong trái tim anh?

Với tay tìm số điện thoại của Khang mà cô đã gọi ngày hôm qua, Nguyên cố gọi nhưng chỉ là những tiếng chuông dài. Anh không hề nghe máy. Cô sai. Cô biết mình đã sai thậm hại nhưng không biết dùng cách nào để cho anh hiểu? Điều duy nhất Nguyên có thể làm là chờ đợi. Chỉ có thể chờ đợi mà thôi. Bất giác, khoé mắt nhoe mi những dòng nước nóng hổi. Cô đang khóc cho sự trở trêu của cuộc đời...

(Còn tiếp)

15. - Chương 15

Chương 15: Trở về.

“ Anh là sự gặp gỡ không thể lặp lại trong cuộc đời em.”

Bước lên một chiếc taxi trước cửa sân bay Nội Bài lúc 2h sáng, người lái xe cố gắng thoát khỏi cơn buồn ngủ:

“ Cậu về đâu.”

“ Anh cho em xuống khách sạn Melia. Cảm ơn.”

Chiếc xe nhanh chóng lao qua màn sương đêm dày đặc vào trong nội thành, gần một tiếng sau đã dừng chân nơi vị khách trẻ tuổi muốn đến. Sơn mang theo duy nhất một chiếc Valy cỡ nhỏ được thiết kế gồm 3 tầng hiện đại. Anh kéo vào đại sảnh khách sạn và nhận chìa khoá phòng. Hơn 10 tiếng bay kéo dài khiến tinh thần anh bị vắt cạn. Một mỏi. Tìm đúng số phòng của mình và gục xuống rồi anh ngủ một giấc thật dài.

.....

Tiếng đồng hồ phòng khách điểm chuông, Nguyên giật mình. Cô đã nằm trên sofa ngủ hơn 8 tiếng rồi mà không hề hay biết. Cô chợt nhớ ra là mình còn chưa ăn tối. Trở dậy vào bếp, nồi cháo Khang nấu cho cô từ hai hôm trước vẫn còn chưa động tới. Bất giác, nghĩ đến anh làm Nguyên thấy mình cay mũi. Bỏ đi nồi cháo đó, cô tự nấu một nồi khác rồi trở về phòng ngủ thay quần áo. Đã hơn 2h sáng rồi, hẳn là giờ này

Khang vẫn đang ngủ. Nguyên không biết chuyến công tác lần này của anh kéo dài bao lâu. Đây là lần đầu tiên anh đi xa kể từ khi hai người quen biết. Nếu anh biết, lúc này cô nhớ anh xiết bao... Gượng gạo đưa từng thìa cháo vào miệng. Mùi đồ xanh nồng nồng khiến Nguyên không khỏi khó chịu. Chưa ăn được bao nhiêu cô đã phải chạy vội vào nhà vệ sinh và nôn ra hết. Dạ dày thì không ngừng cồn cào trong cơn đói. Nguyên cố gắng xua đi mệt mỏi và cơn ngái ngủ vẫn còn đọng lại, cô mở tủ lạnh lấy ít rau xanh và nấu một bát mì đơn giản. Cũng may là nó còn dễ ăn hơn cháo đồ xanh. Ăn uống qua loa, rồi cô lại trở về phòng và thiếp đi cho tới khi trời hừng nắng.

Những tia nắng mùa đông yếu ớt nhảy nhót ngoài ban công, mùi thạch thảo cùng một ít trầm hương trong phòng quện lẫn khiến Nguyên vô cùng dễ chịu. Cô thức dậy và bắt đầu một ngày mới tới Vinmec.

“Chị Nguyên ăn sáng với em?”

Tiếng một em đồng nghiệp mới đến đơn đã chào Nguyên. Cô cười từ chối. Khoác Blouse vào người rồi ngồi xuống bàn, kiểm tra sổ trực ban. Mùi thức ăn của cô đồng nghiệp kia khiến Nguyên cảm giác vô cùng khó chịu. Dạ dày cô không ngừng tiết dịch. Cô nhanh chóng đứng dậy đi về WC và không ngừng nôn khan. Bệnh dạ dày của cô đã vài năm nay không còn đau trở lại. Không lẽ nó lại bị tái phát?

Kết thúc ca trực buổi sáng, Nguyên xuống tầng 2 xin làm xét nghiệm kiểm tra dạ dày và xin thuốc. Cô bác sĩ đã luống tuổi nâng mắt kính rồi nhìn Nguyên:

“Vấn đề này cô không giải quyết được giúp cháu rồi. Tốt nhất tranh thủ lúc nào nghỉ tới viện C khám thử xem sao.”

Nguyên giật mình khi nghe cô ấy nhắc nhở. Cô nhanh chóng rời khỏi Vinmec và bắt taxi đến viện sản kiểm tra. Dù sao bên đó khả năng gặp phải người quen cũng ít hơn. Quả thật cô đã trúng thưởng bất ngờ. Kết quả xét nghiệm cho thấy thai 3 tuần tuổi. Đôi bàn tay run run cầm lấy tờ giấy siêu âm trên tay. Cô sắp làm mẹ. Con của cô và anh. Đứa bé đã được 3 tuần tuổi. Một cảm giác xót xa xen lẫn hạnh phúc. Trượt điện thoại cố gọi vào số máy của anh nhưng đều là vô ích. Tất cả các số máy đều không thể nào liên lạc được. Biết đến bao giờ anh mới về với mẹ con cô?

.....

5h chiều. Khang vừa bước ra khỏi khu vực kiểm tra trong sân bay. Anh nhanh chóng mở nguồn điện thoại. Có vô vàn cuộc gọi chờ, gần nhất là một số máy lạ. Cuộc gọi được kết nối:

“Alo, tôi là Khang.”

“Em đây.”

“Đang ở Việt Nam? Chú về bao giờ?”

“Anh làm gì mà em gọi mãi không được vậy? Em đang ở Melia, gặp rồi nói chuyện sau. Anh đừng nói cho ai biết là em về đây.”

“Ở khách sạn? Chú trả phòng đi, tới căn hộ của anh. Anh nhanh chóng về ngay đây. Mới đi Trung Quốc vừa về chiều nay.”...

Trong căn hộ lạnh lẽo, không hề mang cái gọi là sức sống, có hai người đàn ông đều đang thi nhau nhả những vòng khói thuốc. Khang lên tiếng trước:

“Có chuyện gì mà thành ra thế này vậy?”

Sơn không nói gì, anh kéo vali bên cạnh và đặt trước mặt Khang một tập tài liệu mỏng toàn tiếng Pháp. Khang vừa đặt đầu lọc thuốc xuống gà tòn, vừa với tay cầm tập tài liệu trên bàn đưa lên đọc. Hoảng hốt, anh nhìn Sơn

“Chuyện từ lúc nào? Vì sao?”

“Kết quả xét nghiệm cách đây 1 tuần. Nguyên nhân do quan hệ tình dục không an toàn.”

“Với cô gái người Nhật? Chuyện xảy ra từ bao giờ? Sao lại thế?”

Sơn vẫn bình tĩnh như một người đang kể lại câu chuyện của người khác. Anh vẫn cố gắng rít sâu rồi nhả khói. Điều Mild Seven vẫn đang cháy dở trên tay:

“ Cách đây 2 tháng, cô ấy về Nhật. Thành bạn trai kia không may bị dính. Từ xưa tới nay chúng em đều không bao giờ dùng đến áo mưa nên đó là thói quen. Cô ấy vẫn dùng thuốc. Chỉ là cách đây không lâu, Yuky phải đi kiểm tra sức khỏe định kỳ nên đã phát hiện. Cô ấy đã về Nhật và bảo em đi kiểm tra thử xem sao. Tất nhiên em không tránh được số kiếp.”

Cười khẩy, Sơn đứng dậy đi về phía ban công phòng khách, anh kéo rèm và mở cửa để những cơn gió mùa đông ủa tạt vào mặt. Khang im lặng thật lâu. Anh như chết lặng trước bệnh án toàn thứ tiếng loằng ngoằng kia vậy. Cất tiếng nhìn về phía Sơn:

“ Chú định thế nào?”

Sơn trở lại sofa và ngồi xuống tiếp tục rút một điều thuốc khác, anh nói:

“ Chẳng thế nào cả. Dù sao vẫn phải sống. AIDS không có thuốc chữa nhưng chẳng phải vẫn sống được 10 năm đó sao? Lần này em về muốn nhờ anh tìm giúp em một luật sư uy tín, em muốn kiểm kê lại tài sản hiện có và lập di chúc.”

“ Chú bị điên à?”

“ Không. Bệnh này chẳng biết thế nào được. Ăn may thì sống mà nếu không thì chết. Em có hai ngày. Anh cố gắng giúp em được không? ”

Khang uhm một tiếng. Anh thấy cuộc đời quá bất công. Có nhiều thứ cứ tự nhiên xảy đến chẳng cần báo trước. Có những người cũng cứ từ từ biến mất trong những nguyên nhân vô cùng đau lòng. Thế giới này đúng là rộng lắm, chỉ cần xoay người một cái không biết bạn sẽ để mất những ai. Nhưng thế giới này cũng nhỏ lắm, chỉ cần vẫn xoay người một cái không biết bạn sẽ gặp được những ai.

Khang đứng dậy và xách valy của anh về phía phòng ngủ chính. Đã lâu rồi căn hộ này không có người ở, thoáng nhìn qua Sơn cũng nhận ra.

“ Anh cho em mượn nhà. Anh cứ về cái chỗ anh ở mấy tháng nay đi. Không cần lo cho em đâu. Em sợ chẳng may kéo anh đi theo thì không gánh nổi trách nhiệm.”

“ Nếu có khả năng thì cứ thử. Anh mày đang chán sống. Anh ở lại đây với chú. Bên kia tạm thời không về được. Đang cãi nhau.”

“ Bên kia? Ah ha. Bạn gái? Bạn tình? Hay là một người để xác định tới hôn nhân?”

“ Vợ.”

Sau khi nghe xong từ vợ của Khang, Sơn không khỏi nổi da gà. Đúng là mấy tháng nay họ ít liên lạc hơn trước nhưng cũng chưa bao giờ Sơn nghe nói đến một người con gái nào quẩn quanh cạnh Khang. Nhớ lần trước về nước cách đây gần 5 tháng, ông anh vẫn còn lấy rượu thay cơm để quên đi mối tình đầu thứ hai. Vậy mà giờ đã thành trai có chủ. Đúng là nhân tình thế thái. Vận đổi sao dời, chẳng ai biết được ngày mai sẽ ra sao?

Sáng hôm sau, Khang đưa Sơn đến văn phòng luật sư thành phố. Nhanh chóng họ mời một người đàn ông ngoài 30 làm luật sư cho Sơn. Tài sản của Sơn chủ yếu ở nước ngoài, phần lớn là tiền gửi tại ngân hàng Thụy Sĩ và Pháp. Trong nước những gì đứng tên anh cũng chỉ có một căn hộ chung cư bỏ trống nhiều năm nay ở Retco và một ít cổ phần trong công ty bất động sản của Quân. Công chứng một số giấy tờ rồi lập di chúc và ký tên. Nhanh chóng mọi việc đã hoàn tất. Khang cùng Sơn bước ra bắt tay vị luật sư trẻ tuổi và lên xe rồi lao nhanh về phía trước không hề để ý thấy bên kia đường có một cô gái đang chăm chú dõi theo họ từ đằng xa. Nguyên nhận ra Khang, vì dù ở bất kỳ đâu anh cũng vô cùng nổi bật. Và chiếc xe của anh càng chắc chắn điều cô nhìn thấy hoàn toàn là đúng. Anh đã về và anh đã không hề để ý đến cô? Một cuộc gọi điện cũng hoàn toàn là không? Một cử chỉ ân cần lại càng không có? Đúng như anh nói. Anh cần thời gian để suy nghĩ lại về cuộc hôn nhân của hai người. Hay là phải chăng, anh đang muốn bằng một cách nào đó để vắt bỏ cô ra khỏi cuộc đời anh?

Đứng thần thờ trước cửa siêu thị nghĩ về những gì thoáng qua lúc nãy khiến Nguyên vô cùng sợ hãi. Cô nhanh chóng gạt bỏ chúng ra khỏi đầu và bắt taxi về biệt thự. Hai hôm nay cô vô cùng mệt mỏi, cả ngày chỉ thèm ngủ li bì. Ăn uống cái gì cũng đều khó chịu, cảm giác muốn nôn ra bằng sạch. Nhưng vì đứa trẻ, cô sẽ cố. Cô phải cố ăn vì con. Cô sẽ ở nhà chờ cho tới khi anh trở về vì cô tin vào những gì anh từng nói: “ em là thói quen hiện hữu mà anh chỉ có thể thiếu đi một lúc chứ không thể đánh mất cả đời.” Huống hồ, nếu anh biết giữa họ đang có một sinh linh bé bỏng được hình thành không biết anh sẽ có vui không?

.....

Sơn đáp chuyến bay sang Nhật. Anh muốn đến thăm Yuky. Với anh, cô vẫn mang một ý nghĩa khó nói nên lời. Không phải người yêu, chẳng phải người tình. Chẳng biết gọi tên cái mối quan hệ này thế nào mới đúng? Một người thân. Đúng vậy. Cô ấy với anh là một người thân, một người thân đã 5 năm rồi. Sơn đưa tay ra ôm lấy Khang. Có thể lần sau họ gặp lại đã là trong một tình trạng khác hoặc có thể chẳng thể gặp lại nhau. Khang quay đi, anh không dám nhìn theo bóng Sơn bước vào trong khu vực soát vé. Đây là người em thân thiết của anh bao năm nay. Nó còn quá trẻ, còn quá nhiều việc muốn làm và chưa thể làm. Vậy mà giờ đây, nó đang đứng trước sự sống và cái chết. Còn anh chỉ biết giương mắt đứng nhìn mà không thể làm sao. Sải những bước chân dài thật dài ra cửa, có ai đó gọi anh từ phía sau giữa dòng người đẩy vội vã này. Khang quay đầu lại thì thấy Minh:

“ Anh đi đâu ra đây vậy? Em còn tưởng anh đi Trung Quốc chưa về đấy?”

“ Vừa đi đâu về à? Anh ra tiễn bạn thôi”

“ À ra vậy. Em vừa vào Sài Gòn lo câu chuyện. Đang có việc muốn gặp anh.”

“ Uhm. Lên xe anh cùng về rồi nói.”

Chiếc Audi nhanh chóng rời khỏi khu vực Nội Bài. Thả lỏng tay lái, Khang vừa hút thuốc vừa chậm rãi chạy xe. Mấy hôm nay vì nhiều chuyện phải lo nghĩ nên khuôn mặt anh đã gầy đi trông thấy. Bầu không khí trong xe vẫn ngột ngạt từ lúc Minh bước lên, hai anh em chẳng ai nói một câu. Mãi một lúc lâu sau, chuyển ánh mắt từ ngoài cửa kính về phía Khang, Minh lên tiếng:

“ Anh để lại cho em hai lô đất bên Đông Ngạc được không?”

Không cần suy nghĩ, Khang thẳng thắn:

“ Không được. Chỗ đấy anh dự tính sang năm xây nhà. Vì bộ sắp chuyển về bên đấy, anh cũng muốn đi lại cho tiện. Hơn nữa ở đấy giờ đang phát triển, lại đối diện là công viên Hoà Bình. Trường học Quốc tế cũng gần đấy. Dù sao vẫn phải lo cho tương lai con em chúng ta.”

Minh cười cười nhìn Khang.

“ Anh thật sự không chịu nhường cho em được sao?”

“ Tất nhiên rồi.”

“ Vậy anh giúp em hỏi chị dâu tương lai một chuyện được chứ?”

“ Phải xem là chuyện gì?”

Cả đã cần câu, Minh bắt đầu hứng khởi đi vào vấn đề chính:

“ Anh chỉ cần hỏi chị dâu hộ em xem chiếc vòng ngọc bích chạm rồng của nhà họ Trịnh đang ở đâu là được rồi. ” Nói rồi Minh thở dài và tiếp tục

“ Ông vẫn bị em giữ lại bên nhà. Lần này có khi em về một số chuyện phải tâm sự cùng ông mới được.”

Khang im lặng, anh chỉ là ngờ ngợ phán đoán, không phải có chuyện gì xảy ra với cái vòng ngọc đó chứ? Đến anh còn cảm thấy hãi hùng nếu chẳng may cô vợ bé nhỏ của anh để lạc mất gia bảo của nhà họ Trịnh. Sau khi đưa Minh về, Khang nhanh chóng vòng xe hướng theo khu biệt thự. Anh mở cửa đi vào, điều ngạc nhiên là thấy Nguyên đang nằm sofa đọc sách. Bình thường anh có bao giờ thấy cô ấy chạm tới sách đâu? Nguyên thấy anh về, ngập tràn ý cười trong ánh mắt. Cô ngồi dậy, chưa kịp lên tiếng thì Khang đã cướp lời:

“ Anh về để hỏi em một chuyện.”

Ánh mắt anh sắc cạnh đảo qua cổ tay cô. Không cần hỏi cũng biết, chiếc vòng đã có chuyện.

Nguyên ít khi đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của anh như vậy. Cô chỉ biết cúi đầu:

“ Vâng. Anh hỏi đi ạ.”

Lạnh lùng nhìn cô, Khang nói:

“ Chiếc vòng ngọc anh đưa cho em, sao em không đeo?”

Đôi tay của Nguyên bối rối, ánh mắt lo sợ và đầy hoảng hốt. Giọng cô run run, phát âm đứt hơi và khó thành tiếng:

“ Em không biết bị đánh mất ở đâu. Em đã cố gắng tìm nhưng không thấy.”

Khang không nói gì, anh đứng dậy nhìn cô để lại mấy câu:

“ Em tự chăm sóc cho bản thân. Tạm thời anh không về nhà.”

Nói rồi, anh rời đi, cánh cửa được đóng sập lại. Khuôn mặt Nguyên bỗng chốc tái xanh và nức nở khóc. Cô đã làm nên chuyện gì thế này? Cô phát hiện ra mình mất chiếc vòng cũng được vài hôm nay, nhưng cố gắng tìm ở bệnh viện cũng như ở nhà không thấy. Chẳng lẽ cô đánh mất trong khách sạn hôm đó? Nhưng cô nhớ là khi xuống dưới sảnh dùng bữa tối, cô vẫn còn thấy nó vướng ở cổ tay. Rồi sau đó, anh đưa cô về nhà. Nghĩ đến thái độ lạnh lùng của Khang lúc này, nghĩ đến những gia phong nề nếp bao năm trong nhà anh. Nguyên thấy sợ hãi vô cùng. Không cần phải hỏi nguồn gốc cũng biết đó là báu vật không dễ gì có được, cũng như đánh mất nó là đánh mất địa vị dâu con nhà họ Trịnh, đánh mất đi sự tin tưởng của anh thêm một lần thứ hai và cả tương lai của ba người anh cùng hai mẹ con cô. Cuốn sách cô vừa đặt trên bàn bị nghiêng và rơi xuống từ lúc nào không biết. Một trang quen thuộc được cơn gió ngoài cửa sổ khẽ lật lên thấp thoáng từng câu chữ:

“ Anh là sự gặp gỡ không thể lặp lại trong cuộc đời em. ”

Suối Nguồn.

16. - Chương 16

Chương 16: Sương mù.

Mưa dính từng hạt trên nền đường nhám bụi, Khang cho xe chạy thẳng về căn hộ của mình. Ngay sau khi bước chân vào nhà, anh liền cầm điện thoại gọi cho Minh:

“ Đổi thứ khác đi. Lô đất đó anh không thể nhường lại cho em được.”

“ Nhưng ngoài lô đất đó của anh, em chẳng còn hứng thú với cái gì hết. Xem ra chiếc vòng lại phải đưa cho ông nội rồi.”

“ Tuỳ chú vậy. Đứng trách là anh không cho chú cơ hội trao đổi ngang giá. Để đến lúc anh không nhẹ nhàng nữa thì chú gặp công an rồi nói chuyện tiếp.”

“ Này. Anh đang nói chuyện kiểu gì đấy hả? Là công an thì ngon hả anh trai? Rồi rồi, lúc nào cần thì anh đến rước cái của nợ này về hộ em cái. Em sẽ suy nghĩ cái khác vậy.”

Khang kết thúc cuộc gọi, anh thấy đau đầu và mệt mỏi. Mấy ngày nay biết bao chuyện cứ kéo đến. Giờ lại Nguyên khiến anh phải phiền lòng. Nhìn thấy cô xanh xao anh có chút chua xót, nhưng anh không thể về nhà lúc này được. Cứ để hai người xa nhau và cùng suy nghĩ nghiêm túc một thời gian có khi lại hay. Đôi khi xa nhau để biết mình cần nhau hơn.

.....

Nguyên gượng dậy và vào bếp nấu mì. Mấy ngày nay cô luôn khó chịu không thể ăn thứ gì khác ngoài mì tôm. Chỉ cần ngửi thấy mùi cơm là cô sẽ lại nôn sạch sẽ. Vừa đi được vài bước thì tiếng chuông điện thoại khẽ rung liên tục. Trở lại sofa, cô ngồi xuống và nghe máy:

“ Alo. Dạ con nghe.”

“ Nguyên hả. Hồi chiều mẹ cùng mẹ con có đi xem ngày cưới cho hai đứa. Cuối tuần con bảo thằng Khang cùng về để chọn ngày cụ thể sau nhé.”

“ Vâng. Con nhớ rồi mẹ ạ.”

Gác máy, Nguyên thần người ra. Cô không biết phải nói với anh thế nào. Hôm nay đã là thứ 5, sẽ chẳng mấy mà đến cuối tuần. Giờ nói chuyện cùng anh đã là việc khó hơn lên trời, thì cô biết cùng anh về kiểu gì đây chứ? Cũng chẳng biết liệu anh còn muốn làm đám cưới nữa hay không? Chỉ một thời gian ngắn mà giữa họ đã có bao nhiêu chuyện xen vào. Đôi bàn tay đang co ro ôm tấm thân gầy chống lại những cơn gió lạnh ngoài ban công thổi tới, Nguyên thấy tủi thân vô cùng. Nước mắt lại khẽ rơi. Chẳng còn tâm trạng ăn uống gì nữa, cô cố gắng uống một cốc sữa rồi lên phòng nằm.

.....

Buổi sáng, Nguyên cố gắng mình trở dậy. Cả đêm qua cô đã suy nghĩ kỹ, cô không thể để tình trạng chiến tranh lạnh kéo dài được. Ai đó đã nói rằng: “ Trên thế giới này có rất nhiều việc khiến ta lực bất tòng tâm, ví dụ như những bệnh nhân trong phòng trị liệu, mắt nhìn mình dần dần đi về cõi vĩnh hằng, hay như cô gái đắm chìm trong biển tình đang bất lực nhìn về tình yêu dần dần tuột mất khỏi tầm tay”. Mà cô thì không thể cam lòng nhìn tình yêu của mình tuột mất.

Nguyên bước vào bếp, gạt đi những mệt mỏi hiện hữu, cố lấy lại tinh thần, Nguyên mặc tạp dề và làm món bánh điểm tâm đơn giản như trước đây cô vẫn thường làm cho Khang.

Thời tiết hơi lạnh, có sương mù. Nguyên mặc một chiếc áo choàng dày rồi bước ra cửa. Bây giờ vẫn còn sớm, sương mù vẫn dày đặc, không hề có dấu hiệu tiêu tán nào, sương sớm bám vào lá cây ven đường, buồng xuống và trượt vào áo len, mũi giày cũng như đôi bàn tay bé nhỏ của Nguyên. Trước đây mỗi lần đi qua sương mù mùa đông luôn làm Nguyên hoảng hốt nghĩ, có khi nào cuộc đời cô cũng như sương mù, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, không có chấp niệm, không học được cách yêu một người và mãi mãi cũng sẽ không biết cảm giác được một người yêu thương. Cuối cùng là ông trời may mắn đã để cho cô gặp Cao Khang. Lam nói đúng, nếu anh không yêu cô thì sao anh lại chọn cô? Vì những cô gái tốt trên đời này còn rất nhiều. Dù ít hay nhiều thì cô tin rằng mình đã có một vị trí trong trái tim khô cạn đó. Vậy thì không có lý do gì cô không thể dũng cảm giữ lấy anh. Giữ lấy cha của đứa con mình!

.....

Nhưng đến cơ quan sớm hơn thường ngày, dạo này công việc không ngừng chất đống. Bản thân là một thư ký dù chỉ lo chạy việc, lo giấy tờ rồi chè nước cho cấp trên nhưng những việc đó cũng chẳng hề đơn giản. Mới có 6h45, giờ này hầu như mọi người chưa ai đến. Công việc văn phòng thường bắt đầu lúc 7h30. Thọc tay vào túi xách tìm chìa khoá, có một tiếng nói dịu dàng và rất khẽ ở phía sau:

“ Em chào chị. Xin lỗi, chị có thể cho em hỏi được không?”

Nhưng quay người lại thì thấy một cô gái còn rất trẻ, khuôn mặt trắng xanh và có vài giọt sương đang đọng trên làn tóc. Lịch sự mỉm cười:

“ Vâng. Xin lỗi, mình có thể giúp gì được cho bạn?”

“ Chị có thể cho em hỏi, anh Trịnh Cao Khang bên tham mưu an ninh làm việc ở phòng nào không ạ?”

Đôi chút giật mình, Nhung mở cửa rồi mời Nguyên vào trong. Vừa đi cô vừa nói:

“ Không biết, có chuyện gì mà bạn đến tìm trưởng phòng của chúng tôi sớm như vậy? Ở đây chỉ có duy nhất một anh Trịnh Cao Khang thôi. Anh ấy chắc là phải tầm 7h30 mới có mặt. Nếu bạn có việc bạn cứ đi trước rồi quay lại sau cũng được.”

Ngại ngần, và đôi phần xấu hổ nhưng Nguyên đã đưa chiếc túi về phía Nhung, bên trong là hộp bánh do cô cất công chuẩn bị cho anh. Cô nhìn Nhung rồi nói:

“ Em phải đi giờ, chị có thể chuyển bữa ăn sáng em chuẩn bị đưa cho anh ấy hộ em được không ạ? Chị chỉ cần nhắn anh ấy là của một người tên Lâm Nguyên anh ấy sẽ hiểu.”

Nhung cười cười, đôi mắt sáng lấp lánh tỏ vẻ đã hiểu, Nhung đưa tay ra nhận hộp bánh ngọt còn thơm mùi sữa Nguyên đưa rồi ái ngại và nói:

“ Bạn hâm mộ anh Khang à? Rất nhiều cô gái hâm mộ anh ấy nhưng bạn là người giám đến tận đây để đưa đồ ăn sáng đó. Song lần sau, bạn nhớ làm cái gì đó đơn giản thôi. Anh Khang bị chứng không dung nạp lactoso, đối với sữa hoặc những đồ ăn có chứa sữa anh ấy đều không dung đến.”

Khuôn mặt Nguyên tái nhợt đi. Lactoso? Cô hiểu, thậm chí còn biết rất rõ. Vì bản thân cô học y. Lactose là dạng đường chủ yếu có trong sữa và các sản phẩm từ sữa và được tiêu hóa trong ruột nhờ sự trợ giúp của men gọi là lactase. Men lactase là chất giúp cắt đôi phân tử đường lactose thành 2 thành phần đơn giản dễ hấp thu hơn là galactose và glucose. Nếu không có hoặc thiếu hụt men này cơ thể người bệnh sẽ không dung nạp được lactose, nghĩa là dẫn đến tình trạng đường lactose (không được hấp thu) bị lên men và gây ra một loạt các triệu chứng khó chịu như đầy bụng, buồn nôn, đau bụng... Cô không hề biết là anh có chứng bệnh này. Vậy mà suốt một thời gian ở cùng nhau, ngày nào cô cũng làm cho anh loại bánh này và anh thì lúc nào cũng cười vui vẻ và ăn hết, không phàn nàn điều gì cả. Cảm giác buồn thương dâng lên tận lồng ngực. Nước mắt cứ thi nhau rơi xuống. Nguyên không nói gì, cô lấy lại túi bánh từ tay Nhung và ném luôn vào thùng rác gần kề ngay đó rồi quay lưng bước ra khỏi bộ công an. Còn Nhung thì vẫn trở mắt ra nhìn biểu hiện lạ lùng của cô gái vừa nãy. Tự ái của con gái cũng lớn quá đi. Nhưng Nhung vẫn chưa hiểu là mình nói sai điều gì. Mặc kệ! Nhung tiếp tục bước về phía bàn làm việc của mình...

.....

Khang thức dậy cũng là lúc 7h sáng. Những lớp sương mỏng vẫn còn bám riết lấy khung cửa kính trong phòng ngủ. Uể oải, anh trở mình rồi bước ra khỏi giường. Từ khi chuyển công tác kết thúc anh chưa có một đêm nào được ngon giấc. Lúc nào cũng thấy thiếu một cái gì đó mà không nói rõ ra được. Có lẽ đó là một mùi hương quen mà ở căn nhà này, chiếc giường này không thể nào mang đến. Anh biết, đó là hương hoa nhài mà Nguyên vẫn hay dùng. Đêm qua, anh đã chạy xe cả nửa thành phố rồi chỉ im lặng ở dưới căn biệt thự mà không hề đi lên. Anh biết, cô đang ở trong đó nhưng lý trí vẫn không cho phép anh bước vào. Sau khi hút trọn bao thuốc, anh lại chạy xe về căn hộ cũ này. Mấy ngày gần đây hầu như ngày nào Nguyên cũng đều nhắn tin cho anh, rất đều đặn. Anh ngoài việc ngáy ngốc đọc đi đọc lại còn đâu đều không trả lời. Phụ nữ đôi khi phải để họ cảm thấy giá trị của người chồng nằm ở chỗ nào thì hạnh phúc mới có thể bền lâu. Giá mà cô đến tìm anh, xin lỗi anh như những người khác, có thể anh đã mềm lòng. Anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường. Một người đàn ông đã sống trong những thói quen do chính người phụ nữ của mình gây dựng không chỉ ngày một ngày hai...

Khang bước vào phòng làm việc gần như là người cuối cùng. Ánh mắt tò mò của cả phòng đều đổ dồn lên người anh. Dừng chân và anh khẽ háng giọng:

“ Hôm nay tôi nhớ là mình có cạo râu. Khoá quần hình như cũng không có quên kéo. Có sao ai cũng nhìn tôi với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống vậy?”

Nhung ái ngại chưa kịp nói thì một đồng chí khác đã lên tiếng:

“ Anh không biết là sáng sớm nay đã có trẻ em tới tận cửa tìm anh à? Quyền rũ con gái nhà lành thì tốt, nhưng trẻ chưa thành niên thì không ổn anh ạ.”

Khang bật cười:

“ Chắc không thể? Không khéo tìm người khác đấy.”

Nhung lúc này mới đỡ lời:

“ Sáng nay em đến sớm, có một cô gái rất trẻ, cũng khá xinh mang đồ ăn sáng đến cho anh. Khi em thấy túi đồ mang đến toàn bánh ngọt mà vẫn còn hơi ấm nữa nhá, em chỉ cười vào bảo lần sau có làm đồ cho

anh Khang tốt nhất đừng cho sữa vì anh ấy bị chứng không dung nạp Lactose thế là em ấy thất thần rồi khóc và lấy lại túi đồ rồi vất luôn vào thùng rác.”

Khang khẽ nhắm chặt đôi mắt lại, khuôn mặt anh tối sầm. Chỉ cần Nhung kể đến đó anh cũng đã đoán được phần nào cô gái đó là ai. Chỉ có Nguyên mới có thể nghĩ ra cách làm đồ ăn sáng cho anh bằng bánh ngọt. Chưa cần đợi Nhung nói thêm điều gì, anh vội vàng ra lấy xe và chạy xe về hướng Vinmec.

.....

Nguyên thấy mình hoàn toàn thất bại trong vai trò của một người làm vợ. Hoá ra, cô không hề hiểu gì về người mà đã cùng chung sống bấy lâu. Giữa họ bây giờ chỉ còn là một tờ giấy kết hôn mỏng manh. Có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Cũng đâu có khác gì? Liên tục mấy ngày cô cố nhắn tin hỏi han anh, mong muốn anh về nhà nhưng anh đều không trả lời. Cười chua xót. Ngay đến kỷ vật của gia đình anh cô cũng đánh mất thì mặt mũi nào còn giám làm con dâu nhà họ Trịnh. Ngay đến thói quen ăn uống của chồng mình cô cũng cần thư ký của anh nhắc nhở. Cầm máy và gọi cho bệnh viện xin nghỉ, rồi gọi về cho mẹ cô nói rằng cô phải đi công tác vài ngày. Sau đó Nguyên tắt máy và về nhà. Cái gọi là nhà bây giờ cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Kể từ lúc anh nói rằng cô hãy tự chăm sóc cho mình thì cô hiểu với anh cô không còn quan trọng. Cô cũng chẳng muốn để anh biết đến sự hiện diện của sinh linh bé bỏng trong cơ thể mình. Cô phải rời xa thành phố này. Ngay lập tức....Nguyên gấp tạm vài bộ quần áo, rồi mang theo thẻ ngân hàng. Nhanh chóng cô vậy taxi yêu cầu tới sân bay Nội Bài.

.....

Khang cố gắng chạy xe thật nhanh đến viện. Cố gắng gọi vào số máy của Nguyên nhưng chỉ có tiếng em tổng đài báo máy đã tắt. Anh sợ hãi. Bản thân anh cũng không biết vì sao mình lại sợ hãi. Đúng, cảm giác sợ hãi vô cùng như chỉ cần chậm một chút sẽ đánh mất một báu vật đang nắm giữ. Đoạn đường từ Trần Hưng Đạo đến Minh Khai đang vào giờ cao điểm, dù cố gắng nhưng tắc đường vẫn không thể làm anh tăng tốc được. Cho đến khi tới viện thì những lớp sương đang dần tan ra, nắng mùa đông yếu ớt bắt đầu hiện hữu. Khang chạy vào phòng trực hỏi về Nguyên. Trả lời anh là một y tá khác, cô ấy nói Nguyên xin nghỉ từ sớm, bảo nhà có việc. Nhanh chóng, Khang tiếp tục gọi đến cho mẹ Nguyên nhưng bà nói là Nguyên phải đi công tác lẽ nào anh không biết à? Đúng. Anh không hề biết. Anh làm chồng kiểu gì mà giờ này vợ mình ở đâu cũng không biết? Như một người mất hồn, cho tới khi căn biệt thự dần hiện ra trước mặt. Khang trở về căn phòng ngủ quen thuộc của hai người nhưng không hề thấy bóng dáng cô đâu. Một vài sợi tóc vẫn vương nơi chiếc gối màu xanh nhạt. Mùi hoa nhài vẫn đâu đây toả hương dịu mát. Những ngón tay nhanh chóng lục tìm cánh cửa tủ, chiếc vali mất bóng, một nửa quần áo trong đó đã không thấy đâu. Khang chưa kịp đóng lại cánh cửa lại thì một chiếc túi bìa cứng màu nâu đã rơi xuống chân, giấy tờ rơi tung toé trên nền đất. Người anh ớn lạnh, trong đó có bảo hiểm y tế, giấy siêu âm, kết quả xét nghiệm, ảnh chụp....Nguyên đã có thai. Cô ấy đang mang thai đứa con của anh. Hoảng hốt, Khang ôm tất cả những giấy tờ đó và chạy xe như người điên về phía nhà mẹ....

(Còn tiếp)

17. - Chương 17

Chương 17: Lắng nghe nước mắt.

Chưa bao giờ, chưa một người nào nói rằng giữ người mình yêu trong cuộc đời mình tương tự như đi dạo trên bãi biển cát vàng. Yêu một người, từ đầu nên hiểu rằng đó là hình phạt ngọt ngào nặng nề nhất của cuộc sống này và Nguyên không ai khác đang từng ngày sống trong nỗi đau do hình phạt tình yêu mang lại!

Đã là ngày thứ 5 ở thành phố này. Những con đường không thuộc tên, những con người xa lạ...Cố hoà mình vào cái náo nhiệt của Sài Gòn nhưng trái tim mình vẫn không thôi ớn lạnh. Cô nhớ Hà Nội của cô. Hà Nội có anh! Anh giờ xa xôi như mây trời mà đôi tay cô không tài nào níu với. Cười buồn, Nguyên đưa chân vào trong một quán cafe ven đường. Yesterday Coffee !

Nguyên gọi một tách capuchino. Cô thả mình trong không gian lặng yên của quán cafe một ngày vắng khách. Chỉ có tiếng nước chảy ở bức tranh đá gần kề... Trong không gian yên lặng ấy, không lâu sau người ta thấy tại nơi chiếc piano bỏ trống có một chàng trai rất trẻ ngồi xuống. Những ngón tay thon dài nhanh chóng phiêu trên phím đàn. Nguyên giật mình bởi giai điệu đang được ngân lên. Cô quay người lại, có đôi phần mất mát, là một người khác không phải anh. Đúng vậy, anh làm sao mà có thể ở đây được chứ! Giọt đàn rơi rồi thấm vào trái tim của một người chất chứa bao thương nhớ. Nguyên khóc! Những giọt nước mắt không vị bởi bao nhiêu muối trong nước mắt đã lắng kết lại cùng nỗi đau cất ở tim. Khóc vì không đủ sức để mạnh mẽ nữa, vì khóc người ta cũng không thể thấy, vì vẫn yêu đến nỗi xót xa. Khóc như người cảm không thể gào thét, để niềm đau tự quần quai, đứt gãy bên trong hay khóc như ngày xưa bé dại khăn đặc cổ họng mà vẫn chưa nguôi, chốc chốc lại nấc lên thành tiếng,ứa lòng?

Sơn đặt một cái kết cho bản đàn cũ kỹ. Anh dừng lại rồi đứng dậy và đưa mắt quét nhanh một vòng qua quán vắng. Ánh mắt anh khẽ dừng lại nơi khung cửa kính, một cô gái trẻ đang ngồi. Không ngần ngại anh tiến về phía ấy và nói khẽ:

“ Dù không biết cô là ai, nhưng nhìn cô khóc tôi rất đau lòng!”

Nguyên có chút bất ngờ, cô quệt ngang những giọt nước mắt đang rơi rồi nhìn về người đàn ông trước mặt và lịch sự:

“ Cảm ơn. Vì tiếng piano của anh khiến tôi nghĩ đến những chuyện đã qua trước đây. Anh đàn hay lắm.”

“ Cô là người Bắc? Tôi xin lỗi, nhưng tôi có thể ngồi đây được chứ?”

Nguyên mỉm cười và gật đầu. Khi yếu đuối nhất có lẽ tìm một người để chuyện trò cũng là một cách hay. Nguyên lấy lại dáng vẻ bình tĩnh ban đầu rồi hỏi Sơn:

“ Anh cũng là người Hà Nội phải không? ”

Anh gật đầu và nhìn vào khoảng không xa thẳm. Đáy mắt anh có chút đau thương:

“ Tôi là Việt kiều. Hà Nội là nơi tôi cất giữ những gì yêu thương nhất từ gia đình, tình yêu, tình bạn, những kỷ niệm thuở ấu thơ. Có thể nói đó là nơi tôi có tất cả. Nhưng có những khi người ta phải chạy xa khỏi những nơi quen thuộc để tới một chốn xa lạ. Đôi khi chỉ vì để chạy trốn một nỗi đau.”

Ngạc nhiên trước những gì anh nói, Nguyên dịu dàng mở lời:

“ Anh biết không, bản đàn anh vừa chơi cách đây không lâu một người rất quan trọng đã từng đàn tặng tôi. Anh ấy từng nói rằng trong cuộc đời mình có ba thứ mà anh ấy sẽ không thể nào để mất đó là thời gian, tuổi trẻ và tôi. Nhưng đó chỉ là trước đây. Còn giờ, tôi cũng nhờ thành phố này để chạy trốn nỗi đau trong lòng mình, chạy trốn những yêu thương một thời đã có. Chẳng biết có hiệu quả hay không. Chỉ không nghĩ ở một nơi xa lạ vẫn có người giống mình.”

Sơn cười duyên, anh chậm rãi nhấp từng ngụm cafe thoảng hương đăng đắng rồi tiếp lời Nguyên:

“ Người đó là người yêu của cô phải không?”

Nguyên lắc đầu buồn bã:

“ Không. Anh ấy là chồng tôi.”

“ Woa. Cô trẻ vậy mà đã có chồng rồi sao? Tôi nghĩ rằng hạnh phúc của con người vốn rất mỏng manh. Anh ấy hẳn rất yêu cô và cô cũng vậy. Trong cuộc sống không tránh được những lúc hiểu lầm. Đến bát đĩa còn có lúc xô nhau. Tại sao không cùng nhau ngồi lại và nói rõ một lần? Đôi khi để chạy trốn nỗi đau chỉ bằng hãy đi xuyên qua nó?”

Nguyên bỗng giật mình. Đúng vậy, để chạy trốn nỗi đau chỉ bằng đi xuyên qua nó? Cô và anh chưa bao giờ ngồi lại để nói rõ về một quãng đường ngăn ngủi lạc mất nhau. Vì cô vẫn nghĩ rằng im lặng sẽ đi liền cùng bình yên và hạnh phúc. Liệu im lặng có phải là cách tốt nhất hay không? Có phải vì cô không hỏi nên anh cũng chẳng bao giờ nói? Vì thế mà bản thân cô vô tình trở thành người vô tâm quá! Nhìn Sơn, Nguyên nói:

“ Tôi không phải là người vợ tốt. Khi chồng tôi đang phải đi làm nhiệm vụ ở xa tôi còn cố tình gây sự với anh ấy. Rồi khi anh ấy trở về tôi đã để mất kỷ vật nhiều đời của nhà anh. Đó là chuyện mà một cô dâu mới

không được phép. Ngay đến cả thói quen ăn uống của chồng mình mà tôi cũng không hề hay biết. Theo anh, tôi có xứng đáng để tiếp tục bên anh ấy nữa hay không? ”

“ Trong tình yêu không có xứng và không xứng. Chỉ có yêu và không yêu. Nếu yêu thì phải theo đuổi hạnh phúc ấy đến cùng. Tôi nghĩ rằng với anh ấy cô vô cùng quan trọng. Biết không chừng anh ấy đang tìm cô khắp nơi. Trước đây tôi từng đọc trên mạng một câu chuyện. Cái kết của câu chuyện ấy đã khiến tôi không bao giờ quên được...”

Nguyên tròn mắt dò hỏi Sơn. Còn anh ngừng một lát và kể tiếp:

“ Chuyện kể rằng vì hiểu lầm mà người đàn ông đã không nghe máy của vợ mình. Chỉ cho đến khi những cuộc gọi dồn dập không còn nữa anh ta mới biết đến cảm giác trống vắng được định nghĩa thế nào. Và khi đó lục tìm những tin nhắn chưa đọc của ngày trước đó. Tin nhắn cuối cùng của cô vợ kia được viết như sau: Khi anh còn có thể nghe điện thoại của em có thể em đã không còn trên cõi đời này nữa!”

Câu chuyện của người đàn ông trước mặt khiến Nguyên không tránh khỏi sợ hãi. Đôi tay cô run run lục tìm chiếc Iphone đã tắt nguồn gần cả tuần nay. Những con số quen thuộc loạn xạ hiện lên nhưng cô lại tắt máy. Những tiếng thở dốc đầy khó khăn. Nghe ngào, cô cất tiếng với Sơn:

“ Tôi có thể mượn điện thoại của anh được chứ? Chỉ cần nghe thấy giọng anh ấy thôi. Tôi nghĩ là mình chỉ muốn biết anh ấy vẫn ổn là đủ rồi. Được không?”

Sơn gật đầu và đặt vào tay Nguyên chiếc điện thoại quen thuộc của mình. Nước mắt nhoe đi trên khuôn mặt Nguyên, mãi đến khi tiếng chuông kết nối cô mới để ý tới màn hình. Số điện thoại của chồng cô được lưu trong máy của người đàn ông xa lạ này. Hoảng hốt và sợ hãi, chiếc điện thoại tuột khỏi tay, rơi xuống bàn. Tiếng rơi leng keng, khô khốc. Sơn cầm máy lên thấy màn hình hiện ra hai từ: Cao Khang...

.....

Khang đã xin nghỉ phép suốt một tuần qua. Giờ đây với anh công việc chẳng còn mang một ý nghĩa nào hết nữa. Anh lục tung cả Hà Nội để tìm Nguyên nhưng đáp lại sự cố gắng của anh chỉ là một con số Không tròn trĩnh. Không tin tức, không bóng dáng...!!! Cả gia đình anh và Nguyên đều vô cùng lo lắng. Cô không có nhiều bạn bè, liệu cô có thể đi đâu? Đã gần 5 ngày nay anh đều không tài nào chợp mắt. Mệt mỏi, sợ hãi và đau xót. Khang gục mình trong căn phòng quen thuộc của hai vợ chồng. Tiếng chuông điện thoại làm anh giật mình mở mắt. Những giai điệu buồn thương của Lắng Nghe Nước Mắt :

“ Buổi sáng hôm ấy thấy em chợt khóc.

Rồi vội vàng lau thật nhanh nước mắt

Vẫn biết ta đã sai khi gặp nhau

Vì em đã có người yêu

Goodbye, i'm fine xin đừng bận tâm

Đừng buồn vì những gì ta đã có

Anh biết sẽ vẫn quan tâm nhiều lắm

Dù anh chẳng là ai!

Nghe ngào giây phút ta chấp nhận sống không cần nhau

Chẳng khác chi trái đất này làm sao tồn tại không có mặt trời

Chỉ biết lặng nhìn em quay lưng bước đi

Lòng anh thất lại, nghĩ đến mình sẽ không gặp lại

Tình yêu đâu phải ai cũng may mắn tìm được nhau

Chẳng giống như chúng ta tìm được nhau rồi lại hoang phí duyên trời

Tại sao phải rời xa nhau mãi mãi...”

Nhắc máy và anh nghe thấy tiếng va đập rất rõ ở bên kia đầu máy. Cố gắng lắng nghe xem người gọi tới là ai và rồi một giọng nói rất quen hiện ra:

“ Anh àh. Em đây.”

“ Chú đang ở Việt Nam? Anh tưởng chú sang Nhật rồi về Pháp luôn?”

“ Chuyện đấy nói sau. Em đang trong Sài Gòn. Vợ anh đang ở đây. Chị ấy khóc dữ quá, em chẳng biết làm sao cả?”

Một cảm giác vỡ oà. Có giọt nước mắt nào đó rơi xuống trong hốc mắt khô cằn của người đàn ông ấy! Giọng nói của Khang nghẹn lại, khàn đặc. Anh cố gắng cất lời:

“ Sao chú lại biết cô ấy? Chú đưa máy cho cô ấy hộ anh. Bằng bất cứ giá nào cũng phải giữ cô ấy thật chặt giúp anh.”

Nguyên sợ cái gọi là tình cờ như thế này. Cô không nghĩ rằng một người lạ lại nhanh chóng trở thành người quen. Cô không nghĩ rằng người đàn ông đang chạy trốn nỗi đau giống mình lại là người anh em lâu năm của chồng mình. Trong tiếng nấc nghẹn ngào, cô nhận máy từ Sơn:

“ Em đây.”

“ Em về nhà được không? Anh xin em đấy. Nếu không có em anh sống không bằng chết. Đừng bắt anh phải chịu đựng nỗi đau xa cách em một ngày nào nữa được không? Nguyễn Lâm Nguyên, anh xin em đừng nhần tâm như vậy nữa được không?”

Nguyên oà khóc. Nước mắt mặc sức rơi xuống. Cô biết ở nơi đó anh cũng đang khóc. Lần đầu tiên cô hiểu rằng nước mắt cũng có thể lắng nghe! Hạnh phúc xen lẫn xót xa. Cô chỉ biết gật đầu liên tục dù cho anh chẳng tài nào nhìn thấy. Sơn quay mặt đi. Anh không muốn nhìn thấy người khác khóc trước mặt mình. Vì anh hiểu rằng sẽ có một ngày nào đó, vì anh mà những người thân yêu nhất cũng phải rơi nước mắt đắng cay. Số phận đã an bài tất cả...

.....

Sân bay Tân Sơn Nhất chiều vàng nắng, Sơn đưa vali cho Nguyên rồi chào tạm biệt. Nguyên cười buồn:

“ Anh không về Hà Nội cùng em sao?”

Lắc đầu, anh nói:

“ Anh sẽ đi Nha Trang tối nay. Em về trước đi. Chúng ta sẽ gặp lại nhau sau. Anh Khang thật sự không phải là người chồng tốt. Đã khiến em khóc sưng đỏ hai mắt thế kia, đáng đánh. Em nhớ khi về phải trị nghiêm khắc, nhớ chưa?”

Nguyên cười và khẽ gật đầu đáp lại với Sơn. Cầm chiếc vé trên tay, Nguyên tạm biệt Sơn và bước vào khu vực soát vé.

Khang vẫn chưa tin rằng đó là sự thật. Anh như một người vừa bước ra khỏi địa ngục vậy. Giọng nói quen thuộc của cô khiến anh quên mất là mình đang sống. Thẩn thờ gục xuống sàn nhà một lúc, anh mới định thần lại và ra xe. Chiếc Audi lao như bay về phía Nội Bài.

Tuyến đường Phạm Văn Đồng không ngừng bị tắc. Khang thả lỏng tay lái, đôi mắt anh nhúu lại đầy mệt mỏi. Đã 5 ngày rồi. Đã 5 ngày anh không biết đến mùi vị của thức ăn, một giấc ngủ đúng nghĩa cũng không hề tồn tại. Gồng mình tìm lại sự tỉnh táo, anh cho xe qua cầu Thăng Long. Chiếc xe ra đường quốc lộ nhanh chóng lao như bay về phía trước. Trời chiều ngả bóng, những chiếc xe tải vút qua anh. Cơn buồn ngủ không ngừng ập tới. Trong ánh hoàng hôn ấy người ta thấy hai chiếc xe ngược chiều va đập vào nhau. Chiếc Audi của Khang trở thành méo mó và bị đẩy ra khỏi lề đường vài mét. Tiếng điện thoại, còi xe cấp cứu, tiếng xe cảnh sát. Âm thanh hỗn loạn. Người ta tìm được Khang trong chiếc xe biến dạng, bàn tay vẫn đang nắm chặt chiếc điện thoại không rời, anh hoàn toàn bất tỉnh, chiếc áo sơ mi được nhuộm đỏ màu máu tươi...!!!

(Còn tiếp)

18. - Chương 18 End

Chương 18: Bạn có tin vào tình yêu lớn không?

Nguyên đứng chôn chân tại cửa sân bay, từng đoàn người cứ thế đi qua cô lặng lẽ. Cô cố gọi vào số máy của Khang nhưng đều là không liên lạc được. Đã hơn một tiếng đồng hồ kể từ lúc chuyến bay kết thúc, cô đành vẫy taxi và về nhà. Tiếng chuông cửa không ngừng vang lên nhưng đáp lại Nguyên vẫn là sự im lặng, không người ra mở! Cô tiếp tục kiên nhẫn gọi cho mẹ mình:

“ Mẹ à. Bố mẹ đi đâu mà con bấm chuông mãi không được thế?”

Giọng mẹ cô ghen ngào:

“ Nguyên à. Con phải thật bình tĩnh nghe không. Giờ con đến Việt Đức ngay đi. Thắng Khang có chuyện rồi.”

Tai cô ù đi, cánh tay buông thõng xuống, chiếc điện thoại mặc sức lăn ra còn cô như một người mất hồn. Mẹ cô ở bên kia đầu dây không thấy con gái nói gì không ngừng hoảng hốt. Bà vội lao về nhà ngay lập tức. Xót xa khi một người mẹ ngoài 50 tuổi thấy con gái mình đang ngồi bất động trước thềm cổng. Khuôn mặt Nguyên trắng bệch, cả người đờ đẫn. Cô để mặc mẹ mình đưa vào nhà, bà cẩn thận dứt cho cô từng thìa nước gừng nấu lẫn đường đỏ. Dần hồi phục sắc thái, lúc này cô mới có thể lí nhí cất lời:

“ Con phải vào với anh ấy. Mẹ đưa con đi được chứ? Anh ấy sẽ không chết phải không mẹ?”

Khuôn mặt mẹ cô chứa đầy tuyệt vọng. Bà im lặng và khoác chiếc áo lông dày cho con gái rồi dẫn Nguyên cùng tới viện.

.....

Hành lang bệnh viện là cả một màu trắng ớn lạnh, bức tường bệnh viện đổ bóng dài in rõ từng con người đang ngồi đó. Bà Vi thấy Nguyên đến vội chạy tới ôm cô vào lòng. Từng giọt nước mắt Nguyên lặng lẽ rơi xuống, mím chặt môi, cô khẽ cất tiếng gọi:

“ Mẹ. Là tại con...”

Bà Vi xiết chặt vòng tay, giọng nói bị tắc nghẹt nơi cuống họng. Khàn khàn, bà nói:

“ Ngoan nào. Sẽ không sao cả, con đừng lo. Thắng Khang mạng lớn sẽ không có chuyện gì hết. Con không có lỗi gì, giờ con phải bình tĩnh, vì tất cả mọi người, vì cả cháu nội của mẹ nữa. Nghe chưa?”

Nguyên lấy tay quệt ngang những hàng nước mắt lặng lẽ đang rơi, cô ra sức gật đầu và im lặng. Bà Vi dẫn cô ngồi xuống, đôi bàn tay bà vẫn nắm chặt tay con dâu như đó là điểm tựa duy nhất lúc này của bà. Con trai của bà có thể sẽ không thể qua khỏi, gần như quí ngã nhưng vẫn phải gắng gượng. Dù một niềm tin le lói thì bà vẫn tin....!!!

.....

Lam vừa trở về sau chuyến đi đầy nước mắt và mỗi một từ Hạ Long về Hà Nội. Cô quen Sơn cách đây nhiều năm rồi, đó là một chàng trai lạc quan, thông minh và có đôi phần khôn khéo. Chỉ không nghĩ rằng có một ngày Sơn lại lựa chọn tự vẫn để kết thúc cuộc đời mình. Nguyên nhân vì sao thì đến bây giờ không ai biết. Người ta tìm thấy cậu ấy trong căn hộ bỏ trống nhiều năm trên tầng 15 ở Retco. Nỗi đau xé lòng ấy biết đến bao giờ mới nguôi ngoai với từng người trong gia đình cậu ấy? Lắng nghe những giọt nước mắt đau thương, chứng kiến cảnh người mẹ mất con, đứa em gái mất anh, ngay cả người cha điếm tỉnh ngày thường cũng không thể đối diện với sự thật quá tàn nhẫn này. Theo tâm nguyện của Sơn để lại, gia đình đã đưa cậu ấy về An Lạc Viên. Không nghĩ rằng, một người đàn ông đến lúc chết vẫn còn nặng lòng đến thế. Nếu không vì sao ngay cả khi chết Hoàng Sơn vẫn muốn về gần biển? Cách một bờ đại dương có thể nghe thấy nỗi lòng của người con gái mình từng yêu thương rõ hơn sao? Hay chỉ là tiếng sóng sẽ làm dịu đi những nỗi đau khi còn sống mà cậu ấy từng gánh chịu?

Gượng ép mình trở dậy sau những mệt mỏi của ba ngày qua, Lam tới viện. Đã là ngày thứ 6 kể từ Khang ở đây, cô chưa gặp anh lần nào và anh thì vẫn hôn mê chưa tỉnh lại. Nắm chặt tay Nguyên, Lam nhìn cô đầy cảm thông rồi Lam khẽ nói:

“ Ngày mai chị về bên kia. Hôm nay chị tới đây để từ biệt anh ấy. Em có thể cho phép chị gặp riêng anh ấy được chứ?”

Nguyên gượng cười và gật đầu. Cô đã quá mệt mỏi, ăn không nổi mà giấc ngủ thì luôn chập chờn. Cô sợ mất anh. Nỗi sợ ấy chưa bao giờ lớn như lúc này. Khi một người thân của bạn ra đi, bạn đã bao giờ tự hỏi điều gì khiến bạn ân hận nhất chưa? Trong Nguyên không chỉ đơn thuần là nỗi sợ đó mà gồm cả cảm giác tội lỗi. Nếu không phải vì cô thì anh đâu có nằm đây ngủ giấc ngủ dài mãi chưa tỉnh lại? Dịu dàng nhìn Lam, Nguyên nói:

“ Chị cứ ở đây với anh ấy giúp em. Em tranh thủ về nhà lấy ít đồ. Chắc là một lát nữa mẹ mới đến được.”

Lam đưa Nguyên ra cuối hành lang, rồi chậm rãi quay người lại về phòng bệnh của Khang. Cánh cửa đóng lại cũng là lúc nước mắt cô không thể giữ trong lòng thêm một lúc nào được nữa. Khang bị thương nặng ở phần đầu, một chân của anh cũng bị gãy. Do mất nhiều máu nên cơ thể rất yếu. Bác sĩ có nói rằng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng nhưng lúc nào anh mới tỉnh dậy và liệu có di chứng gì không thì phải chờ tới lúc tỉnh mới biết được. Đôi bàn tay Lam khẽ nắm chặt bàn tay anh, giọng nói của cô sũng nước:

“ Chẳng biết bao giờ em mới lại được cầm đôi bàn tay này. Hoặc có thể là mãi mãi cơ hội đó không còn nữa. Anh đã ngủ 5 ngày rồi. Hôm nay đã là ngày thứ 6 rồi, anh còn định ngủ tới bao giờ? Chẳng lẽ anh không định tỉnh lại để nhìn em một lần trước khi em đi hay sao? Anh có biết là anh rất nhẫn tâm không hả Trịnh Cao Khang?”

Em đã dành những năm tháng đẹp nhất của tuổi thanh xuân để yêu anh và được anh yêu. Rồi sau đó em đã sống trong những ký ức đó mà không tài nào thoát ra nổi. Khi nhìn anh dịu dàng nắm tay một người con gái khác, em đã rất rất muốn đoạt lại cái gọi là hạnh phúc từng thuộc về mình. Nhưng em lại tự xỉ vả với bản thân. Rằng em làm gì có tư cách ấy. Rằng là em bỏ anh đi trước chỉ để hai từ xin lỗi ở lại thì sao có thể bắt anh một mực chung tình với mình.

Cách đây nhiều năm trước, có một người con gái từng tới gặp em. Khi đó em đã không hề cho anh biết. Mỗi tình đầu của anh đã từng nói với em rằng: Em sẽ chỉ đi lại con đường mà chị ta từng đi qua mà thôi! Em đã không tin. Vì em khác chị ta, em được ông nội và ba mẹ anh yêu quý không khác gì con gái. Em nhìn thấy rõ niềm vui khi anh ở cạnh em, và tình yêu trong anh như chỉ dành riêng cho em vậy. Em đã từng khờ dại mà tin rằng chúng mình không thể kết hôn cũng không sao. Chúng ta có thể làm tình nhân hoặc một mối quan hệ không ràng buộc danh phận. Nhưng em đã nhầm. Một Trịnh Cao Khang luôn sống với hai từ trách nhiệm thì sao có thể buông lời nguyên tắc của bản thân được ?

Anh đã tìm được một người khác, điều đó quả thật rất đáng vui mừng. Nụ cười trên đôi môi thường trực bên anh nhiều hơn những ngày chúng ta bên nhau, đó là một dấu hiệu rất khả quan. Ánh mắt anh kể cho em nghe rất nhiều, rất nhiều câu chuyện hạnh phúc của anh trong khoảng thời gian này, hành động ấy cho em biết được những bước đi đầu tiên rời khỏi quá khứ đau buồn của chúng ta đang bắt đầu rất thuận lợi.

Nhưng nếu phải nói thật lòng mình, em cảm thấy lòng mình như ai đó xát muối mặn khoảnh khắc nhìn thấy anh đã từ bỏ được những ký ức về em và tìm thấy một người khác, trong khi em vẫn nghĩ rằng chúng ta chỉ có thể dành cho riêng nhau. Anh cười nhiều hơn bây giờ, vì có phải em đã từng không làm đủ tốt vai trò của một người yêu? Anh hạnh phúc như vậy, có phải vì từ đầu thật sự chúng ta không phải dành cho nhau - em không phải là nàng công chúa hoặc anh không phải là hoàng tử trong câu truyện cổ tích ấy, mà chúng ta, một trong hai người hóa ra chỉ là những câu chuyện tình yêu diễn ra trước đây mà mãi mãi không bao giờ được kể đến?

Hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ ấy cứ như thế nối tiếp nhau xuất hiện trong đầu, nhưng chẳng có một câu trả lời nào thỏa đáng. Nên em vẫn lén nhìn anh, quyết định nhẹ nhàng lùi bước ra đi, và yêu anh thầm lặng đến cuối cuộc đời này.

Trong Kinh thánh có viết: “ một cô gái đang yêu, trái tim cô ấy sẽ chảy xuôi dòng, chuyển dời ba ngàn dặm, tiếng nói dần dần tắt đi, ánh sáng cũng rời xa, cô lấy tình yêu ngăn cách vạn vật, đem cả năm tháng cũng

đều ngăn cách, tại đây cô không có gì dù chỉ là một ngọn cỏ cho cô yêu thương, nếu bị thương tổn, cô sẽ tiêu tụy.” Và anh đã khiến em hiểu rằng trong số mệnh của mỗi cô gái sẽ có ít nhất một lần tiêu tụy như thế!”

Đôi bày tay Lam khẽ buông bàn tay của Khang ra, cô vuốt ve khuôn mặt anh như thể đó là lần cuối cùng trong cuộc đời này. Nước mắt vẫn không ngừng ứa mi. Ghé sát tai anh, cô thì thầm:

“ Cao Khang. Điều ý nghĩa nhất trong cuộc đời em đó là được gặp anh và được anh yêu. Trước đây, bây giờ và sau này tình cảm của em dành cho anh mãi mãi không thay đổi. Hãy sống hạnh phúc bên cạnh cô ấy và lúc nào rảnh thì hãy dành cho em một góc trong trái tim anh được không?”

Nói rồi Lam quay người bước ra khỏi phòng bệnh. Cô ngồi xuống dây ghế chờ, thấm những giọt nước mắt trong suốt còn đọng lại. Một lúc sau, khi mẹ Khang đến Lam khẽ ôm lấy bà:

“ Ngày mai con phải đi rồi. Anh ấy sẽ không sao đâu. Mẹ đừng lo lắng quá.”

.....

Nguyên nhẹ nhàng lật từng trang sách. Bằng giọng nói dịu dàng của mình cô đọc từng trang một trong cuốn sách còn dang dở cho anh và sinh linh bé bỏng trong bụng mình nghe! Có lẽ đây là cuốn tiểu thuyết ý nghĩa nhất mà cô từng đọc được. “ Trở lại tìm nhau.” Trong cuốn sách ấy có một câu nói mà Nguyên rất thích. Khi nam nhân vật chính hỏi cô gái mà mình yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên rằng: “ Cô có tin vào tình yêu lớn không?”, cô gái ấy đã không đáp lại. Nhưng rồi bằng chính câu hỏi ấy cô gái đó đã hỏi lại chàng trai kia. Trong cuộc sống vẫn còn những điều tuyệt diệu và Nguyên tin rằng chồng của cô sẽ tỉnh lại, sẽ lại mỉm cười âu yếm nhìn cô. Vì cô thực sự tin vào tình yêu lớn! Những suy nghĩ đi lạc, những câu từ ru ngủ của cuốn tiểu thuyết đã khiến Nguyên khẽ nhắm mắt lại rồi gục xuống mép giường bệnh. Cô chẳng nhớ được mình đã ngủ bao lâu, chỉ cho đến khi một bàn tay chai sạn vuốt ve khuôn mặt mình...

Giật mình tỉnh giấc, cô vỡ òa lên vì vui sướng. Không nói được thành lời, phải mất mấy giây sau đó cô mới có thể cất tiếng gọi bác sĩ đến. Đôi mắt hốt hác và thâm quầng của Khang chăm chú đưa ánh nhìn về Nguyên. Anh chưa nói được điều gì, chỉ biết dùng ánh nhìn làm phương tiện trao đổi ngôn ngữ. Nguyên khóc. Cô chỉ biết khóc. Chờ cho đến khi bác sĩ đi khỏi, cô mới có thể lại gần và ôm chầm lấy anh, bàn tay cô đan từng ngón vào bàn tay anh khít chặt. Khang cố gắng dùng sức đưa tay mình vuốt mái tóc đen mềm của Nguyên, rồi anh khẽ lau những giọt nước mắt yêu thương đang rơi xuống của cô. Anh có biết bao điều muốn nói với cô nhưng lúc này anh không thể nói gì được. Nguyên mỉm cười ngược đầu lên nhìn anh, cô khẽ cầm bàn tay ấm áp của anh đặt xuống bụng mình. Nơi đó còn có một hình hài bé nhỏ đang mong anh mau khoẻ lại...

Mấy ngày sau, Khang đã có thể nói được. Tuy anh vẫn còn rất mệt. Bác sĩ nói chỉ cần chịu khó tĩnh dưỡng thì sẽ nhanh chóng hồi phục lại. Trong đầu có một vết máu tụ nhưng thời gian và qua xử lý tiểu phẫu thì vấn đề đó không đáng lo ngại nữa. Mọi người thấy anh mới tỉnh nên cũng không dám làm phiền nhiều, chỉ để lại một mình Nguyên bên cạnh anh. Bàn tay anh vẫn luôn nắm chặt tay cô ngay từ lúc tỉnh lại. Chỉ trừ khi cô thẹn thùng nói với anh:

“ Có thể để em ra ngoài một lát thôi được không?” anh mới chịu buông tay. Đối mặt với cái chết anh không sợ, anh chỉ sợ không thể tỉnh lại để được nói yêu cô.

Nguyên vẫn ngày ngày đọc những trang sách còn dang dở cho anh nghe. Khang cố đưa tay ra cầm bàn tay trái của Nguyên và yếu ớt nói:

“ Em đừng đọc nữa được không? Không anh sẽ ngủ mất.”

Nguyên mỉm cười và âu yếm nhìn anh. Khang cũng nhìn vợ mình rồi nói tiếp:

“Người Hy Lạp cổ đại nói, ngón áp út có một mạch máu kết nối với trái tim, khi hai người cùng đeo nhẫn, sẽ khởi động mạch đập tình yêu của họ, nếu tháo ra, sẽ phá vỡ kinh mạch nối với trái tim đó, người không chống đỡ được sẽ chết. Vì tình yêu của em và con nên anh mới có thể sống thêm một lần nữa. Trong lúc ngủ, anh vẫn nghe thấy những giọt nước mắt của em, vẫn cảm nhận thấy yêu thương em gửi vào trong trang sách. Anh thật sự tin vào tình yêu lớn. Ít nhất anh tin vào tình yêu của trái tim mình. Anh yêu em!”

The end.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-nghe-nuoc-mat>